

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dünya üzerinde sekiz gün

Cat Jordan

Roman

hep
kitap

Matty Jones sıcak bir yaz sabahında
uzaylılara meraklı babasının evi terk ettiğini öğrenir.
Aynı gece evlerinin karşısındaki tarlada beyaz saçlı
bir kız görür. Gezegenine gitmek için uzay gemisini
beklediğini iddia eden güzel Priya'yı...

O bir uzaylı olamaz. Başka bir gezegenden
olamaz. Ama ya kırmızı ışıktaki durulması
gerektiğini bile yazdığı not defteri?
Defterindeki uzay hesaplamaları?
Yerçekimi fazla olduğu için düşüp durmaları?
Bir deli olabilir mi? Yoksa gerçekten
olduğunu söylediği şey mi?

ISBN 978-605-192-264-5

TAVSİYE
EDİLEN
PERAKENDE
SATIŞ
FİYATI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.com>

hep
kitap

DÜNYA ÜZERİNDE SEKİZ GÜN

Dünya Üzerinde Sekiz Gün

Orijinal adı: Eight Days on Planet Earth

© 2017, Cat Jordan

Yazan: Cat Jordan

İngilizce aslından çeviren: İpek Güneş Çığay

© hep kitap 2018

Bu kitabın orijinal edisyonu HarperCollins Publishers'in bir alt markası olan HarperCollins Children's Books işbirliğiyle yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2018, İstanbul

ISBN 978-605-192-264-5

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Elif Karlı

Baskı: Mega Basım Yayın Sanayi ve Tic. A. Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merk. A Blok K: 2 Avcılar / İstanbul
Tel. (0212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

hep kitap

Mecidiyeköy Mahallesi,
Büyükdere Caddesi,
Ercan Han B Blok 121/9
Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

DÜNYA ÜZERİNDE SEKİZ GÜN

Cat Jordan

Çeviren:
İpek Güneş Çığay

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hep
kitap

Her daim bir yıldız olacak babam John için

Gözün ayaklarında değil, yıldızlarda olsun. Gördüklerinden anlam çıkarmaya ve evreni neyin var ettiğini bulmaya çalış. Meraklı ol.

Stephen Hawking

Evren anlamlıdır. Bizse onu anlayamayacak kadar önemsiziz.

DJ Jones

İnanmak istiyorum.

Fox Mulder

Üzerimdeki yorganı biraz erken tekmeleyip atıyorum, birkaç gün öncesine kadar okul için erkenden kalkıyordum sonuçta. Mutfağa inip kendime bir kahve yapmak ve tıknaz labradorumuz Ginger'ı dolaştırmak için uyku sersemi, merdivenleri iniyorum.

Döşeme taşları, çıplak ayaklarımın altında serin, evin sessizliği ise ürpertici. Ters giden bir şey var ya da sorun sadece bende. Kahve iyi gelecek.

Mutfağımız, büyükbabamın yetmişlerde yenilediği, eve bitişik bir kulübe. O zamanlar için epey modern olmasına karşın o öldüğünden beri kimse elini sürmedi. Tarihteki ilk mikrodalga fırınlardan biri ve 20. yüzyılın sonlarından kalma Mr. Coffee marka bir kahve makinesi var mutfağımızda.

Benden başka, uyurken kahve yapabilen biri olduğunu sanmıyorum: su, filtre, yüz kaşık da Maxwell House (çünkü son damlasına kadar leziz). Düğmeye bas ve pişmeye hazır. İşte o arada Ginger'ı yürüyüşe çıkarırım. Geri döndüğümde, kahve hazır olur, ben de Ginger'ı besleyip...

Ginger yok.

Sekiz yaşındayken Snoopy'ninki gibi kırmızıya boyadığım kulübesi boş.

"Ginger! Ginger! Gel kızım!" Isık çalıp ellerimi çırparak muhtemelen bütün sokağı uyandırıyorum ama Ginger gelmiyor.

"Ginger! Ginger!" Nefesimi tutarak patilerinin çalılarının arasında çıkardığı sesi ya da ormandan gelen patikayı tırmanırken artan soluklarını duymayı bekliyorum. Ortalık sessiz. Ginger'ın daha önce evden kaçmışlığı var ama hep geri döner, ço-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

gunlukla da tam yemek zamanında.

Ellerimi birkaç kez daha çırpıyorum, evin dışında dolanarak ısıklık yapıyorum. Belki de bir topun ya da kuşun peşinde koştururken bir yere sıkışmıştır. Çalılarla ağaçlar hareketsiz, büyükbabamın bir basket potası diktiği garaj yolu boş.

Açık duran garaj kapısı dikkatimi çekiyor. Kapalı olması gerekirdi. Solmuş ahşabın üzerine, tombul, turuncu harflerle Jones Aile Çiftliği yazan tabelayı görüyor olmalıydım.

Birkaç adım yaklaşıp yakından bakınca Ginger'ın, babamın kamyonetini park ettiği noktada, betonun üzerinde uzandığını görüyorum. Kafasını, çaprazladığı patilerinin üzerine dayamış dinleniyor.

“Hey, kızım” diye mırıldanıyorum. “Ne yapıyorsun?”

Kafasını sallıyormuş gibi görünürken, kahverengi gözleri kocaman açılıyor. Biliyorsam ne olayım.

Kamyonet. Babamın kamyoneti nerede? Annemin Honda'sı yerinde duruyor. Ama kamyonetin yeri olan kısımda, yağ lekeli betonun üzerinde, üzgün görünen ve sırtında altın renkli tüyleri olan bir labrador retriever uzanmış.

Kalbim sıkışıyor. Bu boş garaj, insanda kötü bir his uyandırıyor. Ginger da farkında bunun.

Annem...

İçeri girdiğimde, annemi yuvarlak tahta masaya oturmuş, pişirdiğim kahveden içerken buluyorum. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, boş garajdan henüz haberdar değil.

“Kahve güzel olmuş.” Normalin iki katı sıvı alan seramik kupasını bana doğru kaldırıyor başını sallayarak. İşe gitmeden önce her sabah en az üç fincan dolusu içer.

“Teşekkürler.”

Her zamanki iş giysileri yok üzerinde. Uyurken giymekten hoşlandığı pembe şortuyla askılı bluzu var, üstüne ince pamuklu sabahlık, ayaklarına da parmak arası terliklerini giymiş. Saçları da işe uygun görünmüyor; kahverengi kısa saçları elektrik çarpmış gibi diken diken.

Elini kahve demliğine doğru sallıyor. “Bana biraz daha verir misin?”

Kendime bir fincan kahve koyup onun kupasını da dolduruyorum. Sade. Şekersiz. Kendiminkine de iki şeker.

“Otur Matty, otur” diyor. Sesinde acayip, uyarıcı gibi tınlama var. Önemli bir şey söyleyecek. Elini sabahlığının ön cebine daldırıyor; cebindeki kâğıda sürtünen tırnaklarının çıkardığı hışırtıyı duyabiliyorum.

“O ne?” Bakışlarımı cebine dikeyorum.

Annemin gözleri de önce kucağına, sonra bana kayıyor. Kıvrık zarfı cebinden çıkarıp uzunca bir süre kucağında tutuyor. Parmakları titriyor; gerginlikten zıplattığı ayaklarındaki plastik terliklerin, çıplak topuklarına çarparken çıkardığı şaplama sesleri duyuluyor. “Baban...”

“O gitti” diyorum ama bu, ağzımdan bir soru gibi çıkıyor. “Yoksa... bana söylemek istediğin bu mu?”

İçini çektiğinde nefesi kesilir gibi oluyor. “Ben... şey, bundan tam olarak emin değilim, ama... yok yok biliyorum. O... evet, o gitti.”

Kâğıt hışırtısı yine dikkatimi çekiyor. “Ve bu da... onun bıraktığı veda notu mu? Babam bize; yani, sana bir not mu bırakmış?”

“Matty...”

Kâğıdı annemin elinden kapıyorum. “Sevgili Lorna...” Annem. “Üzgünüm ama Carol ve ben...” Annem kâğıdı elimden geri almadan önce tüm görebildiğim bu. Daha fazlasını da göresim yok açıkçası. Carol’ın kim olduğunu biliyorum; babamın kardeşi Jack Amcamın karısı. Annem gibi, Jack de babamdan on yaş genç, Carol ise Jack’ten on yaş küçük. Bu da babamın Carol’la kaçmasını... epey acıklı hale getiriyor.

“Demek durum bu.” Sesimdeki titremeyi duyunca yutkunuyorum.

“Bunu bilemeyiz.” Annem aynı anda hem çok genç hem çok yaşlı görünüyor. Yanaklarında kırışıklar, şakaklarında gri saçlar var. “Ne olacağını bilemeyiz.”

“Tabii canım.”

“Belki de o...” Sözcükler havada asılı kalıyor. Gözleri mutfakta gezinirken kahvesinden kocaman bir yudum alıyor. Onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

geri mi istiyor yani? Gerçekten mi? Tüm gününü tweet atarak, blog yazıları yazarak geçiren işsiz güçsüz adamın tekini? İlgisizliği yüzünden göz göre göre kendi aile işinin batmasına neden olan adamın tekini?

Ben birden ayağa fırlayınca masa yerinden oynuyor. “Bir şeyler yemem lazım.” “Yeme” lafı geçinde Ginger inliyor. “Ah kahretsin, unuttum.” Eğilip köpeğin boynunu okşuyorum. “Üzgünüm kızım. Kahvaltın hazır. Bekle.”

Annem kupasını sallıyor. “Halledersin, değil mi?”

“Hallederim, dert etme.”

“Peki, ya kendi kahvaltını?”

“Ne yani, on yaşında mıyım? Kendime kahvaltı hazırlayabilirim.”

Tek kaşını kaldırıyor. “Emin misin?”

“Ee, bu şeylerden hangisi ekmek kızartıcıydı?” Buzdolabına doğru yürüyorum. “Şu mu? Yoksa bu mu?” diye parmağımla mikrodalga fırına tıklatıyorum. “Ay yok, şu olacaktı, değil mi?”

Annem bir anlığına gülümseyip dudaklarını birbirine bastırıyor. “İş için hazırlanmam gerek. Ginger ve Mr. Coffee sana emanet.” Bana hiç bakmadan, sessizce kahvesini bitiriyor. Bir dakika sonra, köpek mamasının paketini açarken elini omzuma koyduğunu hissediyorum. Benden bir karış kısa, ufak tefek ve sert. Öyle görünmese de annem çok güçlü bir kadın. “Günün güzel geçsin. Her şey yoluna girecek.”

Babamın evi terk etmesinin, günümün, haftamın hatta yaşamımın üzerinde herhangi bir etkisi olmadığını belirtmek istercesine omuz silkiyorum. “Yaz mevsimindeyiz yahu. Tabii ki günüm güzel geçecek.”

Uzun süre bana bakıyor; ben de bu süre içinde aklımdan neler geçtiğini çözmeye çalışıyorum. Babam konusundaki düşüncelerimiz bağdaşlıyor mu? Gitmesi önemli değil, değil mi? Mahvolmadık, değil mi? Gözlerimiz buluşuyor ve annem, sanki haddinden fazla konuşmuş, hislerini çok belli etmiş gibi gözlerini kaçırıyor. “Tamam o zaman, iyi.”

Kucaklanmaya ihtiyacı varmış gibi ama biz Jones ailesi olarak pek sokulgan değilizdir. Ona sarılmam garip kaçır. Onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

yerine kapıdan çıkarken bir selam çakıyorum.

Annemin cebindeki mektubu merak ederek, Ginger'a biraz mama koyuyorum. Babam başka ne yazdı acaba? Benim hakkımda bir şey var mı? Umurumda olduğundan değil. Her zaman bizimle ilgisi olmayan işlerle uğraşırdı zaten. Belki sonunda aradığı mutluluğu bulur.

Mutfağın hemen üzerindeki yatak odasından gelen, annemin hazırlanma seslerini duyuyorum. David James Jones'un karısı olmak kolay değildi; aileyi uzun süredir bir arada tutmaya çalışan oydu. Belki artık o da mutlu olur.

Brian'a mesaj atmak için öğlen olmasını bekliyorum. O ve Emily erken kalkmaz. Aslında Aoki ailesinin tamamı bizden farklı bir saat diliminde yaşıyor gibidir. Gece geç yatar, güne geç başlarlar. Belki eskiden çiftçi olduğumuz için, biz hep gündeğümüyle ayaklarız.

Selam, buluşalım mı? diye yazıyorum.

Selam, olur, diye yanıtlıyor. Bundan fazlasını yazmamıza gerek yok.

Genelde buluştuğumuz yerde buluşuyoruz; eski açık hava sinemasının devasa perdesinin arkasında. Hafta sonlarında burası tıklım tıklı olur ama hafta içlerinde boş. Brian'la çocukluğumuzdan beri burada takılırız. On dört yaşına kadar sıradan çocuk bisikletleri ve BMX'ler kullandık, ardından ucuz arazi motosikletlerine terfi ettik. Son üç yıldır da bu konuda epey ustalaştık.

Ha. Yok canım.

Bir defasında, yol kenarında bulup sinemanın oraya taşıdığımız, temizlenmemiş bir kütük ve beton bloklarla kendimize bir rampa yapmıştık. Hiçbir eğitim ve deneyimimiz yoktu, Brian rampadan atlamaya kalktı. Daha önce birinin burnundan o kadar kan aktığını görmemiştim. Betona şiddetle çarpan yüzü, krema dolu bir çöreği yere atmışsın gibi ses çıkardı. Pörç.

Aokiler, bizim evin bulunduğu kır yolunun sonundaki taş eve taşındıklarında Brian bir bebektir, ablası Emily ise iki üç yaşlarındaydı. Sokaktaki yegâne oğlanlar olarak, konuşmayı söker sökmez hızla kaynaştık. Em de bizimle takılırdı ama bizden daha akıllı başındadır, ayrıca bizden daha önce ehliyet alabildiği için avantajlıydı.

“Yo” diye selam veriyor Brian, sinema perdesine doğru gelirken. Pantolondan bozma cepli şort ve göbeğinin tepesine çıkmış, siyah bir tişört giymiş. Brian her zaman kilosuna dikkat eder. Babasına kırk yaşındayken şeker hastalığı teşhisi kondu; o zamandan beri kilo vermesi ve düzgün beslenmesi konusunda Brian’ın başının etini yiyor.

Lütfen. O pantolon ceplerinde greyfurt yerine bademli gofret olsun.

Ceplerden, bademli gofret ve sigara çıkıyor. Birkaç nefes çekip bana uzatıyor. Kafamı sallayıp omuz silkiyorum. “Sen bilirsin.”

“Motosikleti o şeyi içerek mi kullandın?”

“Olabilir.”

Gülüyorum. “Dostum.”

“Çok yetenekliyimdir.”

“Ona ne şüphe. Her dersten kırık almandan belli...”

Elinde sigarayla havaya işaret ediyor. “Yanlış. Tarihten geçer almıştım.”

Okulumuzdaki tarih dersi şaka gibi. Kimse kalmaz. En kötü öğrencinin bile –ki bu Brian olabilir– geçerden düşük not almışlığı yok. Lisedeki son senemize berbat bir ortalamayla başlayacağız. Benim nedenim canımın acayip sıkkın olması, Brian’ınki ise, şey, aptallık değil de ders çalışacağına sigara içmesi.

“Bugün ne yapıyoruz?” diye soruyor, boş sinema alanını elini siper ettiği gözleriyle tararken. Arazi, geçip gitmiş bir dönemin artıklarıyla dolu: Brian ile küçüklüğümüzde yaptıklarımız ve hava koşulları yüzünden eğrilmiş, kuru toprağa çakılı metal çubuklar; arabalara takılan tipte, birkaç sene önce ortadan kaybolan kablolarından asılan bozuk hoparlörler. İlk yapıldığı halini koruyan tek yer büfe. Bunun nedeni de yönetimin sigara içme alanına ihtiyaç duyması.

“Bilmem ki. Sen ne yapmak istersin?”

“Göl?”

“Ne, yüzmeye mi?” Kafası kıyak, tıknaz arkadaşım en fazla suda süzülür ama bunu tek başına yapmaya asla kalkışmaz.

“Yüzelim dostum, hadi lütfen.” Sigarasından bir nefes da-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ha çekip içinde tutuyor. “Yalnızca takılmaca” diye burnundan konuşuyor, ciğerindeki dumanı dışarı vermeden önce. Tatlı kokulu duman, anında tozlu havaya karışıyor.

“Takılmaca mı?” Göle gitmek istemesinin nedenini biliyorum: Hoşlandığı cankurtaran kızı kesmek niyetinde. “Ne yani, güneşlenecek miyiz? Yapmak istediğin bu mu? Ya da belki bir tekne kiralarız? Olmaz!” Parmaklarımı şaklatıyorum. “Kayak tahtası.” Görünmez bir kürekle kürek çekiyormuş gibi yapıp olmayan terimi siliyormuş gibi yapıyorum.

“Siktir git Jones.”

“Hadi durma, itiraf et.”

“Ne.”

“Adını söyle. Hadi.” Parmaklarımla göğsünü dürtüyorum. “Mir. An. Da.” Onu yine dürtünce kıcı arazi motorunun selesinden kayıveriyor. Ona doğru eğilip kulağına fısıldıyorum: “Onu istediğini sen de biliyorsun.”

Utançtan yanakları kızarıyor. “Öküzün tekisin.” Sigarayı kaldırıp ucunu iki parmağı arasında ezerek şortunun ön cebine tikiştiriyor. “Sakin isteme. Sana vermeyeceğim.”

Omuz silkiyorum. “Dert değil.” Tanrı aşkına, alt tarafı bir kızdan hoşlanıyor.

Paylaştıkları DNA’dan mıdır nedir, aklıma hemen Emily geliyor.

Brian’ın ablası, gülümseyince yanaklarında gamzeler belirir, annelerinin kalp şeklindeki yüzüne; çoğu zaman atkuyruğu yaptığı kumral saçlara; kalın pamukludan spor bluzların altına gizlediği kıvrımlara sahiptir. Onun ne dehşet bir vücudu olduğunu, biz oğlanların birkaçı bilir. Hareketsiz duramaz. Sonbaharda çim hokeyi, kışın dalış takımı, baharda da softball. Em bir takım oyuncusudur, takım yalnızca Brian ve benden oluştuğunda bile.

Onunla biraz takılmışlığımız var. Ama artık geçmişte kaldı.

Miranda ise bambaşka bir olay. Brian’ın seviyesinin çok üzerinde, hatta onlar için, ayrı gezegenlerin insanlarıdır bile denebilir. Cankurtaranlık yapıyor bir defa! Vücudu tam formunda; anaokulundan beri okulun en gözde kızları arasında; notları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

da harika. Cilalı gibi duran parlak siyah saçları ve çıkık elmacık kemikleriyle gerçek bir insandan çok, mankeni andırır.

Benim gibi sıradan oğlanlar, Miranda gibi bir kız karşısında yerlerini bilirler. Ama işte Brian... Bu herifi seviyorum ama normal biri değil. Onunla gerçekten bir şansı olabileceğini sanıyor.

Bu duruma hiç yardımcı olmayan başka bir nokta ise, Emily'nin kızla aynı dalış takımında yer alması. Yani, çoğu kızın aksine Miranda, Brian'ın asıl adının Toad olmadığını biliyor.

"Neyse, gitmem gerek. Yapacak işlerim var" diyorum, ayağımı motosikletin üzerinden aşırarak.

Brian gözlerini deviriyor. "Yapacak işlerin mi var? Ne yani, işe falan mı girdin?"

Geçen yıl girdiğim "iş" kaybettiğimi ikimiz de biliyoruz. O zamanlar çiftlikte, yazları açtığımız tezgâhta, komşulara taze yumurta ve tatlı mısır satıp birkaç kuruş kazanıyordum. Ama tavukları geçen sonbaharda yedik (üzgünüm tavuklar) ve mısırlar da öldü gitti.

Motorumun ön tekerindeki çamur parçasına bakıyorum. Sert. Kuru. Anlamsız. Önümde upuzun üç ay var. Tanrım, bu yaz ne yapacağım ben? Brian'la sigara içip arazi motorlarımıza mı bineceğiz? Miranda'ya ağzının suları akarak bakarken kendini rezil etmesini mi izleyeceğim? Ezikliğin kitabını yazacak gibiyim. Babamın oğluyum sonuçta.

"Sana bir iş ayarlayabilirim" diyor Brian. "Teslimatçılık yapabilirsin" diye ekliyor sesini alçaltıp sinema arazisini kaçamak bakışlarla tarayarak.

Bu bakışı biliyorum. "Dostum, uyuşturucu filan satmam ben."

"Sana teslimatçılık yapacaksın dedim. Uyuşturucudan bahseden kim?"

Motoruma oturup ellerimi göğsümde kavuşturuyorum. O kadar mı parasız görünüyorum yani? Uzun süredir annemin geliriyle geçiniyoruz, ama bu daha ne kadar sürer bilemiyorum. Büyükbabamın çiftliğinin ve evin borcu yok çok şükür, ama vergiler ve her ay ödenmesi gereken ıvır zıvır olduğunu bilecek kadar da kafam çalışıyor. Babamla annemin, babamın ger-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çeklerle yüzleşerek sorumluluk alması ve payına düşeni yapması konusunda geceleri yaptıkları tartışmalara sık sık kulak misafiri olurdum. Annemin en sevdiği laflar şunlardı: “Gerçeklerle yüzleş DJ, çiftliğin kendi kendini idare edecek hali yok” ya da “Gerçeklerle yüzleş Matty, kask takmazsan düşüp kafanı patlatacaksın.”

Kendine de, gerçeklerle yüzleş Lorna, kocan olacak pislik seni terk etti ve geri döneceği de yok, deyip demediğini merak ediyorum doğrusu.

Ama bu iyi bir şey sonuçta. Değil mi?

Çakmağın sesini duyup kafamı yukarı kaldırınca Brian’ın yepyeni bir sigara çıkardığını görüyorum; bir tarafı azıcık ince sarılmış olsa da idare eder. Sigarayı yakmıyor, çakmakla birlikte bana uzatıyor.

“İhtiyacın varmış gibi duruyorsun” diyor.

Tereddüt etmiyorum. Sigarayı yakıp hızlıca iki nefes çekiyor, dumanı yapabildiğim kadar ciğerlerimde tutuyorum. Sonunda dayanamayıp nefesimi veriyorum.

“O halde... gölete mi gidiyoruz?” diye soruyorum Brian’a.

Arkadaşım başını iki yana sallıyor. “Yok, böyle iyi.”

Başımı göğse kaldırıp yanaklarımda güneşin sıcaklığını hissediyorum. Evet, böyle iyi.

Vücudumdaki kasların jöleye dönmesi ve kafamın helyum gazıyla şişerek evrene yayılıyormuş gibi gelmesi çok sürmüyor. Babamla bana dair başka yazlardan kalma anı parçaları beynimde uçuşmaya koyuluyor.

“Oralarda ne olduğunu hiç düşündün mü Junior? Galaksimizdeki tüm o milyarlarca yıldızda diyorum?” diye sorardı babam bana, henüz küçük bir çocukken ben. Aslına bakarsan, onun ismi David James, benimki ise David Matthew olduğundan tam olarak Junior sayılmam ama babamın umurunda değildi bu. O zamanlar yani. Sıcak yaz akşamlarında dışarıda otururken gökyüzünü işaret eder, parmağıyla Kutupyıldızı’ndan başlayarak Büyükayı takımyıldızına doğru bir yay çizirdi. Bana takımyıldızlarla yıldız kümeleri arasındaki farkları; Plüton’un gezegenken önce yıldız, sonra da cüce gezegen olarak tanınma-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

sını anlatırdı.

Sonbahar bitip de söğüt dalları çıplak kaldığında, veranda-
da otururken tarlayı görebilirdik. Annem orada fazla takılma-
mıza izin vermezdi. “Baban o tarlada yaşayabilseydi, burada bir
an bile durmazdı Matty” derdi gergin bir gülümseyişle. “Aman
sen de bu hevese kapılayım deme.”

Babam da buna güler ve onu kışkıışlardı. “Kapılmaz Lorna
merak etme.” Ama o gider gitmez, kulağıma, “Bu bizim aile ge-
leneğimiz. Jones ailesine özgü bir şey. Ben özelim. Biz özeliz”
diye fısıldardı.

Özel. Babam özel olmak için, özel bir şeyler yapmak için
doğmuştu. Bunu biliyormuş, çünkü doğduğu gece evin yanın-
daki tarlaya bir uzay aracı inmiş. Tam da o doğduğu anda. Te-
sadüf?

Tesadüf diye bir şey yoktur. Özellikle de evren söz konusu
olduğunda.

1965 yılında, Pennsylvania taşrasındaki kasabamıza bir
uzay aracı inmiş, buralılar böyle diyor yani. Sabaha karşı saat
tam ikide Jones Aile Çiftliği’nin yanı başındaki tarlaya, Büyük-
baba Jones’un o zamanlar sahip olduğu mısır tarlasına çakıl-
mış. O indiğini görmemiş gerçi, ama hissetmiş, kasabadakiler
de. Bazıları yer sarsılmadan evvel gökte bir ateş topu gördükle-
rini belirtmiş; bazıları da daha önce havada hiç rastlamadıkları
bir elektriklenme hissetmiş. Saatler durmuş. Kol saatleri bozul-
muş. Buzdolabı ve fırın kapakları açılıp açılıp kapanmış; ışıklar
yanıp sönmüş.

Bu türden bir meraka sahip olmayan büyükbabam, ne
olur ne olmaz diyerek henüz doğum yapmış karısının üzerine
bir battaniye attığı gibi, tek kelime etmeden dışarı fırlamış. Bir
saat kadar sonra döndüğünde, yüzü griymiş, giysileri de ku-
rumla kaplıymış. Sakince yeni doğan çocuğunu kucığına al-
mış ve ağlayan bebeğin kulağına fısıldayınca bebek anında vi-
yaklamasını kesmiş. Büyükannem onun ne söylediğini asla
öğrenememiş.

Her taraftan gelen itfaiye ekiplerinin yoğun çabasına rağ-
men koca tarla yanıp kül olmuş o gece. Ertesi sabah, güneş çift-
Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lik evinin üzerinden doğarken, tarlada bir yaygara kopmuş. Yüzlerce komşu, dev bir el tarafından tarlaya saplanmış gibi duran, ezik büzük olmuş kocaman metal koninin etrafında toplanmış. Bu koninin dibinde daha önce kimsenin görmediği hiyeroglifler kazılıymış; gerçi kasaba epey ıssız bir yerde olduğundan kimsenin daha önce öyle bir şey görmemesi çok da acayip değilmiş. Yerel gazeteler fotoğraflar çekip görgü tanıklarıyla röportaj yapmış.

O gün orada olanlar, olayın yarattığı heyecanı anlata anlata bitiremez. Sonunda bu küçük kasabada önemli bir olay olmuş çünkü! Onun gerçekten bir uzay aracı ya da bir Sovyet uydusu olmasının önemi yokmuş, kasabada böyle bir olayın gerçekleşmesi yetermiş.

Tarih 9 Aralık 1965'miş.

10 Aralık'ta ordu gelmiş ve her şeyi toplayıp götürmüş.

Akşam yemeği sessiz. Babamın boşboğazlık ederken iyiden iyiye hırıltılı çıkan sesinin yokluğu çiftlik evini daha büyük ve boş hale getiriyor sanki. Annemin iş dönüşü KFC'ye uğrayıp kızarmış tavuk alması iyi olmuş. Yağ acıya iyi geliyor.

Ne annem ne ben acı içinde olduğumuzdan değil.

“Bugün neler yaptın?” diye soruyor bana, o şarap, ben kola içerken. Yine üzerine pembe pijamalarını geçirmiş; bu da ben fark etmeden işe bu şekilde gidip gitmediği konusunda merak kapılmama neden oluyor. Ama hayır, benim annem dayanıklıdır, kaçık değil.

Omuz silkiyorum. “Ağaçtan kedi kurtardım. Yaşlı bir kadının caddeyi geçmesine yardım ettim. Bunun gibi saçmalıklar işte.”

“İyiymiş.”

“Peki ya sen?”

“Ölümcül bir virüsün dünyaya yayılmasını engelledim.”

“Vay anasını. Beni geçmişsin.”

Annem tavuk budunu havada sallıyor. “Şey, tek kişiydi aslında ve boğazı iltihaplanmıştı; ama onun bir salgın başlatmayacağına bilemeyiz.”

“Durdurduğun iyi olmuş o halde.”

“Aynen öyle.” Tavuğu yiyecekmiş gibi yapıp şarabından bir yudum alıyor. “Yarın ne yapmayı planlıyorsun? Aynısından mı?”

Çiğnerken başımı sallıyorum. “Tahminlerim o yönde.” Bu doğru. Belki göle gideriz ya da hava çok sıcak olursa, kasabanın ucundaki alışveriş merkezinde kafamızı klimaya sokarız. “Peki ya sen?”

Annem bunu elinden bırakıp işaret ve başparmağıyla gözlerini yerinden çıkarmak istemiş gibi ovuşturuyor. "Gidip Jack'i görsem iyi olur."

Amcamı. Carol'ın kocasını. Babamın kardeşini. "Haber yok mu?"

Annem kaşlarını çatıyor. "Sence ona da not bırakmamışlar mıdır?" Ben yanıt veremeden, iç çekiyor. "Onun notunun benimkinden çok daha iyi olduğundan eminim. Sonuçta Carol, Penn Eyalet Üniversitesi'nden mezun."

Babam da hayat üniversitesine gitmişti.

"Neler olduğu konusunda benden daha çok şey biliyor olabilir" diyor.

Şapır şupur çiğneyerek, sert eti dişlemeye devam ediyorum. "Ne demek istiyorsun? Daha nesini bileceksin ki?"

Annem ellerini masaya dayıyor. "Bu... Bu o kadar basit değil Matty. İnsanlar birini terk ettiğinde..."

"Geride kalanlar yaşamlarına devam ederler." Bunu neden anlamıyor acaba?

Ağzını oynatarak, bir şey diyecekmiş gibi yapıyor, ama sonra durup gülümsüyor. "Haklısın. Bizim yapacağımız da bu. Ama... Jack ile yine de konuşmam gerek." İtiraz edeceğimi anlayınca hızlıca ekliyor: "O da çiftliğin sahiplerinden biri. DJ gittiğine göre bu konuda bir şeyler yapmak isteyebilir."

"Sanmam. Çiftlikle ne işi olur onun? Burası bitik. Hem iyi durumda olsaydık bile zaten onun bir işi var."

Amcam bir araba satıcısı. Carol'la da beş yıl önce bu şekilde tanıştılar. Araba almadı ama Jack'le evlendi. Dönüp bakınca, amcam onunla evleneceğine, keşke ona araba satmak için daha çok uğraşsaymış.

"Matty, tartışmak istemiyorum. Yorgunum ve bugün aşırı uzundu." Annem dizlerini yüzüne doğru çekip büzülüyor. "Bu gece masayı sen toplasan olur mu?"

"Ah tabii, sorun değil." Masaya göz gezdiriyorum. Tavuğun geri kalanı ile salataları bitiririm. Taze fasulye hariç. Bu pisliği kim yer yahu?

"Sağ ol. Sabah kahveyi ben hazırlarım. Sen uyumana bak"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

diyor, lafları yutarak. Aç karnına şarabı fazla mı kaçırdı? Yok ya, yorgunluktan büyük olasılıkla.

Şarap kadehini de alarak giderken aklıma bir şey geliyor. “Hey? Onu aradın, değil mi? Cep telefonundan yani?”

Annem başını sallayıp duruyor. “Ah. Hayır. Aramadım.”

“Benim... benim aramamı ister misin?”

Gözleri ışıltıyor. “Arar mısın?”

Telefonuma uzanıp rehberi açıyorum. Acaba onu “Babam” olarak mı, yoksa “DJ” olarak mı kaydetmiştim?

“Telefonlarda GPS var, değil mi?” diyerek yeniden masaya iliştiriyor annem. “İstesek onu telefonundan bulabilir miyiz?”

“Anne... o kayıp değil ki.”

Annemin yanakları kızarıyor. “Biliyorum.”

Babamın numarasının yanındaki arama simgesine tıklayıp bağlanmasını bekliyorum. Annemin aşırı gergin nefesini yanı başımda hissetmemek olanaksız. Bir defa çalıyor, ikinci defa çalıyor, sonra...

Atılğan’ın ışınlama makinesinin uğultulu sesi boş evde çınlıyor.

Babamın telefon zili bu. Telefonunu evde bırakmış.

Annemin yüzü düştüyse de kendini çabuk toparlıyor. “Pekâlâ, o zaman... ben Jack’e söyleyeyim.” Masadan zorlukla kalkıyor.

“Tabii, söyle.” Neden bu kadar dert ediyor? Babam gitti ve bunun önemi yok. Ona ihtiyacımız olmadığı gibi.

Annem odadan çıkar çıkmaz, fena halde midem bulanmaya başlıyor. Yemekten arta kalanları paketleyip kahvaltıda yemek üzere buzdolabına tikiyorum.

Bir inlemeyle irkiliyorum; Ginger kapıda. “Çıkmak mı istiyorsun kızım?” Sallanan kuyruğu kapı pervazının iki yanını dövüyor. Kilidi kaldırmamla kapıdan ok gibi tarlaya doğru fırlaması bir oluyor. “Gitmen gerekiyorsa, gitmelisin.”

Onun çişini yapmasını ve bahçeyi koklamasını beklerken, Brian’dan Miranda hakkında mesaj bombardımanına tutuluyorum. Ginger normalde nefes nefese ve kuyruğunu deli gibi sallayarak, uyku öncesi ödül maması yemeye hazır, çabucak dö-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

nerdi. Ancak birkaç dakika geçmesine karşın ortalarda görünmüyor.

Kafamı karanlığa uzatıp etrafa bakınıyorum. Yan tarafta işini görmekle ya da kulübesinde kemirme kemiğini beklemekle meşgul değil.

“Ginger! Ginger! Hadi gel kızım!” Ellerimi çırpıp ısıklık çalıyorum.

Sessizlikten başka yanıt alamıyorum.

Neler oluyor... Nerede bu? İşimiz var bu köpekle. Bahçeye çıkıp ellerimi ağzımın kenarına boru gibi dayayarak sesim kısılana dek adını haykırıyorum.

Aman ya, neyse. Bırakayım da tüm gece dışarıda kalsın. Nasılsa dönecek. Yemek saatini kaçırmaz.

Tarla tarafında, hani şu “uzay” tarlasının olduğu yerde, bir hareket dikkatimi çekiyor. Altından bir görüntü belirip kayboluyor; benim köpek olsa gerek. “Ginger? Ginger!” Ay ışığı altında oynayan kuyruğunun beyazlığını görür gibiyim. Seni lanet köpek.

Bahçeden elli metre kadar ötedeki tarla fazla uzak sayılmaz ama oraya varabilmek için derenin üzerinden geçmem gerekiyor. Babam o berbat aksanıyla “deere” derdi. Sular yosunlu taşların üzerinde oynuyor, eğilmiş söğüt dalları suyun yüzeyini yalıyor. Dikkatle taştan taş atlayıp elimle yumuşak dalları ittirerek diğer kıyıya geçiyorum.

Tarla boş değil.

İşte köpeğim orada. Ve yanında da... bir kız var.

Ay ışığının gözlerimi yanıltma ihtimaline karşı gözlerimi kırıştıtırıyorum, ama yok, Ginger bir kızın ayağının dibinde oturuyor.

Babama bakılırsa, eskiden enerjisini hissetmek için eyaletin her yerinden tarlayı ziyaret edenler oluyormuş. Ama bu yıllar önceymiş. Doğduğumdan bu yana, tarlaya gelenlerin sayısı birkaç düzineyi geçmedi.

Ama bunların hiçbirisi gecenin bir yarısı gelmedi. Burada gerçekten görecekt hiçbir şey yok.

Bu çok acayip. Hava durgun ve ılık olmasına karşın sırtımdan bir ürperti dalgası geçiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Merhaba!” diye sesleniyorum yaklaşırken. “Köpeğim sizi rahatsız mı ediyor?” Kızı korkutmak istemiyorum. Acayip biri. Acayip köpek. Acayip gece.

Bana doğru dönüyor, vücudunu bir karaltı olarak seçebiliyorum. Uzun, ince bacaklarıyla, garip bir zayıflığı var. Kolları gövdesine iğneyle tutturulmuş gibi iki yanından sarkıyor, omuz hizasındaki saçları ay ışığının altında beyaz görünüyor. Sarışın falan değil, düpedüz beyaz saçları.

Aynısını yapmasını bekleyerek, el sallamak için elimi kaldırıysam da kız öylece, hareketsiz durmayı sürdürüyor. Beni gördüğünü biliyorum. Neyse. Buraya köpeğimi alıp eve götürmeye geldim.

“Ginger! Gel kızım! Hadi gidiyoruz!”

Sadakatsiz köpeğim Ginger, beni hiçbir şekilde umursamayarak dönüp kıza bakıyor.

“Ödöl maması Ginger! Hadi gel! Ödöl maması zamanı!” Bu cazip teklif bile aklını çelemiyor. Keşke yanımda bisküvi olsaydı ya da soğumuş KFC artıklarından, fakat elim boş geldim.

Nereden çıktığını anlayamadığım bir rüzgâr, yerden yapırakları ve kâğıt parçalarını havalandırarak etrafımızda uçuşturuyor. Elektrik yüklü bir esinti sanki; kollarımdaki ve ensemdeki tüyler kabarıyor.

Neler oluyor ya...

Kızın kolları havalanmaya hazırlanıyormuş gibi iki yana açılıyor, ama havaya dokunabiliyormuşçasına ellerini ve parmaklarını dalgalandırmakla yetiniyor. Uzun parmakları bir yaprağı, bir şeker kâğıdını tutmak için uzandıysa da ikisi de onunla dalga geçercesine başka yöne saparak erişemeyeceği bir yere uçuyor.

Eli nihayet havadan bir yaprak kaptığında, bir rahatlama sesi, bir fısıltılı gülüş duyuyorum. Avuçlarında kutsal bir emanet varmış gibi iki eliyle saygıyla tuttuğu yaprağı yüzüne yaklaştırıyor.

Onu yiyecek mi yoksa? Yok canım, bu delilik olur. Kendi başına ilerleyen ayaklarımla ona bir metre kadar yaklaşıyorum. Gözlerimi üzerinden alamayarak, yaprağı burnuna götürüp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

koklamasını izliyorum. Birden dilini çıkarıyor.

“Yapma!” diye sesleniyorum. “Köpeğim onun üzerine kesin işemiştir.”

“Köpeğim onun üzerine kesin işemiştir.” Az önce böyle mi dedim ben...?

Dedim, gerçekten dedim.

Bağırışım bir şeyi rahatsız etmişçesine, rüzgâr başladığı gibi aniden diniyor. Kız başını kaldırıp kısık gözlerle bana bakıyor.

“Şey, selam” diyorum yine. Üzerime diktiği bakışları öyle yoğun ki beni kesip inceliyormuş gibi rahatsız oluyorum. Ginger’ın hizasına eğilerek köpeğin o aptal, tombul yüzünü okşuyorum. “Tamam Ginger, hadi gidiyoruz.” Köpek beni yine umursamasa da bu defa tasmaına yapışıp onu kalkmaya zorluyorum. “Hadi ama kızım” diye üsteliyorum fakat otuz kilo ağırlığında ve çok inatçı. “Ginger. Hadi. Gidiyoruz.”

Kızın önünde kendimi aptal gibi hissediyorum. “Şey, bazen böyle yapar. Onun da kendine göre triplere girdiği oluyor, bilirsin ya?”

Kız yanıtlamadan önce uzun bir sessizlik oluyor. “O bir köpek, değil mi?”

Doğru mu duydum? Ginger kocaman tamam ama bir at ya da keçiye benzer hali de yok. “O bir labrador. Bir retriever” diye düzeltiyorum, kızın başını yana eğdiğini görünce. “Bilirsin işte, top falan fırlatınca gidip yakalar ve bana geri getirir.”

Kız, Ginger’ın yanında, yerde duran yumuşak siyah çantayı alıyor. Onun bir tenis topu çıkarıp söylediğimi sınamasını bekliyorum galiba, ama onun yerine kalın bir lastik banta sarılmış ufak bir defter çıkarıyor. Defteri bakışlarımdan gizlemek istercesine, sırtını dönerek hızla bir şeyler karalıyor.

Ginger’ın bir köpek olduğunu anlamamış mıydı gerçekten? Kendi kendime kafamı sallıyorum. Yok ya, olamaz. Herhalde onun bir labrador olduğunu anlamadı. Bu arada...

“Hadi Ginger, seni tembel şey... Hadi eve gidiyoruz.” Ama köpek patilerini toprağa saplamış sanki.

“Orası senin evin mi?” diye sorduğunu duyuyorum kızın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

“Evet, orası.” Salınan söğütlere doğru elimi sallayınca kızın nefesi kesiliyor.

“Ağaçta yaşıyorsun.”

Gülüyorum. “Yok canım. Ağacın arkasında. Deere, ay yani derenin yanındaki evde.” Ufak derenin ardında görünen eve bakıyorum. Mutfak ışığı hâlâ yanıyor, annemin odasındaki de.

“Peki ya, şey, sen buralarda mı yaşıyorsun?” diye soruyorum kıza. Onu daha önce görmediğimden eminim ve kasabamız küçük bir yerdir. Hem de küçücük. Herkes birbirini tanır.

Kafasını iki yana sallayınca hiç şaşırmadım desem yeridir. O bir ziyaretçi; o insanlardan biri yani. Doğal olarak. Gece gece Pennsylvania taşrasındaki bir tarlanın ortasında tek başına dikilen birinin normal olacak hali yok sonuçta. Aksini düşünmek mümkün mü?

Eve daha yakından bakabilmek için köpeğin etrafından dolanıyor, dönüp bana baktığında nihayet onu ay ışında tamamen seçebiliyorum. İlk fark ettiğim, biçimli kaşlarla çevrili yuvarlak ve kocaman gözleri; koyu tenli pürüzsüz yanakları, uca doğru nazikçe daralan sivri bir çenesi var. Bir tutam siyaha sahip beyaz saçları omuzlarının hemen altına dek uzanıyor. Uzun boynu, çıkıntılı köprücükkemiklerine tutturulmuş gibi ve o kadar zayıf ki ince tişörtünün altından kaburgaları sayılıyor neredeyse. Çocuk tütüsü gibi duran, orta uzunlukta, kat kat ve rengârenk bir eteği var. Yıldıztozu serpilmişçesine solgun ve parıltılı pembeler, maviler, sarılar ve yeşiller seçiliyor.

Daha önce gördüğüm hiçbir kıza benzemiyor, ufak kasabamızdan olmadığı kesin. Rüzgâr yine esse yapraklar gibi havalanıverecek sanki. İçimden, o bir deri bir kemik bileklerinden yakalayıp havalanmasına engel olmak geliyor birden.

“Burası büyümlü bir yer” diyor. “Sen ve köpeğin çok şanslısınız.”

Sözlerini, kafasındaki bir sözlüğe danışıyormuşçasına, dikkatle seçiyormuş gibi. Bakışları bir yana kayınca, siyahlı beyazlı saçı diğer yanından uzun perçemler halinde sarkıyor. Bir peruk mu? Öyle olmalı. Kimin beyaz saçı olur ki? Elimle uzanıp saçlarını yüzünden çekmek istiyorum. Bilerek ondan bir adım uzak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

laşıyorum. “Bence idare eder. Başka bir yerde yaşamışlığım yok zaten.”

“Büyülü” diye tekrarlıyor, “enerjisini hissedebiliyorum.”

İç geçiriyorum. Babam da bunun gibi zırvalar yazıp dururdu: Tarla kendisine çarpan geminin enerjisini emdi. Biz yalnızca onunla ne yapacağımızı bilemiyoruz. #PAuzaygemisi #inanıyorum

Lütfen ya.

“Ne güzel.” Daha fazla uzatmaya niyetim yok. “Nerelisin peki?”

Gözlerini kaldırıp doğrudan bana bakıyor. Gülümseyince dudakları büzülüp minicik oluyor.

“Şey... dağlardan mı? Altoona’dan mı?”

Çenesini göğre doğru kaldırıyor.

“Daha uzaktan mı? New York? Kanada?”

Bu defa benim çenemi göğre kaldırıyor; parmakları tenime değince bir ürperti hissediyorum. Ay’ın etrafına dağılmış yıldızlara bakıyorum. Ne demeye çalışıyor? Ay’dan geldiğini mi?

Buyur buradan yak. Deliye çatmışım demek.

“Peki, şey, benim artık gitmem gerek” diyorum pat diye, ondan uzaklaşarak. Ellerimi çırpıp Ginger’ı çağırıyorum. Sonunda, kıcını kaldırıp peşimden geliyor. Söğütlerin yanına, dereye geldiğimizde dönüp arkama bakıyorum.

“Tek başına korkmayacak mısın?” diye soruyorum. Belki de Ginger’ı yanında bıraksam iyi olur.

Endişe nedir bilmezmiş gibi gülümsüyor bana. “Beni alacak araç yakında burada olur.” Şarkı söyler gibi cevap verdi. Tralla-la, sesindeki melodiyi duyuyordum adeta.

Peki öyleyse. El sallayıp dereyi geçmeye koyuluyorum.

Günüm son derece acayip şekilde bitti doğrusu. Babamın gidişiyle başlayan gün... böyle bitti.

Mutfağa girince, ortalığı toparlıyorum, bulaşıkları yıkıyorum ve dışarıdayken jöleye dönmüş taze fasulyeyi atıyorum.

Brian’a mesaj çekiyorum: Dostum, tarlada yeni bir çatlak var.

O da bana şöyle yazıyor: Ne diyosun

aslında hoş kız.

kız mı????

Pencereden bakıp kızı gözetliyorum. Sık yapraklı ağaç dallarının arasından şöyle bir bakınca görmek zor; nereye bakacağını bilmen gerekiyor.

Tarlamıza UFO turisti gelmeyeli uzun zaman, belki de yıllar oldu. Babam eskiden tarlayı, ziyaretçilerin hediyelik alıp fotoğraf çektirebilecekleri bir dükkânı da olan turistik bir alana çevirmeyi hayal ederdi.

Bilgisayarındaki maketi işaret ederek, "Junior, şu haritaya göz at ve bana ne düşündüğünü söyle" diye sorardı sık sık. "Park yeri sokağın karşısında mı olmalı? Giriş kapısını bizim garaj yolundan mı geçirelim? Yiyecek bir şeyler de satabiliriz bence, sence? Yazın insanlar susar; giriş sırası uzarsa acıkırlar da."

Zengin olacaktık. Ünlü olacaktık. Artık çiftçilik yapmamıza gerek kalmayacaktı.

Ama bu düşüncelerin hiçbirisi hayata geçmedi çünkü tarla bize ait değil. Çiftliğimizin o kısmı devlet arazisi; annem ve benim gibi, Tarım Bakanlığı da uzay gemileri, bloglar ile komplo teorilerine prim vermiyor.

Eyvah. Bu kız da onlardan biri mi acaba? Bir komplo manyağı?

Ben pencereden bakarken Ginger patisiyle beni dürtüyor. Ona ödül maması vermediğim kafama dank edene dek dürtmeyi sürdürüyor. Poşetten bir bisküvi alıp veriyorum; tekrar pencereden baktığımda kızı göremiyorum, gitmiş herhalde.

Hayır, gitmemiş. Orada, ama yere uzanmış.

"Ne yapıyor bu..." Acaba ona bir şey mi oldu? Peşimde Ginger, kapıdan dışarı fırlıyorum; söğütlerin arasından ve dereden koşarak geçiyorum. "Hey! Hey, sen iyi mi..."

Duruyorum. Yerde yatıyor yatmasına ama parmak ucunda yürüyormuş gibi ayaklarını iyice gererek bacaklarını ileri uzatmış. Kocaman açılmış gözlerini gökyüzüne dikmiş; Ay ile yıldızların arasında kendini kaybetmiş. Kalbim gümbürdüyor; nefes nefese kalmış ciğerlerimle rahatlayarak iç çekiyorum.

"Geri döndün" diyor. "Buranın çekim gücü. Çok fazla, değil mi?"

Nefesimi toplamak için ellerimi dizlerime dayıyorum. “Hayır” diyorum sonunda. “Senin... Senin öldüğünü sandım.”

Gülümsüyor. “Hayır. Henüz ölmedim. Bu olmadan önce yapacak çok şeyim var.” Yanındaki toprağa pat pat vuruyor. “Eve gitmeden önce gelip biraz yanımda oturmaz mısın?”

Ginger bu sözleri kızın yüzünü yalamak için bir davet olarak algılıyor, sonra da yanına kuruluyor. Neyse. Ben de oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum.

“Ee, adın ne?” diye soruyorum.

Elleri defterin üzerinde gezindiyse de onu almıyor. “Ben... Priya” diyor yavaşça, ismine alışmak istermiş gibi. “İnsanlar beni böyle çağırır.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Priya.” Elini sıkmaya çalışıyorum ama o uzanır, ben otururken bu biraz zor. “Ben Matthew. Herkes bana Matty der. Şey, seni alacak araç yakında mı gelecek?”

“Yakında, evet.”

Kol saati yok; tanıdığım diğer herkesin aksine cep telefonu da elinde değil. Gerçi tarlada telefon çekmez zaten. Babamın sıkça tweet’lediği gibi, oraya uzaylıların indiğinin bir işaretidir bu (#inanıyorum). Aslında, Pennsylvania kırsalına daha çok verici kurulması gerektiğini gösteren bir işaret muhtemelen.

Priya, Ginger’ı sevmek için uzanıyor. Elinin titrediğini fark edip meraklanıyorum; gergin mi? Aç mı? Acıktığında annemin şekeri düşer, babamın çikolatalarından birini midesine indirmeden rahatlamaz.

“Susadın mı? Yiyecek bir şeyler ister misin?”

“Yiyecek mi?” Priya başını iki yana sallayıp köpeği okşamaya devam ediyor. “Benim yememe gerek yok.”

Gülüyorum. “Herkesin yemeye ihtiyacı vardır.”

“Benim yok.”

Tüm bu yemek muhabbeti tabii ki köpeğimin ağzının sulanmasına neden oluyor. Burnunu Priya’nın elinin altına sokuşturup kızı korkutuyor. “Burnu! Amma da soğuk!”

“Eh, köpek olduğu için.”

Gözlerini kocaman açarak parmaklarına bakıyor. “Islak da.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Daha önce hiç köpek sevmedin mi?”

“Hayır. Ama ona dokunmamı istediğini hissettim.”

“Hissettin demek?” Ginger’ın sevilme istediğini anlamak zordur. Sevilme istemediği zaman yoktur ki zaten. “Kulaklarının arkasının kaşınmasına bayılır.” Kulak arkalarını nasıl sevmesi gerektiğini gösteriyorum, Ginger da neşeyle salladığı kuyruğuyla yeri dövüyor. Priya kıkırdıyor, elini köpeğe uzatıyor ama Ginger’ın kulaklarını okşamak yerine birden sallanan kuyruğunu kapıveriyor. Ginger ciyaklayıp uzaklaşırken Priya da yerinden sıçırıyor.

“Ay!” Priya’nın gözleri doluyor. “Canını acıttım.”

“Yok canım, bir şeyi yok.”

“Hayır, hayır, onun canını yaktım.” Yüzünü elleriyle kapatıp ağlamaya başlıyor. “Üzgünüm. Kimseyi incitmememiz gerektiğini özellikle belirtmişlerdi.”

İncitmemeniz mi? Ne demek şimdi bu? Ginger iyi, bunu anlaması gerekiyor. Ama yine de akıttığı gözyaşları kesinlikle gerçek.

Priya’nın ellerini yüzünden çekip elimde tutuyorum. Uzun parmakları buz dikitleri kadar soğuk; incecik derisinin altındaki eklemlerin her birini duyumsuyorum.

Ama beni canevimden vurulmuşa döndüren şey gözleri. Alabildiğine derin, dipsiz, gözünü kırptığı anda taşıverecekmiş gibi görünen birer gölcüğe dönmüşler. Üzüntüsü içten. Gerçek.

“O iyi, gerçekten, bir şeyi yok. İzle.” Ginger’ı çağırıyorum, hemen yanıma koşturuyor. Priya’nın elini Ginger’ın kulak arkasına götürüp onu birkaç dakika okşamasını sağlıyorum. Ginger, gördüğü ilgiden mest olarak hemen kendini yere atıyor. Sonunda Priya gülümsüyor.

“Yaralanmamış. Ona kalıcı bir hasar vermemişim.” Okşamayı bir an bırakarak defterine uzanıyor. Benden saklayarak kalemle sayfanın tekine bir şeyler yazıyor; sonra durup başını bir yana yatırıyor ve biraz daha yazıyor. Beyaz saçının altından bana bir bakış fırlatıyor. “Gözlemler” diyor, kalemiyle deftere vurarak.

Şu güzel kızların neden hepsi çatlak çıkar sanki? Ünlü bir filozof böyle dememiş miydi? Yoksa bunu Simpsonlar’da mı duydum?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Söğüt dallarının arasından görünen yola bakıyorum ama bir aracın geldiğini gösteren herhangi bir far ışığı yok. Birini çağırmak için telefon etmesi gerektiğini kabul etmesinin ne kadar süreceğini düşünüyorum.

Bu aklıma... artık eve dönmem gerektiğini getiriyor. Benim de ortadan kaybolduğumu görecekt olursa annemin akli çıkar. Aynı günde ailesinin iki erkeği tarafından terk edilmesi, onu mahveder kesin; ayrıca çok da öfkeliendirir. Ayağa kalkıp pantolonumdaki toprağı silkeliyorum.

Ama Priya öyle kırılğan ve minik görünüyor ki. Onu alacak araç gelmeden başına bir şey gelirse ne olur? Herhangi bir hayvan ya da serseri var mı diye tarlaya göz gezdiriyorum ama her zamanki gibi ortalık bomboş.

“Bak, benim gitmem gerek. Ama bir şeye ihtiyacın olursa hemen şuracıktayım, tamam mı?”

Uysal ve sakın bir tavırla gülümsüyor. “Tamam.”

“Cebin burada çekmez...”

“Cebim mi?”

“Cep telefonun. Telefonun var, değil mi?”

Var mı diye kontrol edermişçesine eli çantasına gidiyor ve başını yok anlamında sallıyor.

“Şey, o zaman telefon etmen ya da tuvalete girmen gerekirse bize gelebilirsin. Yan kapıyı açık bırakacağım.” Yine evi işaret ediyorum. Orayı kaçırılmaz; yarım kilometre boyunca başka ev yok çünkü.

Yeniden ona baktığımda, burnunu defterine gömmüş bir halde buluyorum, gümüş başı ay ışığında parılıyor. “Şey, o halde eve dönme konusunda sana iyi şanslar.”

Başını kaldırıp bana bakınca elimi uzatıyorum. Kafası karışmış gibi bir an bakakalınca elini yakalayıp nazikçe sıkıyorum.

Kendimi bir moron gibi hissediyorum, ama onun yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Elimini bırakıp kendi elini, eğitimi ni yavruyken tamamlamış bir köpek olarak “el sıkma”nm ne demek olduğunu bilen Ginger’a uzatıyorum.

“Görüşürüz Matthew. Görüşürüz Ginger.”

Köpek Priya’nın burnunu yalıyor, sonra o gece –ya da sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bah mı desem– dördüncü defa geçeceğimiz dereye doğru yavaşça yürümeye koyuluyoruz. Arkama bakma isteğimi bastırıyorum. Başına bir iş gelmeyecek. Yaşı, on yedi midir? On sekiz mi? Kendine bakabilir pekâlâ. Cep telefonu olmadığı konusunda yalan söylediğinden de eminim zaten. Bu dünyada cep telefonsuz insan mı kaldı?

E ve dönünce, mutfak tezgâhındaki telefonumu alıp ekranı kaydırıyorum. Ben yokken Brian'dan şu kızla ilgili bir düzine mesaj gelmiş.

Yo, güzel kız demek? budurrr

Parmaklarım ekranda uçuşuyor ama yazdığım hiçbir şey içime sinmiyor. Priya'yı nasıl anlatabilirim? Boş tarlada bir başına duran ve daha önce hiç köpek sevmemiş gibi davranan o güzel, çılgın, hem de çok çılgın kızı nasıl tarif edebilirim ki?

Brian bana kafayı çekip çekmediğimi sorar kesin. Hem de o olmadan.

Ekrana tıklayıp mesajımı yolluyorum: beyaz saçlı, kahverengi gözlü, zayıf

Neredeyse dakikasında Brian'dan yanıt geliyor: Ya bacakları?

Uzun

İyiymiş

Gülüp orta parmak emoji'si yolluyorum. Tekrar, tekrar, tekrar.

Ocağın üzerindeki saat epey geç olduğunu gösteriyor. Uyumam lazım. İçimde bir çiftçi yaşıyor sonuçta.

Dostum?

Yarın

Em'le göl?

Brian ve Emily ile göle gitmek istiyor muyum?

Brian'la? Tabii. Em'le?

Bir soru yazıyorum. Sonra siliyorum. Yeniden yazıyorum. Yeniden siliyorum.

Em de gelmek zorunda mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Brian'ın yanıtını beklerken nabzım kulaklarımda atıyor. Bir gazoz açıp kafaya dikiyorum, tenekesini ayakkabımın altında ezip Ginger'a bir ödöl maması daha veriyorum; Brian'dan hâlâ cevap yok.

Evet. Bizi arabayla götüirecek.

Telefonuma bakarak kaşlarımı çatıyorum. Tam "olmaz" diye yazacakken en iyi arkadaşımın bir mesaj daha geliyor.

Bu arada, bi haftalığına b.anneme gdyrm.

Ne zmn?

Öbür gün.

Bir hafta ara iyi olur. Yani en azından benim açımdan. "Tamam" diye yazıp yolluyorum. Artık gerçekten yatmam gerekiyor. Kapının yanından geçerken, Priya işini yapmak ya da başka bir ihtiyacı için gelmek ister diye kapının kilidini açıyorum. Telefonumu da tezgâhın üzerinde bırakıyorum. Gerçekten bir cep telefonu yoksa, belki benimkini kullanmak ister.

Pencereden son kez dışarı bakıp söğüt ağaçlarının arasında onu arıyorum. Evet. İşte hâlâ orada; yerde oturmuş, ellerinin üzerine dayanmış, gökyüzünü inceliyor. Ay ışığında tütüsü ve beyaz saçları seçiliyor.

Ne çılgın bir kız bu.

09.09

O damdaki hışırtılara uyanıyorum. Annem çekmecemi karıştırıyor.

“Hey...? Ne arıyorsun öyle?”

Omzunun üzerinden bana bakınca, kıpkırmızı gözlerini seçebiliyorum. Ağlamış mı? Lütfen o göt herif için ağladığını söyleme bana. Kafamın altındaki yastığı top gibi ezip tembel tembel yumrukluyorum.

Annem boğazını temizliyor. “Babanın içinde önemli evrakını sakladığı kilitli bir kutu vardı. Hani şu kadar?” Ellerini otuz santim kadar açıyor.

Hangisi olduğunu biliyorum. Başımı sallıyorum. “Ne olmuş?”

“Olan şu. Büyükbabandan kalma çiftliğin tapusu onun içindeydi. Jack Amcan için lazım bana.”

Yatak örtümü başıma çekiyorum ama hava çoktan ısınmış. Taş çiftlik evi yazın serin kalırdı ama ikinci katı öyle olmaz. Annemin örtünün üzerinden beni dürttüğünü hissediyorum.

“Evet? Bir fikrin var mı?” Yerlere atılmış eşyalarımın üzerinden atlayarak odamda dolanıyor. Hiçbirini fark etmemiş gibi.

“Atölyeye baktın mı?” Esniyorum, kot pantolonumla tişörtlerimin oluşturduğu yumuşak yığının üzerine, yataktan yere yuvarlanıyorum. Annem çıplak ayağıyla beni tekmeliyor.

“Bırak şimdi. Senin işte olman gerekmiyor mu?” diye soruyorum.

Pijama üstünün altına hemşire üniformasının pantolonunu geçirmiş. Bundan utanması da yok gibi. “Vardiyam onda başlıyor.” Yoluna çıkan süprüntülerimi tekmeleyip odadan çı-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kıyor. Hiç kalkasım yok ama kendimi zorlayarak Büyükanne Jones'un iki oğlunu dünyaya getirdiği misafir odasına doğru, ardından gidiyorum. Her zamanki gibi tam olarak ayılamadım. Annem yıllardır gün yüzü görmemiş çekmeceleri ve dolap kapaklarını açıyor. Babamın değerli bir eşyasını buraya saklamış olabileceğini düşünmesine anlam veremiyorum.

"Atölye diyorum anne. Atölyeye baktın mı?"

Yanımdan bir çalım geçip evin üst katını araştırmaya devam ediyor; benim banyomdan kendininkine, çarşaf dolabından kirli sepetine (kirli sepetinde ne arardı o kutu yahu?) bakmadık yer bırakmıyor. Bense uzun uzun işiyorum, bitirdiğimde onu kendi yatak odasında buluyorum. Yalnızca tek tarafı bozulmuş kocaman yatağın kenarına ilişmiş. Gözlerini yere dikmiş.

"Anne. Anne" diyorum, sonunda gözlerini kaldırıncaya dek. Parmak uçları çenesinde.

"Ne."

"Atölyeye. Baktın. Mı. Dedim?"

İç çekerek gözlerini odada dip köşe gezdiriyor. Düşüncelerini okuyabiliyorum: Dolapta olabilir mi? Yatağın altında? Kışlık giysilerin arasında? Sonra ikimiz de çatıda zıplayan sincabın sesini duyuyoruz, annemin gözleri tavanda geziniyor. Belki de tavan arasındadır?

"Bakman gereken yer atölye. O kutu ancak orada olabilir."

Başını sallayıp döşekten kayarak kalkıyor ve hızla yatağı düzeltmeye koyuldu. "Zamanım yok. Sen bakar mısın?"

"Ben mi?"

"Ne var, daha önemli bir işin mi var? Benden habersiz işe falan mı girdin?"

Derdin nedir ya? diyecekken sonra atölyeye gidip babamın kutusunu neden aramadığı kafama dank ediyor:

Kutu orada da değilse, babamın gerçekten gittiği kesinleşmiş olacak. Hem de geri dönmemek üzere.

"Tamam, ben bakarım. Önemli değil." Orada olup olmaması benim için dert değil. Hatta olmamasını tercih ederim. Israrla tutunduğu umudun son çırpınışları da sönecek öyle olursa. İpler tamamen kopacak. Hatta... of Tanrım, kahve.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Daha sadece bir gün geçti Matty.”

“Tabii canım. Bir gün. O Carol’la anne. Carol’la beraber gittiler. Yazdıklarını sen de okudun...” Yatağını bir hışım topluyor; yastıkları örtünün altına tikiştiriyor, yatağın kenarındaki kırışıkları sert hareketlerle düzeltiyor. Mantiğının sesini dinleyecek durumda olmadığı belli. “Her neyse.”

Sendeleyerek alt kata inip otomatik hareketlerle işe koyuluyorum: su, filtre, Maxwell House. Kahvenin demlenmesini beklerken Brian’a mesaj atasım geliyor ama telefonum yerinde değil. Gözlerimi ovuşturarak, belki kuru temizleme ya da alışveriş listesi gibi bir şeyin altında kalmıştır diye mutfağa bakıyorum ama hiçbir yerde yok.

“Anne! Anne!” diye yukarı doğru sesleniyorum. “Telefonumu sen mi kaldırdın?”

“Neyini?”

“Telefonumu! Bu sabah aşağı indiğinde onu gördün mü?”

“Telefonunu mu? Yoo.”

“Sen mi...”

“Giyinmem gerek tatlım.” Bir saniye sonra, düşün sesini duyuyorum.

Önceki gece Priya’ya veda ettikten sonra onu mutfak tezgâhında bıraktığıma eminim.

Priya. Onu düşününce hatıralarım... bulanıklaşıyor. Ama o gerçek, değil mi?

Kalbim gümbürdeyerek kilitlemeden bıraktığım yan kapıya koşturuyorum. Gün ışığında tarla daha boş ve kasvetli görünüyor.

Boş. Tarla... boş. Priya gitmiş.

Anlaşılan telefonum da. Acaba o mu aldı? Yoksa erkek arkadaşını falan aramak için yalnızca ödünç mü aldı?

“Erkek arkadaş” da nereden çıktı Matty? Belki de sadece arkadaşdır.

En kalitelisi ya da yeni model bir “i” zımbırtılarından değildi ama o benim telefonumdu ve servis sağlayıcıyla oldukça iyi bir veri anlaşması vardı.

Mutfağa döndüğümde, içeriği dolduran taze kahve koku-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sunu içime çekiyorum.

Sanırım telefonu olmadığını söylerken yalan söylemiyor-
muş.

“Artık var ama” diyorum Mr. Coffee’ye. “Rica ederim Priya.”

Ginger kapıya pati atınca onu yürüyüşe çıkarmadığımı fark ediyorum. Kahretsin. Önce kahvaltısını verecektim. “Dün geceki çılgın kızı hatırlıyor musun Ginger? Öyle mi?” diye soruyorum, onu içeri sokup mama torbasını alırken. “O güzel ama çılgın kızı hatırladın mı?

“Hangi güzel çılgın kız?” diye sorduğunu duyuyorum annemin. Tamamen giyinmiş, saçlarını jöleyip güzelce dikleştirmiş halde içeri dalıyor. Pejmürde hali gitmiş, tam bir işkadını gibi. Yanma alacaklarını hızla toparlıyor. Parmaklarını birkaç defa şaklatıp yukarısında duran rafı işaret etti. “Şuradan bana bir termos kupa kapıver, olur mu?”

Ortopedik ayakkabılarıyla bile annemin boyu, benle babamınkine oranla çok kısa kalıyor. Babamla aramız iyiiken, bizim cep telefonunu kapar, aramızda top gibi atıp tutarak onun ufak tefekliğiyle dalga geçerdik. Ama aramız nadiren iyi olurdu.

“Gümüş olanı mı istiyorsun?” Ocağın üzerindeki dolaptan indiriyorum.

“Şu güzel ve çılgın kız işi nedir?” diye soruyor yine.

“Tabii ki, gümüş olanı gri saçlarına çok yakışır” diyorum.

“Benim saçım henüz kirlaşmadı. Ne kızı Matty?”

Bardağı, kahve doğrudan içine damlasın diye filtrenin altına koyuyorum. Çok zekiyimdir. “Kimse. Köpekle konuşuyordum.”

“Gecenin bir yarısı, kızın tekiyle buluşmak için evden gizlice kaçmıyorsun, değil mi?”

“Hayır. Anne. Kes. Şunu. Kız da yok, evden kaçma da. Sen... şu kahveni al, tamam mı?”

Ona bakmadan kupayı eline tutuşturuyorum. “Senin telefonun nerede?” diye soruyorum. Kumaş çantasını karıştırınca yalnızca onunkini değil, babamın telefonunu da buluyorum. Ne diye bunu parçalamadı ki?

Neyse. Kendi numaramı çevirip şimdiye dek muhtemelen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

buradan yüzlerce kilometre öteye giden Priya'nın yanıtlamasını umuyorum.

Priya açtığında ona neler söyleyeceğimi düşünerek, annem beni sorguya çekmesin diye dışarı çıkıyorum.

Telefonumu götürmüşsün seni kaçık! Ya da, Lütfen telefonumu geri alabilir miyim? Veya...

Bir ara birlikte takılalım mı?

Hayır, hayır, hayır. Laneeet olasıca hayır. Beynimle düşünmeye devam etmem gerek. İlk düşündüğümü söyleyeceğim.

Telefon çalmaya başlayınca avuçlarımı ter basıyor. Hat tın diğer ucundaki ekranda Lorna yazısı belirmiş olmalı, çünkü arayanın annem olduğunun bilinmesini hiçbir şekilde istemediğim için o şekilde kaydettim.

Kulağıma kendi sesim geliyor: "Ben Matty. Bana mesaj atın. Sesli mesaj falan kullanmam ben."

Neden açmıyor? Yeniden arıyorum. Bir dakika sonra, yeneden kendi mesajımı duyunca canım sıkılıyor. Öf, ne uyuz bir sesim var.

Göz ucuyla, annemin elleri belinde, mutfak kapısında dikilmiş beni dikizlediğini fark ediyorum. Dereye ve söğütlere yöneliyorum hemen.

Telefonum, artık her neredeyse, ikinci ve üçüncü defa çalıyor.

"Hadi aç şunu Priya!"

Bomboş tarlanın ortasında dikiliyorum. Ne Priya ne defter ne kara çanta, hatta ne de kuru toprakta onunla oturup yıldızlara baktığımıza dair bir iz var. Belki de buraya hiç gelmedi.

Ama telefonum hâlâ kayıp.

Telefonda üçüncü defa kendi sesimi duyunca bir mesaj bırakıyorum. "Hey Priya, ben Matty. Telefonum sende. Onu geri getirir misin lütfen? Ya da ne bileyim, bir şekilde bana ulaştırabilir misin? Teşekkürler."

O telefonu bir daha asla göremeyeceğime dair kötü bir his var içimde. Arabanın teki korna çalıyor, annem Hondasını garajdan çıkarıyor. Yaklaşınca elini bana uzatıyor. "Telefonumu alabilir miyim?"

İstemeye istemeye telefonu ona veriyorum.

“Seninki kayıp mı?”

“Öyle bir şey.”

Omuz silkiyor. “Şansına küs.” Babamın kilitli kutusunu bulamadığı için canı sıkkın. Yine de bu tavırlarını çekesim yok. Bu benim hatam değil sonuçta. “Bugün ne yapacaksın?”

“Arama yapıp mesaj gönderemeyeceğim kesin.”

“Ha ha, komik çocuk. Ev telefonu denen bir şey var.”

Yüzümü buruşturuyorum. “Yüz yaşıdaysan tabii.”

Bana ortaparmağını gösteriyor; ben de aynı şekilde karşılık verip parmağımı onunkiyle tokuşturunca beşlik çakmanın terbiyesiz bir versiyonunu yapmış oluyoruz. “Git de evi temizle.”

“Git de hastaları iyileştir.” Ginger’ın sallanan kuyruğunun bacaklarımın arkasına çarptığını duyumsayınca onun evden dışarı nasıl çıktığını merak ediyorum. Annem bırakmış olmalı. “Bugün ne yapacağız kızım? Temizlik mi? Yok ya, hiç sanmam.”

Yaz, ev temizliği yapmak ya da aptal babanızın izini sürmek anlamına gelemmez. Yaz, gölde takılıp arazi motorlarına binmek ve belki de bu ikisini daha eğlenceli kılmak için azıcık sigara tütürtmek demektir.

Ama ben gerçekten, telefonumu çalan şu hayali kızı aklımdan atamıyorum bir türlü.

Çocukken, ben, Brian ve Emily bodrum katımızla babamın atölyesini birleştiren geçidi dünyanın en havalı şeyi sanıyorduk. Yağmurlu ya da karlı havalarda, evden atölyeye yer altından gidebiliyorduk. Soğuk havalarda babam şiş göbekli sobayı yakar, külleri temizlememiz ya da odun taşımamız karşılığında yanında durmamıza izin verirdi.

O yokken oraya gitmemem gerekiyordu, ama tabii ben dinlemezdim. Başka türlü, kızlar ve seks hakkında nasıl bilgi edinebilirdim? Babam bilgisayarının geçmişini asla temizlemediğinden onun izlediği pornolara erişebiliyordum.

Aynı zamanda evrenle ilgili bilgi de ediniyordum. Babamla, gökyüzüne aynı anda bakabilmemiz için teleskoplarımız yan yana dururdu. Duvarlarına uzay haritaları ve krokileleri, Hubble'dan muhteşem fotoğraflar asardı. Ray Bradbury'nin imzaladığı bir poster de vardı. Atölye, Hollywood ile NASA'yı bir araya getiren mini bir gözlemevi gibiydi. Tüm ilgisi uzay ve uzaylılara yönelmiş olan babam, hayranlık takıntısından kurtulamadı. Yan tarlaya bir uzay gemisinin inmiş olmasına yalnızca kendisinin inanması onun için yeterli değildi. Diğer herkesin de buna inanmasına ihtiyacı vardı.

Ona inandım. Hem de çok uzun süre.

Bodrumdan gizli geçide girince kendimi yine dokuz yaşında hissediyorum; sanki yine Brian ve Em ile kıkırdıyoruz. Gerçi artık altmış santim daha uzunum, yani tünelin alçak tavanına kafamı çarpmamak için eğilmem gerekiyor. İçerisi karanlık olsa da yolu ezbere biliyorum. Yolun tam ortasına gelmişken, durup, ellerimi tünelin tavanına koyarak bastırıyorum. Eskiden

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

aynı böyle, sanki süper kahramanmışız da dünyayı kafamızın üzerine tutuyormuşuz gibi yapardık.

Tünelin içinde insanın klostrofobisinin depreşmemesi imkânsız, özellikle de üzerimizdeki tonlarca toprağı düşününce... ama bana öyle gelmezdi. Kendimi orada güvende hissederdim; belki de bunun nedeni yanımda en yakın arkadaşlarımın olmasıydı.

Beton zeminli, taş duvarlı ufak bir kulübeden ibaret olan atölyenin bir kısmı toprağı gömülü inşa edilmiş. Dışarıdan bakınca bir hobbit evini andırıyor ama büyükbabamın bu yeri inşa ederken Tolkien'den esinlendiğini pek sanmıyorum açıkçası. Bunun nedeni, yazları serin, kışları sıcak tutacak şekilde izolasyona yardımcı olmasıydı muhtemelen.

Atölyeye adım atarken istemsizce irkiliyorum. İçerisi serin, evet, ama aynı zamanda benim için zamanda geri gitmek gibi. Çocukluğumdan anımsadığım onca şey hâlâ yerli yerinde: posterler, haritalar, krokiler, soba. Ancak bir şey eksik.

Teleskop. Yalnızca bir tane var, benimki.

Babam onu da yanında götürmüş demek.

Her ne kadar onun saçmalıklarına artık inanmasam da, hep onun diğer sıradan babalar gibi olmasını istemiş olsam da... odun sobasının yanında teleskobumu öyle yapayalnız görünce içim acıyor.

Çok... yalnız görünüyor.

Mideme taş oturuyor sanki, etrafındaki kasların onu sıktığını, ezdiğini duyumsuyorum. Gittiğine sevinmem gerekiyor. Bunun annem için daha hayırlı olduğunu düşünmem gerekiyor. Her ikimiz için. Herkes için.

Duvardaki bir krokiye takılıyor gözüm; geride bıraktıklarından birine. Goldilocks Bölgesi denen ve yaşam potansiyeli taşıdığı düşünülen bir yerin haritası bu. Güneş sisteminin dışında yer alan bu gezegenin, bizim bildiğimiz türden bir yaşamın oluşması için tam da gereken özelliklere sahip olduğu düşünülüyor. Plüton gibi bir cüce gezegen, yaşam oluşamayacak kadar uzağındadır Güneşimizin mesela. -232 derecelik yüzey ısıyla buzlu bir kaya kütesidir. Ayımız gibi diğer küçük geze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

genler ise kendi etraflarındaki dönüş hızları, uydusu oldukları gökcisminin çevresindeki dönüş hızına eşit olduğundan ona kütleçekim kilidiyle bağlıdır. Böyle olunca, gökcismi çevresinde döndüğü “daha büyük kütleli” cisme sürekli aynı yüzü bakacak şekilde dolanır. Yani Ayımızın bir yüzü Dünya’ya asla dönmez. İşte Ay’ın karanlık yüzü budur.

Ve deeeeeee... tüm bunları nasıl oluyor da hatırlıyorum hâlâ?

Ne diye beynime yapışmışlar sanki?

Buradan taşınmış arkadaşlarımın telefon numaralarını beynimde istemediğim gibi, bunları da atmak istiyorum kafamdan. Keşke kulağıma bir flash disk sokup gereksiz tüm bilgiyi emebilseydim. Belki o zaman edebiyat dersi için yer açılırdı.

Gliese 581c ve Kepler-69c’nin üzerine çarpı atılmış haritaya bakıyorum. Her ikisi de eskiden üzerinde yaşam olabileceği düşünülen yerlerdi. Ama artık değil. Yani en azından bu haritayı hazırlayan kişi için.

Parmağımı poster üzerinde gezdirerek dış gezegenlerin her birine tık tık vuruyorum. Her biri, Dünya’ya olan benzerlikleri ve bize olan uzaklıklarına göre sınıflandırılmış. Biliminsanlarının yaşamın en çok var olabileceğini düşündüğü bazı dış gezegenler bizden yüz milyarlarca kilometre uzaklıkta. Şu Uzay Yolu ekipleri, bize benzer birilerine rastlayabilmek için adanmış uzaya gidecekler yani.

Tabii, onlar bize gelmezse.

Babamın ve tüm o kaçık arkadaşlarının inandığı şey de bu.

DJ Jones; her gün yazıştığı UFO takipçileri ve kendilerini uzaylıların kaçırdığını iddia eden manyaklarla dolu sanal ortamın ufak kaçıklarından sayılır aslında. Onlar da babam gibi evrende yalnız olmadığımızı düşünüyorlar.

Çocukken, yıldızlar ve Samanyolu hakkında bir şeyler öğrenmeye bayılırdım. Kaptan Kirk, Picard ve Janeway’in oradan oraya ışınlandığı Uzay Yolu’nu izlemeye ve Mars Yıllıkları’nı okumaya da.

Bilimdi bu. Gerçekti. Kurmaca olan bile bilimkurguydu.

Ama babam bir noktadan sonra ipin ucunu kaçırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Annemle benden habersiz, internetteki komplo teorilerini deşmeye merak saldı. Kendi hayran kitlesini oluşturdu, onlar da Twitter ile kendi bloğunda onu takibe koyuldular. Uzak Gemisinin İndiği Yerin Yanında Doğan Oğlan'dı o. Özeldi. Uzaylılarca kutsanmıştı.

Babam bir anda bencil biri olup çıktı. Artık ne beni ne anemi ne de Jack Amcamı umursuyordu. Ne tür bir insan, yabancılarla saçma sapan muhabbetlere girmeyi ailesine tercih eder ki zaten? Ne tür bir insan öz kardeşinin karısıyla kaçır?

Onsuz daha iyi olacağımız bir tür (#inanıyorum).

Hadi selametle.

Ama atölyede bana garip gelen başka bir şey daha var. Ne olduğunu tam olarak adlandıramadığım bir şey. Acaba bir şeyin yeri mi değişti? Teleskobumun mesela? Temiz görünüyor; silindirinin ve ayaklarının üzerindeki tozlar alınmış. Günün birinde oraya geri döneceğimi uman babamın işi olmalı.

Etrafı incelemeye koyulsam da sonunda pes ediyorum. Buranın neden beni rahatsız ettiğinden emin değilim. Ortalığa son kez göz gezdirip ışığı kapıyorum.

Kilitli kutu yok.

Pes ediyorum.

Bu iş bitti.

Göl, öğlen anneler ve çocuklarıyla dolu ama onların öğle uykusu için evlerine gitmelerini bekleyebilirsek ortam bize kalacak. Dostum Brian'ın şansına, çekici cankurtaran Miranda o gün görevli değil.

"Aman ya!" diye söyleniyor, havlularımızı kuma serer sermez. "Bugün boğulmaya can atıyordum halbuki."

"Sen kafasızın tekisin. Ya seni görmez de gerçekten boğulsan ne olacak?" diye soruyor ablası. "Ya da onun yerine diğer cankurtaran koşarsa?"

Dudaklarımı büzüp Brian'a doğru öpücük sesleri çıkarıyorum. "Tabii ya, kim Eric Miller'dan hayat öpücü almak istemez ki."

"Ben isteyebilirim doğrusu" diyor Emily, azıcık nefesi kesilerek. Tek parçadan oluşan denizci mavisini eski dalış takımı üniformasını değil, beyaz havlusunun üzerinde iyice ortaya çıkan kırmızı çiçekli pembe bikinisini giymiş. Saçlarını çözüp sırtına doğru savuruyor. Tablo gibi görünüyor.

"Hayrola Em? Yoksa Eric'ten mi hoşlanıyorsun? Yani gerçekten hoşlanıyor musun?" diye takılıyor Brian.

Em'in yüzüne bakmaktan kaçınıyorum. Onun Eric Miller'dan hoşlandığını söylemesini duymasam da olur.

Neyse ki güneş gözlüğünü takıp ikimizi de görmezden geliyor. "Siktir git ve boğul kurbağa."

"Off, acımasızlığa gel!" diyorum.

"Ay, üniversiteye gidince bizi çok özlersin." Brian sırtlıyor; yoldayken yarım sigarayı bitirdi. "Dostum, şu kızdan bahsetsene. Adı neydi?"

Duraksıyorum. “Priya.”

“Neden onu da getirmedin?”

“Evine gitti de ondan.”

“Telefonunu aldın mı?”

Bir anda aklıma, muhtemelen tam şu an kızın çantasında duran telefonum geliyor. Öf ya, kılıfını da daha yeni almıştım. “Evet, bir bakıma.”

“E mesaj çeksene o zaman.”

“O kadar basit değil.”

“Niye, erkek arkadaşı mı var?”

Kafamı sallayıp gülüyorum. “O zaman basit olurdu.”

“O zaman sorun ne?”

“O...”

Nerede olduğunu bilmiyorum, geri dönüp dönmeyeceğini de ve ne diye hâlâ onu düşünüp durduğu mu da.

Ayaklarıma bakıyorum. Ayağımda çorap ve spor ayakkabı var; içine kum girmiş ve beni terletiyor. Önce tişörtümü, ardından Nike’larımınla çoraplarımı çıkarıyorum. “Burası cehennem gibi dostum. Suya girmem lazım.”

Gölde dalıyorum, birkaç metre sonra nefes almak için yüze çıkıyorum. Kıyının yakınında iki tahta duba var, ikisi de boş. En uzaktakine yüzüp üzerine çıkıyorum. Ayaklarımı yanından sarkıtmış halimle dipteki canavarlara leziz bir yem gibi görünüyordumdur herhalde.

Göl suyu serin, güneş yakıcı ama esinti her şeyi bambaşka yapıyor. Tenimdeki nemi alıp götürüyor; vücudumdan çıkan toksinleri atmosfere atıyor sanki. Kıyıda güneş kremleri ile erimiş dondurmaların kokusu geliyor. Bunların hepsi bu kasabanın sıcak günlerine özgü yaz kokuları.

Elimi tahta dubaya dayayınca önceki gece Priya’nın yanına uzanıp göğе bakışım aklıma geliyor. Belki de onu bırakmamalıydım. Birileri onu alana kadar yanında beklemeliydim. Nereli olduğunu, gerçekte nereye gideceğini sormalıydım.

Öyle yapsaydım, en azından telefonumu kaybetmezdim.

Birkaç dakika sonra, hava baloncuklarının ardından bir yüzücü daha dubaya çıkıyor.

Emily. Tabii ki. "N'aber?"

"İdare eder."

"Demek gecenin bir yarısı acayip bir kızla tanıştın."

Dirseklerime dayanıp ona bakıyorum. Saçları sudan dümdüz olmuş; alnından, yanaklarından ve dudaklarından sular damlıyor.

Em ile en son bir hafta önce, mezuniyet balosunda takıldığımızda yalnız kaldık.

Sonrasında, bana "Matty, bunu devam ettiremeyiz. Ben üniversiteye gidiyorum ve bir erkek arkadaş istemiyorum" ayağı çekti; ben de ona "Sorun yok, ben de kız arkadaş istemiyorum zaten, çok teşekkür ederim" ayağı çektim ve her şey gayet yolundaydı.

Tabii... aslında değildi.

Yeterli değildi. Benim için değildi. Onu öpmüştüm çünkü ona karşı hislerim vardı. Onun da benim gibi hissettiğini sanıyordum. Benden hoşlandığını. Aramızda bir şey olduğunu. Birlikte olabiliriz diye düşünüyordum. Sonuçta, birbirimizi ezelden beri tanıyorduk. Ama ona çıkma teklif ettiğimde -telefonda değil, mesajla değil, yüz yüze- bana "Git işine Jones" dedi.

Belki tam olarak böyle demedi ama ben öyle demiş gibi hissettim.

Git başımdan, canın cehenneme, neden gebermiyor ve beni rahat bırakmıyorsun demiş gibi geldi bana.

Ve şimdi.

Yanımda.

Üzerinde bikinisi; öptüğüm o yüzü ve kollarımı sardığım vücuduyla...

"Kim o kız?"

Gözlerimi kırıştıtırıyorum. "Ha? Priya mı?"

"Adı bu mu? Ne... değişik bir isim." Em dubanın diğer ucunda, evindeki koltuğa kurulmuş gibi dizlerini kendine çekmiş, ayaklarını çaprazlamış şekilde oturuyor. Suyun içinde, yanında, dışında hep çok rahat. Kardeşi sigara sarmaya nasıl alışkındı, o da yüzmeye öyle alışık.

"Şey, evet, bana öyle dedi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ona inanmadın mı?”

Az kalsın kakhaha atıyordum. “Eh, tabii, aslında o biraz... kaçık gibiydi.”

Emily başını yana yatırıp bana bakıyor. “Nasıl kaçık?”

Elimi sallıyorum. “Boş ver. O... hoştu ve sanırım epey de zeki-ydi.”

“Sen zeki kızları seversin.”

Gözlerimiz bir anlığına buluşunca başını çeviriyor. Çok acayıptı.

“Saçları beyazdı.”

“Kızların da saç beyazlayabilir.”

“Tabii, çizgi romandan fırlamışlarsa.”

“Demek o X-Men'deki Storm'du.”

Gülüyorum. “Storm falan değildi. Peruk takıyordu herhalde.”

“Peruklu kız. Peki.”

“Neyse işte Em. Sadece...”

“Demek güzeldi ha?”

“Bunun hakkında konuşmasak?”

“Nedenmiş? Onu güzel bulmadın mı yani?”

“Güzeldi de...”

“Biz arkadaşız Matty. Bilmek istiyorum.”

Hapishane kapısı gibi kapanan benim kalbim miydi? “Doğru. Arkadaşız.”

Emily ellerini saçının arasından geçiriyor. Güneşte eriyen buz sarkıtlarından damlar gibi damlıyor sular ucundan. “Şu konuyu ne zaman konuşup halledeceğiz?”

“Neymiş o konu? Ne kadar muhteşem arkadaşlar olduğumuz mu?”

“Matty... bana çıkma teklifettin.”

“Takıldıktan sonra. Evet, ettim. Ve sen de...”

Kalbimi söküp attın.

“...hayır dedin.”

“Ama senden hoşlanmadığımı için öyle demedim.”

“Evet, bunu belirtmiştin.” Parmaklarımı kulaklarıma sokup la la la diye şarkı söyleyerek bu işkence gibi konuşmayı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sonlandırmayı istemem çok mu çocukça? Dur, buldum. İleride jetskiye ve kanoya binenlere gözlerimi dikeyim. Ne kadar da hoş.

“Ve o gece seninle çok güzel vakit geçirdim.”

Bunu bir “ama”nın takip edeceğini biliyorum. Doğrudan yüzüme. Ruhumu öldürecek nedenlerini saymasına dayanabilmek için kendimi hazırlıyorum.

“Matty, bana bakar mısın lütfen?”

Bakıyorum; garip ama o anda dudaklarımı onununkine bastırma hissi tamamen kayboluyor.

“Senden çok hoşlanıyorum. Senin çok havalı biri olduğunu düşünüyorum. Ama birkaç ay sonra üniversiteye gideceğim ve birlikte bir geleceğimiz olamaz, tamam mı? Ben senin kız arkadaşın olamam.”

Tükürür gibi söyleniyorum: “Kim demiş benim...”

“Sen bir kız arkadaş istiyorsun. Bunda bir sorun yok ama ben... ben bilmiyorum. Şu anda böyle bir şey istemiyorum.”

Sanki güneşte haddinden fazla kalmışım gibi beynim yanmaya başlıyor; sanırım kaldım da. Yüzlerce yıldır bu dubanın üzerinde sıcaktan kavruluyoruz. Emily ile bu konuyu konuşmak istemiyorum artık. O saçmalıkları yeniden dinlemek de istemiyorum. Bir şey denmesine ihtiyacım yok. Ne diyeceğini biliyorum.

“Tamam. Peki. Açıklaman için teşekkürler.” Gözlerimi deviriyorum, bu onu delirten bir harekettir.

Şeytani tarafım, onun yanıt olarak dişlerini gacırdattığını görmekten keyif alıyor. “Çocuk gibisin Matty. Tanrım. Büyü artık.”

“Büyüyeyim mi?” Gölden bir avuç su alıp yüzüne çarpıyorum. Gözünü bile kırpmıyor. “Bu yeterince olgun bir hareket oldu mu?”

Yemi yutmuyor, zincirlenmiş kalbim titriyor. Belki de gerçekten çocuk gibiyimdir. Ne olmuş yani? “Biz arkadaşız Em. Anladım. Biz sadece arkadaşız.”

Neyse ki o ve Brian yarından itibaren bir haftalığına burarlarda olmayacak.

Brian ise sahilde dikkatimizi çekmek için kollarını sallıyor.

Bu halimizden sıkılmış olmalı. “Ben dönüyorum, tamam mı?”

“Peki, öyle diyorsan.”

Yanıtımı garipsiyor; belki de kalbimi kırmayı gerçekten istememiştir. Ya da bu benim hüsnükuruntumdur. Ona yan yan bakıp reddedemeyeceği bir teklifte bulunuyorum. “Yarışalım mı?”

Em neşelenerek kaşlarını kaldırıyor. “İkimiz mi?”

“Evet.” Her tarafı su içinde bırakan bir atlayış yapıyorum. “Kazanmamdan mı korkuyorsun?”

“Ah, yok canım. Seni Brian’ın önünde küçük düşürmek istemem, o kadar.”

“Saçmalama. Sen beni Brian’ın önünde küçük düşürmeye bayılırsın.”

Yüzünde bir sırıtış belirliyor. “Evet, bayılırım.”

Fırlamaya hazırlanıyorum. Emily ağırdan alıyor. Dalma-ya hazır eğilince, yanımda duran vücudunun sıcaklığını hissediyorum. Kalbimi nasırlaştırmam gerekiyor. Buna mecburum yoksa onunla birlikte olduğumuz her an yavaş yavaş öleceğim. Em’i iterek suya dalıyorum ve yarışa önden başlıyorum.

“Hileci!”

Birkaç dakika sonra kıcıımı sudan çıkardığımda Emily’nin havlusuna uzanmış güneşlendiğini görüyorum.

Brian yavaşça alkış tutuyor. “Tebrikler dostum, ikinci oldun.”

Telefonumun olmaması aslında fena değil. Annem beni arayamıyor. Kimse mesaj çekemiyor. Boş ekrana gözü-mü dikip babamdan arama gelmediğini görmek zorunda da kalmıyorum. Üstelik telefonumun Priya'nın elinde olduğunu, onu kullandığını, uzun zarif parmaklarını ekranda kaydırarak telefonumdaki yegâne oyun olan Angry Birds oynadığını düşünmek beni hem öfkeliyor hem de bir şekilde hiç kızdırmıyor.

Eve dönüp Em ile Brian'la bir haftalığına vedalaştıktan sonra babamın park yerinde bir arabanın durduğunu görüyorum. Bir anlığına donup kalıyorum; sonra arabanın Jack Amcamın olduğunu fark ediyorum. Ford satan birine yaraşan yepyeni bir Mustang bu. O ve annem içeride, önlerinde birer kadeh şarapla mutfak masasında oturuyorlar. Ne konuştuklarını ve ne kadar içtiklerini merak ederek dışarıdan birkaç dakika onları izliyorum.

Her ne kadar ondan on yaş genç olsa da Jack Amcam babamın ağabeyi gibi görünür. Bunun nedeni belki de gerçek bir işi ve sorumlulukları olan bir adam olmasıdır. Ve takım elbise giyip kederle gülümsemesi. Babamsa hep kot, tişört ve spor ayakkabıyla gezerdi; yaşlanan ama neşesini hiç kaybetmeyen kaykaycı bir genç gibi. Tony Hawk'ın hiçbir işte dikiş tutturamamış versiyonu.

Jack, uzun bacaklarını öne uzatıp masada arkasına kaykılıyor. Kravatını çıkarmış, düğmelerini çözdüğü gömleğinin içinden atletli görünüyor. Evet, atlet giyen bir adamdır. Aynı zamanda, hafta sonları da tıraşını aksatmaz, düzenli olarak berbere gi-

der. Babam gibi yakışıklıdır aslında ama kırıışıkları yüzünden yaşlı görünür.

Ve şimdi de karısı onu bırakıp ağabeyiyle kaçtı...

Ginger'ın havlaması beni, annemi ve amcamı irkiliyor. İçeri gelmemi işaret ediyorlar ama buna hazır olduğumdan emin değilim. İçerideki hava ağır olmalı. Ginger'ı işaret ederek pence-reye doğru sesleniyorum. "Onu yürüyüşe çıkarmam gerek."

Umursamıyorlar. Elbette. İçmeleri gereken şarapları var.

Yan bahçeye geçince bir şey hissediyorum. Tarlaya baktım. Onun gittiğini biliyorum ama...

Orada.

Yok. Artık.

Midem altüst oluyor, kalbim gümbürdüyor. Hızla dereye yürüyorum, lanet olasıca bir Superman gibi tek atlayışta aşıyorum. Alçak tepeye nefes nefese tırmanırken içimden telefonum yüzünden deyip duruyorum. İstedğim şey telefonum, Priya değil.

Onu son görüşümdeki gibi yere oturmuş, ışığında bronzlaşmak istermiş gibi yüzünü Ay'a kaldırmış. Gözlerini üzerime diktiyse de hiç kıpırdamadan durmayı sürdürüyor. "Seni tanıyorum, değil mi?"

"E, evet. Dün gece tanışmıştık." Yeri işaret ediyorum. "Tam burada."

Sakince gülümsüyor. "Hissetmiştim."

"Sen, şey, telefonumu almış olabilir misin acaba?" Kendimi bir acayip ve tepesinde dikildiğim için aşırı uzun hissediyorum, bu yüzden onun hizasına çömeliyorum. Görünüm olarak önceki geceden farksız: aynı bluz, aynı tütü etek, aynı burun piercing'i. Boynundaki gümüş zincir, ay ışığında parlıyor. Siyah-lı beyazlı inciden kolye ucu, saç rengiyle uyuyor. Ona dokunmam çok mu acayip kaçır? Boynundan kaldırıp parmaklarımın arasında yuvarlasam? Cevherin pürüzsüz yüzeyini tenimde hissetsem?

Evet. Bu çok acayip kaçır. Ellerine. Hâkim. Ol.

"Telefonum" diyorum yine, güçlü ve ısrarcı bir sesle. "Onu aldın ve geri istiyorum."

"Senin..."

“Telefon. Benim telefonum.”

Kaşlarını çatıyor; alnında minik kırışıklar oluşuyor. “Hayır.” Sözcüğü uzatarak söylüyor. Ha-a-a-yır.

Kendinden bir parçaymış gibi yanında tuttuğu kara çantasına bakıyorum. Ona uzanınca çantayı kendine doğru çekiyor. Dizlerimi yere koyup göğsünün ve midesinin bir karış üzerinden ileri uzanıyorum. “Priya, telefonumu geri almam gerek. Ben onu sana ödünç vermiştim.”

Dikleşip oturunca, yüzlerimiz öyle yakınlaşıyor ki şampuanının çiçeksi kokusunu alıyorum. Dudakları soluk pembe renkte yastıklar gibi; iri gözleri ve dolgun dudaklarıyla zayıf vücuduna hiç de uymayan yuvarlak hatlı bir yüzü olduğunu fark ediyorum.

“Telefonunu kullanmama gerek kalmadı” diyor alçak bir ses ve son derece resmi bir tavırla. “Yine de teşekkürler.” Çantasına uzanıp sihirbaz yardımcısı gibi azametli hareketlerle telefonu çıkarıyor ve bana uzatıyor. Telefonu alırken, ellerimiz birbirine değince elektrik akımına kapılmışım gibi tepeden tırnağa sarsılıyorum.

Hayır, hayır, cep telefonundan oldu. Ya da tarladaki kuru otlar yüzünden statik elektrik çarptı. Kesinlikle romantik ya da sihirli ya da... çılgın bir durum yok.

Silkeleniyorum. “Şey, kimseyi aramadıysan eve nasıl döndün?”

Aptalmışım gibi kaşlarını çatıyor. “Evde değilim.”

“Şu anda değilsin. Ama evdeydin.” Geriye çekilip aramıza mesafe koyuyorum. “Bu sabah burada değildin. Eve gitmiştin, değil mi?”

Yine kafasını iki yana salladı.

“Erkek arkadaşın gelip seni almadı mı?”

“Erkek arkadaş mı?” Sözcüğü ağzında yuvarlayarak tekrarlıyor.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Gerçekten böyle mi dedim? “Ya da kız arkadaşın. Ya da sadece arkadaşın. Ya da... neyse işte.” Boğazımı temizleyip yeniden söze başlıyorum. “Bugün bir yere gitmiştin. Nereye gittin?”

Evimi işaret ediyor.

“Hayır, hayır. Yani, burada veya evinde değilsen bütün gün nerelerdeydin?”

Parmağı hâlâ havada, evimi gösteriyor.

“Dur bir dakika, benim evimde miydin? Ama nasıl...” Tuvaleti ya da telefonumu kullansın diye kapıyı açık bırakmıştım ama... “Dur” diyorum yine, çünkü ima ettiği şey karşısında kafamı toparlayamıyorum bir türlü. “Sen benim evimde miydin? Tüm gün? Ama... ben de evdeydim!”

“Odaların hepsini dolaştım. Öyle çok oda vardı ki, bir sürü veri topladım sonra...” Parmağıyla havada bir çizgi çekerek bir yeri diğerine bağlamış gibi yapıyor. “...oraya gittim.”

“Atölyeye mi? Babamın atölyesinde miydin?”

Başını sallıyor. “Evet. Orası daha serindi.”

Ona bakıyorum ve elimde olmayarak kahkahalara boğuluyorum. Ben oradayken evimdeydi ve ben bunu kesinlikle anlamamıştım.

“Amma da sinsiymişsin!”

“Sinsi mi?”

“Evet, kimseye fark ettirmeden içeride dolanmışsın, ninja gibi.” Kafamı iki yana sallıyorum. “Annem seni görmediği için şanslısın. Polisi arayabilirdi.”

“Annenle tanışmak isterim.”

Gözümün önünde, yemek masasında ezik eşleri yüzünden kafayı çeken annemle Jack Amcamın görüntüsü beliriyor. “Normal şartlarda neden olmasın derdim ama şu anda bu biraz zor. Belki daha sonra.”

Priya anlamlı bir şekilde gülümsüyor. “Başka zaman olma-
yacak. Ben eve gidiyorum. Bu gece.”

“Bunu dün gece de söylemiştin.”

“Evet. Hesaplarım yanlış çıktı.”

“Ee...tamam. Peki... evin tam olarak nerede?”

Kolunu gökyüzüne doğru kaldırıyor. İçimden gülmek geliyor. Ciddi olamaz.

“Sen... uzaydan mı geldin yani?”

“Gliese 581c’nin yakınlarındaki bir gezegenden. Dün-

ya'dan yirmi ışık yılı uzaklıkta."

Ding ding ding ding! Deli alarmı! Ve bu bir tatbikat değil.

"Yalnızca yirmi mi? Komşu sayılırız o halde." Alay ettiği mi anlamış bile olsa renk vermiyor; bu da kendimi biraz kötü hissetmeme neden oluyor. Onunla alay etmek gibi bir niyetim yoktu, ama bu tipler, yani babamın devamlı muhabbetinde olduğu fanatiklerle dalga geçmeden duramıyorum işte. Uzaylılar mı? Uzay gemileri mi? Özel manyetik enerji mi? Lütfen ya. Bunlar çok gülünç.

"Gliese 581c mi demiştin?"

"Gliese 581c yakınlarında."

"Ah, anladım. Yakınlarında. O zaman durum başka. Dilimin dönebileceği bir ismi var mı yoksa sırf sayılar ve harflerle mi adlandırılmış?"

Bana dönünce dalga geçtiğimi fark ettiğini bakışlarından anlıyorum. Yüzüm utançla kızarıyor.

"Bana inanmayabilirsin, sorun değil."

"Söylediklerin pek sıradan sayılmaz."

"Baban olsa bana inanırdı."

Az kalsın tükürüğüm boğazıma kaçıyordu. "Ne dedin?"

"Baban diyorum... o da delinin teki."

Eyvah. Babamın sanal ortamdaki komplo gruplarından biri demek. "Sen babamı nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum."

"O zaman nasıl..."

"Onun delinin teki olduğunu düşünüyordun. Benim gibi" diye ekliyor.

"Bu doğru değil. Tam olarak yani." Aslında babamın delinin teki olduğunu düşünmüyorum. O yalnızca onlara çanak tutuyor. Ya da onları, devletin 51. Bölge'de uzaylıları ağırlaması gibi komplo teorilerine inanmaya teşvik ediyor. Ama Priya'ya bunu söylemiyorum çünkü... içimden bir ses onun da o kaçıklardan biri olduğunu söylüyor.

Diğer yandan, o da onlardan biriyse bir olasılık babamın yerini bilebilir. "Priya sen..."

"Sen bilmiyorsan ben nereden bileyim."

“Ha?” Henüz cümlemi tamamlamadım ki. Tamamladım mı?

Priya kendini sırtüstü bırakıp, yan dönerek Ginger’ın etrafında kıvrılıyor; köpek koca kafasını Priya’nın göğüs kafesi ile kalçası arasına sığıştırıyor. Üzerime dikilen iki çift inceleyici kahverengi göz var şimdi.

“Benim gezegenimde, başkalarının ne düşündüğünü sezebiliriz. Tam olarak düşüncelerini okuyamayız ama” diyor dik-katle; söylediklerini cımbızla seçerek konuşuyor. “Ama bu gezegende, durum farklı. Hissetmekten öte iştitiyorsun.”

“Demek düşüncelerimi duyabiliyorsun.” Gözlerimi deviriyorum. “Sen başka bir güneş sisteminden gelme bir uzaylısın ve düşünceleri okuyabiliyorsun.”

Ay ışığında muzipçe gülümsüyor. “Gliese 581c’nin başka bir güneş sisteminde olduğunu nereden biliyorsun?”

İç geçiriyorum. Bu insanların üzerine çok varmamak gerekir. “Babam astronomiyle ilgileniyordu. Bana birkaç şey öğretmiş olabilir.” Sadece birkaç şey olsa iyi.

“Demek daha fazlasını da biliyorsun?”

Ona bir bakış fırlatınca yine gülümsüyor. “Hem de çok. Ama bunun önemi yok. Üzgünüm ama senin bir uzaylı olduğuna inanmıyorum.”

“Neden? Başka gezegenlerde yaşam olduğuna inanmıyor musun?”

Kafamı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum, Kuzey Yıldızı’nı buluyorum. “Böyle muhabbetler ancak kafayı çekerken yapılır bilirsin.”

“Kafayı çekerken mi?”

Belki de gerçekten başka bir gezegendendir. “Boş ver.”

Sırtüstü uzanıyorum, ikimiz de gözlerimizi göğe dikiyoruz.

Ben küçükken babamla da böyle yapardık. Annem uyurken sessizce beni evden çıkarırdı, gün ağarınca dek birlikte yıldızları sayardık. Babamın gündüz saatlerinde uyanık olmaktan pek hoşlandığını sanmıyorum. Baskılar, sorumluluklar gündüzleri üstüne üstüne geliyordu. Geceleriye evreni gözlemleyip tartışmak ve hayal etmekten başka yapacak iş yoktu. Yeni dünyaları ve türleri keşfe çıkan Kaptan Kirk ve Mr. Spock

gibiydik. Gezegenler karşısında büyülenen Galileo ve Koper-
nik; o gezegenlerdeki yaşamları düşleyen Carl Sagan ile Step-
hen Hawking'dik.

O zamanlar babamla kendimi çok yakın hissediyordum,
oğlu olmaktan gurur duyuyor, onun tutkularına ortak oldu-
ğum için mutlu oluyordum. Ancak... bir şeyler değişti ve kay-
boldu işte. Yıldızların sihri toz gibi dağılıp gitti.

Doğrulup oturuyorum, Priya'ya doğru eğiliyorum. "Kim-
sin sen?"

"Ben Priya'yım."

"Nereden geldin?"

"Gliese 581c yakınlarındaki, buradan yirmi ışık yılı..."

"Yani gerçekten nerelisin?"

"Söyledim ya..."

"Bunun saçmalık olduğunu sen de biliyorsun."

Kafasını iki yana sallıyor. "Hayır Matthew, ben..."

"Buraya nasıl geldin?"

"İnsanlarım beni buraya veri toplamam için yolladılar."

"Hayır, yani buraya neyle geldin?"

"Uzay gemisiyle bir solucan deliğinden geçerek geldik."

"Madem bir uzaylı yaşam formusun, neden tıpkı insana
benziyorsun?"

"Bizim gezegenimiz de buraya benziyor."

"Orada da mı İngilizce konuşuyorsunuz peki?"

"Siz ne konuşuyorsanız ben de onu konuşurum."

Başka bir soru sormak için ağzımı açıyorum ama o doğ-
rulup benimle adeta burun buruna gelerek buna engel oluyor.
"Matthew, benim gezegenim de tıpkı Dünya gibi ama ondan
epey küçük. Yerçekimi buradakinden daha az, bu nedenle in-
sanlardan daha ufak ve hafifiz. Ortak bir enerji alanı aracılığıy-
la, farklı yollardan iletişim kurarız biz. Gezegenimiz hızla de-
ğişiyor. Hızla soğuyor ve bu yüzden, bizim onu kurtarmak için el
birliğiyle çalışmamız gerek. Sizinkinden ileri teknolojiye sahip
olmamızın nedeni de bu. Teknolojimizi hızla geliştirmeye mec-
bur kaldığımız için biz evrende yolculuk edebilirken siz edemi-
yorsunuz. Henüz."

Kafasını, kollarıyla sarıldığı dizlerine yaslıyor. Bana yaptığı savunmadan ötürü yorgun düşmüşse benziyor. "Acaba söylediklerim kafadaki soruları yanıtlayabildi mi?"

Kanıtla bana, diye düşünüyorum. Beni de yanında götür.

"Benimle gelemezsin."

Kaşlarımı çatıp kafamı çeviriyorum. Aklımı okuyabildiğine inanmıyorum, şanslı tahminler yürütüyor sadece ama her ne yapıyorsa, yapmayı bırakmasını isterdim. "Neden buraya geldin?"

"Sana söyledim. Veri toplamak için."

Kafamla siyah çantasını işaret ediyorum. "Orada mı topluyorsun verilerini?"

"Yok, hayır. Bu her şeyi alamaz." İşaretparmağıyla alnını gösteriyor. "Veriler burada depolanıyor."

Vah canım. Gülerek kafamı sallayınca kaşları çatılıyor. "Ben sana gülmüyorum. Sen... devam et."

"Sizin bulut depolama sisteminiz gibi işliyor. Burada gözlemlediğim bilgiler eve dönünce topluca dünyamıza aktarılacak. İşimize yarayan kısımlar da kültürümüzün, ortak eğitimizimizin parçası olacak."

"Demek bizden çalışıyorsunuz?"

Dudaklarımla ağzımı inceliyormuş gibi bir süre bana bakıyor. Yoksa beynime mi? "Çalmıyoruz. Ödünç alıyoruz."

Elimde olmadan sırtıtıyorum. "Priya, Pennsylvania'lı olmayabilirsin. Hatta belki de Amerikalı bile değilsindir. Belki de sen... Bilemiyorum..." Omuz silkiyorum.

"Ne?"

"Hintli misin? Pakistanlı? Bu geri kalmış küçük kasabada farklı yüzler gördüğümüz yok değil. Mesela en yakın arkadaşım Brian? Soyadı Aoki. Annem, ailenin yıllar önce buraya taşınmasının büyük olay olduğunu anlatır hep. Pek kozmopolit bir yerleşim yeri sayılmaz buralar."

Priya bir anlığına bana bakıyor. "Sen. Çok konuşuyorsun."

Gülmeden edemiyorum. Gözlerim Priya'nın beyaz saçlarında, çıkık elmacık kemiklerinde, dudaklarında ve çenesinde dolanıyor. Ağzını aralayarak, bakışlarında kurnaz bir parıltı,

hınzırca gülümsüyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve çok, çok yavaş bir şekilde, kirpikleri kayar gibi hareket ederek gözlerini kırıyor. Büyülenmiş gibiyim. Bana öyle bakınca nabzım hızlanıyor. "Demek istediğim, senin... buralardan olmadığına inanıyorum."

"Teşekkür ederim."

Birden elini alnına götürüyor. Yıldırım çarpmış gibi. Birkaç defa hızla gözlerini kırıştırıyor, kaşları çatılıyor.

"İyi misin?"

"Benim... çok... ağrım var..." Parmaklarını gererek avucunu alnına bastırıyor. "Bu... bu..." Doğru sözcüğü bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini iki yana oynatıyor.

"Baş ağrısı? Başın mı ağrıyor?"

Kafasını sallıyor. "Evet, evet. İşte o."

"Çantanda bir ilaç vardır belki."

"Hayır. Kendi ilaçlarımızı yanımızda getirmemiz yasak." Diğer avucunu da alnına bastırarak başını mengene gibi sıkıyor. Dayanılmaz bir ağrı çekiyormuş gibi.

Omzumun üzerinden eve bakıyorum. "Hadi bize gidelim. Aspirin var. Tylenol de." Elimi Priya'ya uzatıyorum ama kafası karışmış gibi sorgulayan gözlerle bakıyor bana. Elini yakalayıp doğrulmasına yardım edince bayılacak gibi oluyor. Onu yakalayıp dengesini yeniden sağlamasına yardım ediyorum. Onu dikleştirmeden önce dudakları hafifçe boynuma dokundu, beyaz saç ağzımı gıdıkladı.

Omuzlarımdan tutup dengesini sağladıysa da bayılmak üzere olduğunu biliyorum; dudakları titriyor, gözleri sabit kalamıyor. Onu kucaklayıp eve mi taşısam acaba? Annemle Jack bu halimizi görünce kafayı yer mi?

"Annem hemşire" diyorum. "Sana yardım edebilir."

Acısına rağmen, başını iki yana sallıyor. "Olmaz" dedi sertçe. "Bu akıllıca olmaz."

"Ama o bu konularda..."

"Hayır!"

"Tamam, tamam." Onu nazıkçe çimlere yatırıyorum. "Ama baş ağrın için ilaca ihtiyacın var. Acaba sen..." İç çekiyorum. Söy-

leyeceğim şeyi aklım almıyor. “Bizim ilaçlarımızdan kullanmak ister misin?”

Kafasını olur anlamında sallayınca rahatlıyorum.

“Harika. Beş dakikaya dönerim.” Ginger peşimden gelecek olduysa da hızla tepeden aşağı inmeden önce arkamı dönüp ona beklemesi için komut veriyorum.

Mutfak boş, Jack gitmiş, annemin yukarıdan gelen ayak seslerini duyabiliyorum. Gözüm kapının yanındaki geri dönüşüm kutusunda duran boş şarap şişesine takılıyor. Vay canına, amma hızlı içmişler.

Birinci kattaki minik banyoda, hemşire annemin bir ilaç dolabı var. Hepimizin bildiği, reçetesiz satılan ilaçlar hepsi gerçi: Tylenol, Advil, Aspirin, Aleve, birkaç uyku hapi, biraz Benadryl. Çocuk kilidi olmayan dev ilaç şişelerinde duruyorlar. Hepsinden beşer tane alıp mutfaktan geçerken bir kutu kola kapı veriyorum.

Tek elim kapı kulpunda duruyorum. Priya bu gece gideceğini söyledi. Tabii “yurt gezegenine” falan değil, evine gidecek muhtemelen. Neyse işte. Peki, ya önceki geceki gibi yanılıyorsa ne olacak?

Aksini iddia etse de onun için gelen kimse yoksa ne olacak? Tek başına tarlada geceleyecek hali yok ya.

Ginger’ı onun yanında bırakabilirim ama benim köpeğim bir Lassie değil. Tehlikeyi savuşturmak şöyle dursun, büyük olasılıkla kendi gidip belasını arar. Peki, ya bir de yağmur yağarsa?

Koridordaki ardiye dolabında, Brian’la yavru kurt olduğumuz günlerde kullandığımız eski çadırı buluyorum. İzcilikle pek ilgili değildik aslında, biz daha çok kamp yapma hevesindeydik. Ya da öyle olduğunu sanıyorduk. Ormanın dondurucu soğuşunda bir hafta sonu geçirmek bize yetmiş, evin içinde minderden kale yapıp buzdolabından yağmaladıklarımızla televizyon seyretmenin daha iyi olduğuna karar vermiştik.

Süprüntülerle dolu karton kutuları yana çekip katlanabilir alüminyum iskeleti olan naylon çadırı buluyorum. Ufak bir şey ama hiç yoktan iyidir.

Tarlaya döndüğümde, Priya'yı doğrulmuş, ayaklarını yere uzatıp kucağına defterini açmış bir halde buluyorum. Okuduğu sayfaya bakmaya çalıştıysam da elleriyle çoğunu kapadığı için pek bir şey göremiyorum.

Geri dönmeme şaşırmış gibi gizemli bir gülümsemeyle başını kaldırıyor.

"Voilà." Avucumu açıp rengârenk hapları önüne seriyorum: Aspirin beyaz, Benadryl pembe, Advil kahverengi, Tylenol kırmızı beyaz ve mavi, Aleve ise mavi.

"Ne güzel" diyor. "Nedir bunlar?"

"İlaç. Baş ağrın için."

Aklına yeni gelmiş gibi gözleri biraz daha açılıyor. "Ay evet."

"Ne istersin? Aspirin mi, Advil mi?"

İlaçlara sıkıntıyla bakıp yine başını tutuyor. "Bu ağrının geçceği yok. Bu ilaçlarla olmaz."

"Emin misin? Annemin migreni tuttuğunda kusacak gibi olur ama bunlardan bir avuç yutunca kendini daha iyi hissediyor."

Avuçları arasında başını sallıyor. "Teşekkürler Matthew."

"Hiç olmazsa bir denesen? Benim kişisel tercihim Tylenol'dür."

Bir haplara bir de bana bakıyor, gözlerini sonra yine haplara çeviriyor.

"Hangisi Tylenol?"

Dikdörtgenimsi haplardan iki tane alıp avucuna koyuyorum ve kola kutusunu açıyorum. Açılma sesi ıssız tarlada epey gürültü koparıp ikimizi de irkiliyor. "Tylenol, şeker ve kafein. İşte mükemmel bileşim."

Hapları yutmadan ve dudaklarını metale değdirmek istemezmiş gibi kolasını yudumlamadan önce duraksıyor.

Onun için çadırı açıp hafif iskelet çubuklarını birbirine takarak naylon kumaşın içinden geçiriyorum. Bu işi daha önce yalnızca bir defa yaptığım göz önünde bulundurulursa epey hızlı kurduğum söylenebilir aslında. Priya büyülenmiş gibi beni izliyor.

“Voilà” diyorum ikinci defa, hiç yoktan Fransızca sözcükler kullanmanın etkileyici olup olmadığını bilemeyerek.

“Bu...”

“Bir çadır. Senin için.”

Priya elini çadırın düzgün kenarlarında gezdirip içeri göz atıyor. “Çok hoşmuş. Teşekkürler. Bu...”

“Çadır. Çadır.”

Defterinde bir sayfa açıp kalemle bir şeyler karalıyor.

“İçinde uyursun” diyorum ona göstererek. İçeriye sığamıyorum gerçi, ya kafam ya da ayaklarım dışarıda kalıyor. “Şey, sen ufaksın. İçeriye kıvrılabilirsin.” Sürünerek dışarı çıkıp onun için çadırın ucunu kaldırıyorum. Priya oralı olmuyor.

“Peki, tamam. Artık uyuyacak bir yerin var ve senin için endişelenmeme gerek kalmadı. Tamam mı? Peki.” Ayağa kalkıp üzerindeki otları silkeliyorum. “Hadi gel Ginger.”

Ginger’la tepeden inerken Priya’ya el sallıyorum. “Sana iyi yolculuklar, her nerede yaşıyorsan artık.”

“Gezeganim Gliese 581c yakınlarında” diye yanıtlıyor.

“Tabii. Gliese 581c yakınlarında. Sana iyi şanslar.” Kafamı sallıyorum. Bu kız zırdeli. Güzel evet. Gayet tatlı ve zeki duruyor ama...

Uzaylı falan değil. Bu nedenle de kaçığın önde gideni.

Evin içinde yürürken yanından geçtiğim tüm ışıkları kapıyorum. Priya ile işim bittiği için rahatlamış olmam gerek aslında. Onu alacak araç gelse de gelmese de. Önemi yok. Telefonumu geri aldım ve işim bitti.

Sonra yan kapıya koşup açık olup olmadığını bir kez daha kontrol ediyorum. Ne olur ne olmaz diye.

Misafir odasının penceresinin önüne bir sandalye çekiyorum. Burası ve annemin odası dışında tarlaya bakan oda yok. Buradan eski, oyuncak dürbünümle Priya'yı görebiliyorum.

Onunla işimin bittiğini sandım, yani aslında bittiğinin farkındayım ama o oradayken uyuyamadım işte. Yatakta dönüp durdum, sonunda da kalkıp buraya geldim.

Ona göz kulak oluyorum. Yaptığım bu. Onu gözetlediğim falan yok yani. Kötü bir niyetim de. Başına bir iş gelmediğinden emin olmak istiyorum. Tarlada tek başına duran bir kız sonuçta. Ahlsız ve kötü niyetli birinin ondan faydalanmasına göz yumamam. Gerçi en fazla karanlıkta bileğini burkabilir veya binlerce sivrisineğin saldırısına uğrar. Öyle bir şey olursa da yardımına koşacağım.

Dürbünle bakarken kendimi gülünç hissediyorum. Çocuklar için yapılan bu oyuncak, Brian'ın altıncı yaş günü partisinden kalma. O zamanlar aksiyon figürlerine tapardık. Derede arama kurtarma oyunu oynardık; Emily'nin Barbie'sini sörfçü G.I. Joe'muzla kurtarırdık falan.

Joe'nun sörf yapabildiğini bilmiyor muydun? Ah, Joe'nun yapmadığı şey yoktur ki. Uzmanlık alanı, koca memeli ve yüksek topuk giyen sarışınların yardımına koşmaktır gerçi; Barbie'yi derin sulardan veya ağaç tepelerinden kurtarmışlığı çoktur.

Dürbün gözlerimi anca kapatıyor ama gözlerimi kısarak bakarsam tarlada duran Priya'yı seçebiliyorum. Orada, ellerini kucağına koyup bacaklarını öne uzatarak oturmuş, çenesini yukarı

kaldırmış. Oturduğunda bana garip gelen bir toyluk var. Bacaklarını kolayca eğip bükerek kendi gövdelerine sarabilen Emily gibi sportif kızlara alışkınım ben. Annem bile hareketlidir. Otururken bacaklarını bağdaş yapıp açar, ayaklarını altına alır.

Ama Priya orada öylece hareketsiz şekilde oturuyor. Onun yürüdüğünü hiç görmediğimi fark ediyorum birden. Ayakta dikilişini, oturuşunu ve sırtüstü yere uzanışını gördüm ama yürüyüşüne tanık olmadım. Süper model gibi salına salına mı yürüyor? Balerin gibi parmak uçlarında mı? Koştuğu, atladığı, zıpladığı oluyor mu? Kollarını iki yana mı açıyor yoksa göğsüne yakın mı tutuyor?

Priya'ya bakıp onun nasıl hareket ettiğini hayal ediyorum. Kollarını bana uzattığını, boynuma sarıldığını ve beni kendisine çektiğini düşünüyorum. Bacaklarını benimkilere dayamış, dudaklarını yanaklarıma bastırmış, kulağıma doğru solurken.

Bana Matthew diyor, ben de gülüp bana Matty diyene dek onu gıdıklıyorum. Sonra...

O kız senin kişisel porno kanalın değil. Derin bir nefes alıp uzaklara bakıyorum ve kafamı başka bir konuya odaklamaya çalışarak hormonlarıma sakinleşmeleri için biraz zaman tanıyorum.

Acaba Brian bana ulaşmaya çalıştı mıydı? Telefonumu alıp ekranı açıyorum. Wi-Fi evin hiçbir yerinde iyi çekmese de azıcık sinyal var. Ekrana dokununca düzinelerce mesajın geldiğini görüyorum. Hepsini okumaya üşeniyorum doğrusu.

Slm, yazıyorum.

N'aber dostum?

Imm... Saklamadan yazıyorum: kız geri geldi

Buduuur

O bir

"Kaçık" yazacakken duruyorum. Onun yerine "uzaylı" yazıyorum ve duruyorum.

Ney???

Bu gece evine dönüyor

Bunu yazar yazmaz, göğüs kafesime yumruk yemişim gibi bir ağrı yayılıyor. Evet, evine dönüyor, artık orası her neresiyse onu bir daha göremeyeceğim.

İyi de görmek istiyorum. Bunu gerçekten ama gerçekten istiyorum.

Adı ne demiştin? diye yazıyor Brian.

“Priya” diyorum yüksek sesle. “Priya. Priya.” Söylenişi acayip geliyor. Brian’ın dalga geçtiğini duyar gibiyim: “Nedir o kız, yoksa bir araba mı? Benzini de hesaplı harcarmış, har, har.”

Yanıt yazamadan başka bir mesaj geliyor: kediye unutm

Kahretsin, unuttum. Aokilere, postalarını alacağımı ve kedilerine bakacağımı söyledim. Bir kedileri var. Emily’nin kedis. Aşırı huysuz bir şey. Konserve yaş mama yemeyen bildiğim tek kedi. Günlük hazırlanan taze mamadan başka bir şey koymaz ağzına, bu da evde olmadıklarında kedilerine bakacak birilerini gerektirir.

Ne kedis?

Dostum!! Em seni gebertir

Tabii Brian, Em’in beni çoktan geberttiğini bilmiyor. Mezuniyet balosundaki takılmamızı gizli tuttuk. Bizden başka bilen yok. Öğrendiği takdirde Brian’ın ne yapacağını ikimiz de kestiremedik.

Tamam tamam kedi işi bende

Adamsın

Brian’ın annesi onu çağırıncaya dek bir dakika kadar daha havadan sudan laflıyoruz. Sonra ben işime dönüyorum.

Dizüstü bilgisayarına uzanıp Google’ı açıyorum; arama çubuğuna Priya’nın adını yazıp neler çıktığına bakıyorum.

Fazla bir şey yok açıkçası. Birkaç filmin, popüler bir komedi dizisi karakterinin ve elli kilometre uzaktaki bir Hint restoranının adı Priya. Ama yerel anlamda bir şey yok. Google’ın haber kısmında arama yaptırınca bile bir şey çıkmıyor. Adına başka bir yerde rastlayamıyorum.

Bu iyiye işaret olmalı, değil mi? Yani, sorun yok. Tımarhane kaçkını falan değil. Kaçak bir katil de.

Gerçi tam adını da bilmiyorum. Ya da Priya’nın onun gerçek adı olup olmadığını. Onun hakkında bir halt bildiğim yok aslında.

Homurdanıp dürbünü elime alıyorum. Onu, çadıra daya-

nıp yüzünü göğe çevirmiş görünce gülümsüyorum. Çadır bir işe yaramış en azından.

Evrenin diğer ucundan gelecek bir aracı mı bekliyor gerçekten? Belki ki böyle düşünüyor.

Yeniden Google'ı açıp bu defa astronomik bir araştırma yapıyorum. Belki bu aralar yakından geçecek bir Kuyruklu yıldız ya da meteor yağmuru vardır. Uzaylılara ve yıldızlararası komplo teorilerine inanan, babamın bloğunun takipçileri gibi insanlar genelde astronomi konusunda da epey bilgili olur ve Dünya'nın yakınından geçen Kuyruklu yıldızlar ya da Perseid meteor yağmurları, çılgınca da olsa birilerinin veya bir şeyin onları almaya geldiğini düşündürebilir.

Ama NASA'nın sitesinde, o sıralarda gökyüzünde bu türden bir olay olduğuna dair bir haber göremiyorum. Uzaylılar geliyor! diye heyecan yapacak bir durum yok. Tabii, devlet sitesinde böyle bir cümle yayınlamazlar. Böyle bir şeyi yazsa yazsa...

... buna cesaretim var mı? Adresi ezbere biliyorum, keşke bilmeseydim.

www.ufolarlahayat.com

Babamın kaçık internet sitesi. Onu görmüşsündür. Ya da bir benzerini. Belki ona benzer bin tane site görmüşsündür.

Siyah zemin üzerine, minicik sarı ve beyaz harflerle yazılmış, bir dolu ünlem işareti içeren yazılar. Hepsinde BÜYÜK HABER!!! başlığı. Twitter profilinde UFO ya da komplo sözcükleri yer alan takipçiler. Tavaya benzer uçan nesnelerin veya gri yamuk suratlı ET'lerin altına, gerçek olmadıklarını belirtmek için "Boyutu belirsiz" ya da "Sanatçı gözüyle" yazsalar da aslında bunu kesin olarak bilemeyeceğimizi de bize hissettirirler.

Sayfanın bir tarafında DJ'in favori siteleri var: ülkedeki gözlemcilerinin tamamı ile NASA ve ESA gibi yasal olanlar; tabii, İnanıyoruz, Kaçırıldım, Yalnız Değiliz falan gibi kaçık olanlar da. Twitter duvarının diğer tarafındaysa takipçilerinin durmaksızın yağdırdığı yorumlar olur.

Bir Yıldız Doğdu adlı bloğu sayfanın tam ortasında yer alır. 304 takipçisinin çoğu bol bol emoji ve GIF içeren yorumlarda bulunmaya bayılır.

Evet.

Babamın uzaylılara ve astronomiye duyduğu ilgi benim için asla sorun olmadı. Bu birlikte yaptığımız bir şeydi; bir tür aile yadigârıydı. Babam bana yıldızların bizim kaderimizde olduğunu söylerdi hep. Carl Sagan'ın ünlü sözü gibi, yıldızlarla aynı maddeden yapılmıştı dünya canlıları; özellikle de biz Jones'lar. Teleskoplarımızla gökyüzünü tarar, galaksideki gezegenlerin haritasını çıkarırdık. Ne zaman Dünya benzeri yeni bir gezegen keşfedilse beşlik çakardık. DJ ve Junior, baba ve oğlu.

Blog da uzun süre ikimizindi. Birlikte çekilmiş fotoğraflarımız vardı. Benim fotoğraflarım vardı. Evimizin, köpeğimizin, tarlamızın. Teleskoplarımızın. İyiydi, güzeldi, eğlenceliydi ve bizimdi.

Ama sonra, ben dokuzuncu sınıftayken, işler bambaşka bir hal aldı. O zamanlar devamlı, Brian ve Em'le birlikteydim: Bri ile liseye yeni başlamıştık, derslerimiz ağırdı. Annem de bışımın etini yiyordu. ("Gerçekle yüzleş Matty, üniversiteye gitmek istiyorsan burs kazanmalısın.") Böylece babamla bloğunu boşlar oldum.

Küçük kasabamıza insan çekip tarlayı turistik bir merkez haline getirme isteğı hep vardı ama bu başkaydı. İlgisinin ekşeni uzaylılara kaymıştı iyice. Yazdıkları kaçıklara hitap eden bir hal aldı. Bu tipler, 1990 yılında kasabamızda çekilen bir reality şov bölümünü keşfetmişler, daha fazlasını koparmak için ona baskı yapıyorlardı.

Ama beni asıl şaşırtan, babamın onlara boyun eğmesiydi. Onlara istediklerini verdi, hatta daha fazlasını. "DJ ve Junior" olmaktan vazgeçerek sanal ortam kaçıklarıyla daha çok haşır neşir olmaya başladı.

Babamın gidişinden beri bloğun güncellenmediğini fark ediyorum. Son yazısı -buzul Plüton (#inanıyorum) üzerindeki potansiyel yaşamdan bahsediyor- kiminle nereye gideceğı konusunda herhangi bir ipucu içermiyor.

Ama Twitter takipçilerinden gelen yorumlara bakınca onların merak içinde olduklarını görüyorum.

@braintrust: DJ!! Yoksa seni kaçırdılar mı??

@fmulder: Sesin çıkmıyor. Nerelerdesin???

@therealdana: Ahbap, kasabada mısın? Seni görmem gerek!!!

İsimler, tarihler, yerler bu şekilde devam ediyor; insanlar onun uzaylılarca kaçırıldığından endişe ediyor ya da kaçırılmasına seviniyor. Herkes inanıyor. Hem de. Her. Biri.

Ben inanmıyorum. Hem de hiç. Bence yaptığı, zaten uçurumun kenarında duran insanları, kendilerini aşağı atmaları için cesaretlendirmekten ibaret. Uzaylılar ve diğer gezegenlerdeki yaşam, ışık hızında yıldız yolculuğu yapmanın nasıl bir şey olabileceği hakkında saçma sapan yazılar yazıyor. Verdiği teknik bilginin bir kısmı doğru; bir kısmı ise televizyondaki bilimkurgu kanallarından aşırma. Hangisinin hangisi olduğunu ayırt edebildiğini bile sanmıyorum doğrusu. En kötüsü de bunu hiç umursamıyor oluşuydu.

“Ne fark eder Junior?” derdi omuz silkerek. “Onları mutlu ediyor. Hepsinin sıkıcı yaşamları var ve kendilerini mutlu etme derdindeler işte.”

“Komplo teorileriyle mi?”

“Zararı yok ki. Onlar da zararsız. Eğlencesine takılıyoruz.”

Tarladaki Priya’yı düşünüyorum. O da duruma böyle mi bakıyor? Zararsız mı bu?

Siteyi kapıyorum, bilgisayarımı da. Ve dürbünle son kez dışarı bakıyorum. Uyuyor. Yatağın yanındaki dijital saate göz atınca içime biraz su serpiliyor. Gün doğumuna az kalmış; yalnızca birkaç saat daha uyanık kalmam gerekecek.

Tabii arada evine gitmezse.

Sabah büyük bir gümbürtüyle başlıyor. Gerçekten, büyük bir çarpma sesiyle uyanıyorum.

“Anne? İyi misin?”

Son hece ağzımdan çıkarken, metal bir şey taşa çarpıyormuş gibi başka bir ses daha ve “Sıçtığımın!” sözleri duyuluyor.

Annem yere bir şey düşürdü herhalde. Bir an neden misafir odasındaki sandalyede uyuduğuma anlam veremediysem de dürbünüm bana olan biteni hatırlatıyor. Pencereden dışarı bakınca Priya’yı uyanmış ve sırtı eve dönük halde görüyorum; kolları iki yanda, öylece dikiliyor.

Onu görünce nabzım tavan yapıyor. Gerinip bacaklarımla boynumdaki gerginliği attıktan sonra aşağı yöneliyorum.

Annem kahve yapmaya başlamış; kahve tanelerini yerlere dökmüştü hep. Üst rafa uzanmaya çalışırken ekmek kızartma makinesini devirmiş ve kahve kutusunu düşürmüştü anlaşılan.

“Sıçtığımın” diyor ben çıplak ayakla mutfağa girerken.

“Sana da güneydın anneciğim.”

“Öf! Hiç havamda değilim.” Gözlerinin arasındaki deriyi mıncıklayıp kaşlarını çatıyor. “Kahve içmem gerek. Hem de bol bol. Lütfen sen yap.” Yere dökülenleri umursamayarak yarısı boş kutuyu bana uzatıyor. “Ginger’ın onları yemesine izin verme. Hasta olur sonra.”

Ona bir selam çakıyorum. “Hay hay kaptan.”

“Sana havamda değilim dedim Matty.”

Akşamdan kalmalığıyla dalga geçmemek için kendimi zor da olsa tutuyorum, yoksa tokadı yemem an meselesi. Kahve işini hallediyorum, köpekle ilgileniyorum, annemi devasa kahve

termosuyla evden uğurluyorum ve evet, ona mutfağı temizle-yeceğime söz veriyorum, evet, Aokilerin evine de uğrayacağım ve hayır, Jack'in iş çıkışı akşam yemeğine gelmesi sorun olmaz.

Tek düşündüğüm Priya. Onun hakkındaki gerçeği öğrenip onu evine ulaştırmak.

Kahvaltılık birkaç kızarmış ekmek ve kola kapıyorum; tar-laya vardığımda Priya'yı sabah gördüğüm yerde buluyorum. Tek elinden not defteri sallanıyor.

"Selam" diyorum, arkasını dönünce. Beni çıkaramıyormuş gibi garip garip bakıyor. "Sen iyi misin?"

Bakışları kafamdan ayaklarıma kayarken yavaşça başını sallıyor. Patikadan koşarak gelen Ginger'ı görünce yüzü aydın-lanıyor. Eğilerek köpeğimin sokulgan davranışlarına karşılık veriyor.

Gündüz gözüyle, görünüşü nefesimi kesiyor. Güneş ışın-ları, soluk mavi tişörtünün daha da koyu gösterdiği cildi tara-fından emiliyor sanki. Gecekinden bile beyaz duran saçları ay-na gibi parlıyor. Alttaki siyah perçemler de akışkan siyah mü-rekkep gibi. Ona dair ne varsa geceye oranla çoğalmış sanki. Da-ha parlak. Daha belirgin.

"İyi uyuyabildin mi? Çadırı beğendin mi?"

"Çadırı beğendim. Uyumaya ihtiyacım yok."

"Ee, şey, var. Seni gördüm."

"Beni mi izliyordun?"

"Ee... izlemek sayılmaz aslında..." Böyle diyerek ima etti-ğim tüm o uygunsuz nitelendirmeleri aklımdan geçiriyorum: röntgenci, ırz düşmanı... Aslında güvende olduğundan emin olmak istemiştin desem daha iyiydi.

"Buna hiç gerek yoktu ama yine de teşekkürler."

"Hâlâ buradasın" diyorum. "Yani, senin dün gece gerçek-ten gideceğini sanmıştım."

Priya'nın dudakları bükülüyor, başını sallıyor. "Buna ben de şaşırdım. Pek çok defa hesapladım oysa."

Derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten bir uzaylı olmadığın anlamını çıkarmadın mı peki bundan?"

"Ben uzaylı değilim. Başka bir gezegenden geldim."

İçimden gelen sırtışı bastırmak istesem de bunu başaramıyorum. “Şey, burada biz ona uzaylı diyoruz işte.”

“İlla beni tanımlaman gerekiyorsa böyle de diyebilirsin.”

İki kutu kola açıp tekini ona uzatıyorum. “Kızarmış ekmek yer misin?”

Ona uzaylılar ya da 51. Bölge hakkındaki “gerçekleri” anımsattığımda babamın hep yaptığı gibi öfkelenip surat asmak yerine doğrudan bana bakıyor. “Neden doğru söylüyor olabileceğimi kabul edemiyorsun Matthew?”

“Matty.”

“Matthew.”

“Matty. Bak, neden bana bunu kanıtlamıyorsun o zaman?”

“Neyi kanıtlayayım?”

Aman Tanrım, insanı çileden çıkarıyor. “Bir uzaylı olduğunu kanıtla. Gliese 581c’den geldiğini.”

“Gliese 581c yakınlarından.”

“Yakınından. Uzağından. Neyse ne.” Tereyağlı kızarmış ekmeğimden bir ısırık alınca kırıntılar tişörtüme dökülüyor. “Bana bunu kanıtla.”

Gülümseyince midem kasılıyor. Kes şunu! diye bağırarak istiyorum. Her gözüme baktığında kalbimi tekletmeyi bırak.

“Nasıl kanıtlayabilirim ki?”

“Kanın yeşil mi mesela? Ya da iki kalbin falan mı var?”

Güneşe bakıyor. “Hayır. Hayır.”

“Demek ki sen uzaylı değilsin.”

“Matthew...”

“Matty.”

“Yalnızca kanıtlanabilen şeylere mi inanırsın sen? Kanıtlanamadığı halde inandığın şeyler yok mu hiç?”

“İnançtan bahsediyorsan ya da dinden, bunun bilim ve gerçeklerle hiç ilgisi olmadığını söylerim sana.”

“Öyle mi? Yerçekimini kanıtlayabilir misin?”

Ayakkabımı çıkarıyorum, kafamın üzerine kaldırıp yere bırakıyorum. Düşen ayakkabı nazik bir pat sesi çıkarıyor. “Yerçekimi. Sıradaki.”

“İyi de ayakkabının yere düşmesine onun neden olduğunu

nasıl kanıtlarsın?”

“Vay. Yoksa sen de ‘yerçekimi bir teoriden ibarettir’ diye düşünen tiplerden misin? Sizden bahsedildiğini duymuştum ama daha önce içinizden biriyle tanışmamıştım.”

Okulda bize öğretilenlere göre, bilimsanlarının söylediği her şey teori aslında, çünkü bilimin görevi kanıtlamak değil. Yapamaz da zaten. Hiçbir şey mutlak değil de ondan. Ama sıradan insanlar bu yüzden “teori”nin, hayal gücüne dayanan bir tür fantezi olduğunu sanır.

“Yerçekimi kanıtlanamaz, bilimle ilgili hiçbir şeyin kesin olarak kanıtlanamadığı gibi” diyor Priya kurnazca sıratarak.

“Yine aklımı mı okuyorsun?”

Omuz silkiyor. “Zor bir iş değil. Düşünceler kafandan benimkine...” Parmak ucuyla önce benim, sonra kendi alnını dürtüyor “zıplıyor gibi.”

Onu ne kadar çekici bulduğumu da biliyor mu acaba? Anlayabilir mi?

“Ben gerçekçi biriyim, tamam mı?” diyorum ona, sesimi ciddileştirerek. “Yalnızca gördüklerime inanırım.”

Bir gülüş ve hafif bir kahkaha endişemi dağıtıyor. Güneş ışığında parlayan gözlerinden, bana duyduğu acıma, ona inamayışımın yarattığı hayal kırıklığı okunabiliyor. Daha önce hiç öyle bakmamıştı.

Gülüşü ne kadar çekici, sırtışı ne kadar bulaşıcı olursa olsun beni alt etmesine izin vermeyeceğim. “Hâlâ buradasın” diyorum yüz bininci defa. “Gece seni alan olmamış.”

“Ne yazık ki bu doğru.”

Boş tarlayı işaret ediyorum. “Bu sabah da gelen giden yok.”

“Gündüz de ondan” diyor kurnaz bir gülümsemeyle.

“Yalnızca geceleri geliyorlar, ha? Geceleri manevra yapmak zor oluyordur.”

“Başkaları tarafından görülmek de öyle. Gece iniş yapmamız sizin açınızdan daha iyi. Kargaşa çıkma riski az.”

Göğsümü işaret ediyorum. “Benim açımdan da mı?”

Sorularımdan yıldıysa bile belli etmiyor. “İnsanlar açısından. Gündüz iniş yapmamız çok soruna neden olabilir.”

“Ah tabii, gece inişlerini ise... kimsenin ruhu duymadan gerçekleştirebilirsiniz. Anlamayız bile. Sanırım gözlemleri de geceleri çalışmıyor. Ne de olsa bir şey görmek zor.” Alayına tepki vermiyor. “O halde, sen bir uzaylıysan ana gemin nerede? Geç mi kaldı? Uzay trafiğine mi takıldı? Nasıl gelecek, Kuyruklu yıldız’ın kuyruğunda mı? Meteor yağmurunda mı?”

“Bu benim hatam.”

“Nasıl senin hatan?”

“Hesaplamalarım doğru değildi” diyor. “Dün gece doğru hesapladığımı sanmıştım ama belki bu gece gelirler.”

“Belki de seni almaya kimse gelmez.”

“Gelecekler, orası kesin. Ben eve döneceğim.”

Uzun süre ikimiz de sessiz kalıyoruz. Uzaktan gelen trafik seslerini duyabiliyorum; bir araba kornasını, kasabamızın tek caddesinden geçen kamyonu. Sonunda Priya sessizliği bozuyor. “Pekâlâ. Sana bir kanıt sunacağım.”

Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. “Can kulağıyla dinliyorum.”

Defterini çıkarıp daktilo ile yazılmış gibi görünen aşırı düzgün bir el yazısıyla kaleme alınmış sayfalardan birkaç tanesini çeviriyor. Defterin sonunda, babamınkilere benzeyen diyagramlar ve haritalarla dolu sayfalar görüyorum. “Gemimizi solucan deliğinden geçirip bizim gezegenden sizinkine getiren rotanın hesaplamaları bu şekilde.” İçinde, sonsuzluk sembolünü de gördüğüm karmaşık algoritmanın üzerine parmağıyla vuruyor.

Kafamı sallıyorum. “Priya, ben bunun gerçek olup olmadığını anlayamam. Astrofizikçi değilim ki ben.”

“Ben de değilim.” Derin bakışlı gözlerini benimkilere dikiyerek beni kendine doğru çekiyor adeta. Bu ıssız yerde baş başayız ve etrafımızı saran evrenin ağırlığını üzerimde hissediyorum. “Ben yalnızca sıradan bir veri toplayıcıyım.”

Alay edip gülmek istiyorum ama o öylesine ciddi ki. Sözlerim boğazımda düğümlenince zar zor yutkunuyorum. “Veri toplayıcı. Peki.”

“Gezeganim, benim insanlarım, biz... biz...” İnce kaşları so-

ru işareti gibi kıvrılıyor. “Açlık? Evet, biz öğrenmeye açlık duyarız. Bilmediğimiz öyle çok şey var ki.” Gözleri yeniden benimkilerle buluşuyor. “Bu sende de var. Sen de tanımak istiyorsun. Hayatı. Evreni.”

Seni.

İstemsizce omuz silkiyorum. Haklı, bir bakıma yani. En azından eskiden bu doğrudu, babamın saçmalıklar yerine gerçek bilime inandığı zamanlarda.

“Sana bir şey göstermek istiyorum.” Babamın atölyesini işaret ediyor. “Oradaki bir şeye ihtiyacım olacak.”

“Ee, tamam.”

Bodruma giderken Ginger da peşimize takılıyor. Her adımımızda hava serinliyor.

Priya’yı yer altı tünelinden geçiriyorum ve her zaman yaptığım gibi yarı yolda duruyorum. Bunu yapmam gerekiyor –şu toprağı taşıyormuş gibi yapma işini– yalancıktan yüklenip ince kaslarımı esnetiyorum.

“Ta-da!”

Priya kibarca gülüyor.

“Ah, demek daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsun, öyle mi?”

Bence biraz da böbürlenerek, sırtıyor, sonra ellerini yere dayıyor.

“Harikasin” diyorum biraz alay ederek. Yavaşça alkışlıyorum ama o beni umursamayarak, ayaklarını havaya kaldırıp tünelin tavanına dayıyor.

“Vay, iyiymiş!” diyorum. “Senin geldiğin yerde böyle mi duruluyor?”

Çıplak ayaklarını aşağı yukarı hareket ettirince tavanda yürüyormuş gibi görünüyor; bu şirinlik gülümsememe neden oluyor. Gerçi hareket eder etmez saçları yerdeki tozları süpürdü, sıyrılan eteği ufacık pembe donunu ortaya çıkardı.

Aman Tanrım.

Kafamı çevirsem de aynı şekilde sıyrılan tişörtünün altına giydiği sutyenini görüyorum. O da pembe.

Yüzümden, beynimden ve diğer hayati organlarımdan hız-

la çekilen kanın doğruca apış arama hücum ettiğini hissediyorum. İstesem de kızaramam. Yanaklarımı kızartacak kan başka yere gitti.

O anda Priya'nın kıkırdadığını duyunca, yarı çıplak bedene odaklanan dikkatim dağılıyor.

Sakin ol Matty. O sadece bir kız.

Ayrıca o çırpı kollarının üzerinde daha fazla ne kadar durabileceğini de bilmiyorum.

"Yardım?" diyor alçak bir sesle.

Doğru. Pek uzun duramadı. Bacaklarından yakalayıp dikleştiriyorum. "Tuttum seni." Elimin altındaki cildi yumuşak ve esnek; parmaklarım istemeden narin kaslarına gömülüyor. Bacaklarını büküp başını kollarının arasına alarak, dizleri göğsüne çekili halde yere oturacak şekilde takla atıyor. Bana dönüp gülümsüyor. "Ta-da!"

Elinden tutup kaldırıyorum. "Senin geldiğin yerde herkes jimnastikçi mi?" diye takılıyorum.

Priya beni oyuncu bir tavırla itiyor. "Hayır. Ayaklarımız üzerinde de yürümüyoruz ayrıca." Tek eliyle tünelin duvarına tutunup dengesini koruyarak atölyeye doğru yürümeye devam ediyor. "Sizin gibiyiz."

Aklımdan pembe donu ve sutyenini geçirirken, yok hayır, değilsiniz, diye düşünüyorum.

Atölyenin kapısından önce Priya geçiyor, doğruca çalışma tezgâhına yöneliyor. Ahşap tezgâhın üzerindeki duvarda bulunan yıldız haritalarından birinde parmağını gezdirip bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne dedin?"

"Gliese 581c'nin üzerinde neden çarpı işareti var?"

"Yaşanılabilir olmadığından."

Kendi kendine gülüp başını sallıyor. "Demek öyle sanıyorsunuz."

"Yaşanılabilir mi yani?"

Gözlerini deviriyor. "Gliese 581c'nin sakinleri öyle olduğunu düşünüyor."

"Ne?"

“Gerçi, onlar bu ismi kullanmıyor elbette.”

“Elbette.”

Başını bir yana eğip bana yaklaşıyor. Aramızdaki hava kızışıyor. “Benimle alay mı ediyorsun Matthew?” Çarpık bir gülümsemeyle ekliyor: “Yine?”

Vay anasını. Benimle flört mü ediyor bu?

“Ben, şey, ben...” Flört işinde pek iyi değilimdir. Emily bana kaç kere kalın kafalının teki olduğumu söylemişti. Haklı da. Öyleyimdir. Ne yapacağım o zaman?

Yalandan kaşlarımı çatıyorum. “Dünya’da yapacağım son şey, seninle alay etmek olurdu Priya” diyorum abartılı şekilde göz kırparak. “Anladın mı? Başka gezegenlerden bahsediyoruz diye özellikle ‘Dünya’ dedim.”

Çok yavaşça ve bilinçli bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. “Düşündüğün kadar zeki değilsin.”

İç geçiriyorum. “Zeki olduğumu bile düşünmüyorum oysa.”

Priya duvara dönüp Gliese 581c gezegen sistemini gösteren başka bir harita daha buluyor. Parmağını parlak postere vuruyor. “Benim gezegenim bu yıldız haritasında yer almıyor. Görülemeyecek kadar küçük.”

Alaycı bir şekilde gülüyorum. “Sanmam. NASA’nın muhteşem teleskopları var. Bir de Philly’deki gözlemesine ne demeli? Refraktörleri acayip iyi.” Bir tabure çekip oturuyorum. “Birileri sizin gezegeni görmüştür mutlaka.”

Dur ya. Ne dedim ben... “Sizin gezegeni” mi dedim? Az önce söylediğimi silmek istemiş gibi elimi havada sallıyorum. Çünkü öyle demek istemedim.

“Peki, buradan ne almak istedin?”

“Teleskobunu.” Priya koşup neredeyse aygıtı sarılıyor.

“Ben, şey... onu epeydir kullanmadım. Çalışıp çalışmadığını bilmiyorum.

“Benim bir teleskobum olsaydı onu her gece kullanırdım.”

Omuz silkiyorum. “Artık bu konularla pek ilgilenmiyorum. Yıldızlar, gezegenler... kimin umurunda?”

“Anlamıyorum,” diyor kafasını sallayarak. “Bir teleskobun var. Yıldız haritaların var. Kozmik enerjiyle dolu bu tarlanın ya-

nı başında oturuyorsun.” Söğüt dallarına bakan pencereyi işaret ediyor. “Ve bunların hiçbirine ilgi duymadığımı iddia ediyorsun.” Ellerini göğsünde kavuşturuyor. “Sana inanmıyorum.”

Bana öyle sert bakıyor ki kakhaha atacağım neredeyse. Bakışma yarışmasında hırs yapan küçük bir çocuk gibi. Gözleri fal taşı gibi açık, azimle sıkılmış çene öne fırlamış ve üzerinde gamzeler belirmiş.

O gözler üzerimdeyken ne yapacağımı bilemediğimden bakışlarımı kaçırıyorum. “Bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Okulum, arkadaşlarım ve...”

Ne Matty? Neyin var? Sigara içip arazi motoruna binmen mi gerekiyor? Tek yaptığım bu. Sporla uğraşmam. Müzik enstrümanını çalmam, şarkı söylemem, yazı yazmam. Ne satranç ne tiyatro kulübü ne de Birleşmiş Milletler kulübüne üyeyim.

Gerçek bir kız arkadaşım olmadı. Emily’le tek seferlik takılmamızı saymazsam. Ve saymıyorum da. Neden sayayım ki? Onun da saymadığı kesinken.

“Ama teleskop...”

“Babamın o.”

“Senin değil mi?”

“Değil.”

“Bence senin.”

“Yanılıyorsun.” Sert çıkarmaya çalıştığım sesim titriyor.

Priya inatla gözlerimin içine bakıyor. “Madem ilgilenmiyorsun, o zaman onu kullanmamı da önemsemezsin.”

“Seni almaya gelenlere mi bakacaksın?”

“Sana evimi göstereceğim” diyor ciddi bir tavırla. “Özledim.”

“Ya. Peki. Ne istersen yap.”

“Teşekkürler.”

Güneşin batmasına daha çok var. Başka bir yıldız sisteminde yer alan gezegenin tekini görmek şöyle dursun, yıldızların ışığını bile bastıran şekilde aydınlık ortalık. Priya’nın yıldız haritasını inceleyişini izliyorum. Evine duyduğu özlem tüm vücuduna yansımış: Omuzları öne fırlamış, elleri kucığında kıvrılmış, gözleri yaşlarla dolmuş.

Ev özleminin neye benzediği konusunda hiçbir fikrim yok. Kendi eyaletimin dışına bile çıkmadım henüz. Disney World haricinde. Yedi yaşında olduğum yaz gitmiştik. Tüm gün yağan yağmur dışında oraya dair de pek anım yok. Bu nedenle Uzun Dağı'na onlarca kez binmiştik. Onun dışında, benim dünyam –gezegenim– Pennsylvania'nın bu köşesinden ibaret.

Tanrım, amma da sıkıcı.

Telefonum arka cebimde titreşiyor. Brian'dan mesaj gelmiş. Dostum kedi nasıl?

Hay sıçayım. Em'in kedisi.

Hemen yanıt yazıyorum: ne kedisi haha

"Priya, benim biraz çıkmam lazım. Birkaç işim var. Tek başına kalabilirsin, değil mi?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Günlerdir kalıyorum zaten. Bu durum neden değişsin?"

İşte buna gülüyorum. "Doğru söze ne denir?"

Yeniden gözlerini kırpınca gözkapakları ağırlaşıyor. Birden çok yorgun görünüyor. "Uzanmak ister misin? İstersen yukarı çıkabilirsin."

"Yok, yok. Burası iyi." Yere elini uzatıp beton zemine yatmak için kendini dengeliyor. "Burada kalacağım. Yıldızlarla." Parmaklarını teleskobun ayaklarında gezdiriyor.

"Peki, tamam, ee, Ginger'ı yanında bırakıyorum, kapı da açık. Yukarı çıkmak istersen, bir şeyler içmek falan..."

"Ben iyiyim Matthew. Git de kediyle ilgilen."

Aklım çıkacak. Kediye nereden...

Telefonumdan. Brian'dan gelen mesajı görmüş olmalı.

O. Bir. Uzun. Değil.

Hâlâ buraya nereden geldiğini ve neden geldiğini bilmiyorum. Kafasını duvara dayayıp yerde dümdüz uzanmış haline son kez bakıyorum.

Birileri bu kızı arıyordur mutlaka? Ama kim? Ve neredeler?

Aokilerin üç katlı evini avucumun içi gibi biliyorum. Ön verandada, aynı anda ikisine birden basarsanız çöküveren iki kalas var. Brian'ın üçüncü kattaki yatak odasının önündeki ağaca kolayca tırmanabilirsiniz. Emily'nin odasının dışındaki ise tırmanamazsınız.

Brian'ın sigara ve abur cubur zulasını nereye sakladığını da bilirim. Emily'nin günlüğünü gizlediği yeri de. Hayır, onun özel günlüklerini okumadım ama Brian'dan gizli birkaç KitKat götürmüşlüğü var.

Tavan arasının kapısının nasıl açılacağını ve soğuk havalarda evi nasıl ısıtacağımı da bilirim. İlkbahar yağmurlarında bodrum kapısının önüne kum torbaları koymuşluğum, yağmur oluklarından buz sarkıtları toplamışlığım vardır.

En önemlisi de: Xbox'ı nasıl bağlayacağımı bilmemdir ki postaları almaya ve Emily'nin kedisine bakmaya gönüllü olmanın altında yatan asıl neden oydu. Taze sebze ve tavuğu doğrayıp, hepsini mutfak robotunda püre haline getirip hayvanın özel seramik kâsesine doldurmam yirmi dakikamı alıyor.

Boo'nun çamaşır odasında duran kum kabını da temizlemem gerekiyor ama hava temizleninceye dek bekliyorum. Alt tarafı ev bir gündür havalanmıyor ama bu, içerisinin kedi çiši kokmasına yetmiş. Öğürmeden kutunun yanına bile yaklaşmıyorum.

Eve en son dört gün önce uğramıştım ama o zaman yanımda Brian vardı. Başkalarının evinde yalnız olmak, insanı huzursuz eden garip bir his veriyor. Haklarında her şeyi bildiğiniz insanları bile tam olarak tanımak mümkün değil aslında.

Babam gibi.

Emily gibi.

Yani, takıldıktan sonra Emily'nin kalbimi ezip çiğneyeceğini kim tahmin edebilirdi? Benimle çıkmak, düşünümeyecek kadar berbat bir şey miydi? O kadar mı iğrencim? Yeterince deodoran sıkıyor muyum? O kızdaki bir yıldır hoşlanıyorum. Tamam, bunu bilmiyordu belki ama hayır demeden önce benimle biraz daha zaman geçiremez miydi? Bu kadar çabuk reddetmek zorunda mıydı?

Benimleyken güzel vakit geçirdiğini biliyorum –biliyorum işte– ama anlaşılan yeterli değildi. Ben yeterli değildim.

Mutfakta, Bayan Aoki'nin bana yazdığı bir not buluyorum:

Selam Matty! Eve ve Boo'ya göz kulak olduğun için teşekkürler. Bay Aoki'nin insülini FedEx'le gelecek ve gelir gelmez buzdolabına kaldırılması gerekiyor! (Dolaptan istediğini alabilirsin, insülin hariç tabii, hehe!)

Haha.

Lütfen kapıları ve pencereleri açık bırakma! Sevgiler!

Dolaba göz gezdiriyorum ama Aokiler büyükannelerine gitmeden bozulacak ne varsa yiyip bitirmeyi başarmışlar. Genelde dolapları, dördüne ve birden çıkagelen misafirler ile yaz aylarında sıkça düzenledikleri partilere fazla fazla yetecek miktarda yiyecek dolup taşar. Bay ve Bayan Aoki mahallemizin “parti vermeyi seven” sakinlerindendir. İlk taşındıklarında insanların onlara şüpheyle yaklaşmasının bir sonucu bu sanırım.

Şüpheyle mi, korkuyla mı?

Ama verdikleri partiler buzları eritmişti ve bunu da babama borçluydular. İnsanların onları tanıması için bir şeyler yapmaları gerektiğini söyleyen oydu.

“Yenisiniz de ondan” demişti babam Brian'ın babasına. “Onlardan farklı olmadığınızı göstermeniz gerekiyor sadece. Hepimiz aynıyız.”

Göstermişlerdi de. Büyük bir parti vermiş, tabii tüm ma-

hallenin kalbini kazanmışlardı. Aokilerin geleneksel yaz partilerinin temeli böyle atılmıştı.

Babam haklıydı. Başkalarına yardım etmeyi seven, içten ve şeytan tüyü olan bir adamdı; insanları nasıl kazanacağını iyi bilirdi. Hâlâ da biliyordur sanırım. Bugünlerde büyülemeye çalıştığı kişiden pek hoşlanmasak da annem de bana katılacaktır.

Kedi Boo'nun orada olmadığından emin olduktan sonra arka kapıyı açıp temiz havanın içeri dolmasını sağlıyorum. Arka bahçede, bahçe mobilyaları ve eski bir zıplama tentesi var. Onun üzerinde en son ne zaman zıpladığımı anımsamıyorum ama bir süreliğine Aokilerin yaz partilerinin gözde eğlencesiydi.

Of, hele o parti ikramları acayip güzel olurdu. Herkes bir şeyler getirirdi. Em'e de geçen seneki Dört Temmuz partisinde âşık olmuştum.

Onca yıl onu arkadaş, Brian'ın ciddiyet abidesi ablası olarak bildikten sonra, havai fişekler ve ateş böceklerinin ışığında birden ona başka bir gözle bakmaya başlamıştım.

Annem ve babamla, akşamüstü elimizde mısır ve tavukla çıkageldiğimizde; başına, askılı elbisesi gibi sarı renkte bir bant takmış olan Em, parmak arası terliklerini ikide bir ayaklarından fırlatıp bakıcılığını yaptığı küçük çocuklarla su fiskeyelerinin altında koşuyordu. Ona bayılmışlardı.

Anlaşılan, partiye katılan eski bir beysbolcu olan Jared Lloyd adındaki adam da öyleydi. Boğuk sesi, isminin baş harfleri işlenmiş gömlek cebiyle adam gibi adamdı; bense henüz ehliyeti bile olmayan Brian'ın arkadaşıydım. Jared orada onunla hoplayıp zıplamış; neşe içinde çocuklarla el ele tutuşmuşlardı. Öyle mutlu görünüyorlardı ki.

Ben de öyle mutlu olmak istemiştim.

O neşeyi, o sevgiyi istemiştim.

Emily'i istemiştim. Onu tüm yıl boyunca istedim ve mezuniyet balosunda şans ayağıma gelince, onu aldım, bir daha da bırakmak istemedim. Onun açısından yılın herhangi bir günüydü belki ama benim için her şeydi. Kayda değer tek geceydi.

Gökyüzünün karanlık tarafından serin bir rüzgâr estirip yağmur getirebileceğini hissettiriyor. Ginger'la atölyede uyu-

duğunu umduğum Priya geliyor hemen aklıma. FedEx kuryesini beklemem gerekiyor, ama annem işten dönmeden önce Priya'yı evden çıkarmak için yeterince zamanım da kalmalı.

Cipsle gazoz alıp beklerken biraz Xbox oynamak için koltuğa gömülüyorum. Rüzgâr kepenkleri tangırdatırken Emily'nin tüyleri ipek gibi yumuşacık, smokinli kedisi Boo çıkageliyor. Zarafetle yerden sehpayı zıplayıp yanıma geliyor. Kıbrırlı bir şekilde cipslerimi şöyle bir kokladıktan sonra, ben ekrandaki kötü adamları haklarken kuyruğunu koluma doluyor.

FedEx kuryesi nihayet gelene dek Call of Duty oyununda tam on beş defa ölüyorum. Kutuyu elinden hızla kapıp kapıyı suratına çarpınca adam benim kafadan çatlak olduğumu düşünmüştür mutlaka.

Bu kadar gece kalacağımı hiç düşünmemiştim ama yine de...

Kahretsin.

Jack'in Mustang'i babamın yerine park etmiş.

Kahretsin.

Annemle Jack mutfak masasında, önceki akşam oturdukları yerde oturuyorlar. Önlerinde yeni açılmış bir şarap şişesi duruyor. İçeri girdiğimi fark etmeyecek kadar içmiş olmaları için dua ederek...

"Selam oğlum!" diye sesleniyor Jack bana.

Kahretsin.

Annemin yüzü ekşi ama çakırkeyif olan Jack'in yanakları kızarmış.

"A, selam Jack. Araban güzelmiş."

"Teşekkürler. Üstü açılabiliyor." Araba satıcısı gülüşünü takınıverdiyse de karşısında ben durduğum için bu gülüş kısa ömürlü oluyor.

Ve böyleceeee, işimiz bitiyor. Oradan ne kadar çabuk sıvışıp Priya'nın yanına gidebilirim acaba? "Ee, bu akşam yemekte ne var?"

Sofrada yalnızca alkol olduğunu fark eden annemin gözleri büyüyor. "Üzgünüm Matty. Yemek işini tamamen unutmuşum."

“Ben de pek sık hatırlamam zaten.”

“Bir şeyler ısmarla, tamam mı? Yemek pişirecek havada de-
ğilim.”

“Tamamdır, pizza uyar mı?”

Annem omuz silkiyor. Jack Amcam da. Ortak acıları içinde
kaybolmuşlar.

Öfke içime kızgın, kızıl bir dalga gibi yayıldı. Amma da
eziklerdi! Onları omuzlarından yakalayıp silkelemek, bağır-
mak istiyorum. O şarap şişesi Carol ve babamın gidişini kutla-
mak için açılmalıydı. Nasıl oluyor da bunu anlamıyorlar? Onlar
ölmedi. Sadece burada değildiler. Bu da hepimiz açısından çok da-
ha iyi işte!

Ancak bunların hiçbirini söylemiyorum. “Yarısı sucuklu,
yarısı mantarlı olur mu?”

Yanıt alamayınca ekliyorum: “Kenarı hamamböcekli olsun
mu? Yanında şöyle kırmış yılan testisleri?”

“Sen ne istersen bana uyar canım.” Annem kadehine bir
parmak şarap daha doldurup yan gözle Jack’e bakıyor. Anlaşılan
konuşacakları var ama ben orada olduğum için lafı açamıyorlar.
“Güç”te huzursuzluğa neden oluyordum.

Peki. Neyse ne. Pizzayı ısmarlayıp bodruma yöneliyorum,
ama annemin sesi beni durduruyor.

“Matty, hey?”

“Efendim?” Babanın atölyesinde bir kız buldum...

“Köpek nerede?”

“Ee, şey, dışarıda.” Nefesimi tutup bekliyorum.

“Ha... peki.”

Bu kadar mı? Ne diye endişelendiysem artık. Aceleyle bod-
ruma inip tüneli koşarak geçiyorum ve atölyeye dalıyorum.

Boş. Priya yok. Ginger da. Teleskobum da gitmiş. Yukarıda-
ki misafir odasından, ucuz dürbünümle tarlaya bakıyorum ve
kızla köpeğin rahatça dinlendiğini görüyorum.

Tamam, artık nefesimi bırakabilirim.

Ve pizzanın gelmesini bekleyebilirim.

“**H**ollywood sanırım.” Pizza almaya indiğimde amcamın böyle dediğini işitiyorum. Pizzanın ödemesini yapmalarını bekleyip aşağı iniyorum.

“Roswell değil mi?” Annemin sesi alaycı. “Ya da Cheyenne Dağları?”

“Carol’ı oralarda düşünemiyorum” diyor Jack şaşkın halde. “Uzaylı saçmalıklarıyla ilgilenir miydi ki o? Nasıl oldu da anlamadım?”

Tanrım, bunların ikisi de moron. Bırakın artık. Bırakın. Gitsinler.

“Polisi aramak istemiyorum” diyor Jack. “Aramalı mıyım? Bunun için üç gün beklememiz falan gerekmiyor mu?”

Önemliymiş gibi konuşmayı bırakın artık. Önemi yok.

Neyse ki mis gibi pizza kokusu sayesinde onları düşüncelerimle pataklama hissimden kurtuluyorum. Masanın ortasında iki pizza kutusu duruyor; açılmadıklarından adım gibi eminim.

“Ee, hey? Pizzayla işiniz bitti mi?” diye soruyorum anneme. Jack’e. Masayı işaret edince bana hayatlarında ilk defa bu sözcüğü duymuş ve pizzanın oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi bakıyorlar. Az önce parasını ödemiş olmalarına rağmen.

Jack kaşlarını çatıyor. “Ben tamamım. Ya sen Lorna?”

Annem başını sallıyor. “Ne kadar istersen al tatlım.”

Tatlım mı? Pekâlâ küçükhannım, o şarabı hemen elinden bırakıyorsun.

İki kutuyu da alıp dolaptan da birkaç kutu kola kaptım.

Çıkmadan önce, bu defa amcam tarafından durduruluyorum.

Bezginliğimi gizlemeye gerek bile duymadan iç geçiriyorum. “Fikrini değiştirdin” diyorum. “Pizza istiyorsun.”

Araba satıcısı gülüşü başlarken soluyor. “Sen acaba, şey, babanın kutusunu buldun mu? Atölyede miymiş?”

Daha fazla saçmalığa tahammöl edemeyeceğimi anlasınlar diye özellikle keskinleştirdiğim sesimle yanıtlıyorum: “Hayır. Her şey gitmiş. Atölyesi tamamen boş.”

“Bundan emin misin, yani...”

“Orada bir şey yok.” Daha fazla aptalca soruya maruz kalmamak için kapıya atılıyorum. Çiftliğin tapusunu o kadar kafaya takmışlar ki babamın böyle şeylerle ilgilenmediği kafalarına dank etmiyordu. Kutunun ortada olmaması önemli değil. Kutuyu yanma, içinde ne olduğunu bilmeden almıştır büyük olasılıkla. Onun gerçekten burayı terk ettiğini gösteren, teleskobunun gitmiş olması. Geri gelmeyeceğini *buradan* anlamak mümkün. Bunu nasıl göremiyorlar?

Tarlada Ginger, ayakları çadırın içinde, kuağına defterini açmış oturan Priya’yı koruyor. Tripodun üzerindeki teleskop bulutlar yüzünden kararan göğe çevrilmiş. Hava nemli ve ağır, yağmur sıkıntısı var. Priya’nın yıldızlara bakabileceği açık bir hava olmayacak bu gece.

Düşüncemi okumuş gibi, uzaklarda gök gürlüyor.

“Ee, hey...”

Priya gülümsüyor. “Teleskobu ödünç aldım” diyor. “Umarım sakıncası yoktur.”

Tripodun üzerindeki baloncuklu yeşil sıvıya kuşkulu bir bakış fırlatıyorum. “Dengesi iyi görünüyor. Güzel kurmuşsun.”

“Teşekkürler.”

“Ama yağmur yağacağının farkındasın, değil mi? Hem de...” İşaretparmağımı yalayıp rüzgâra tutuyorum. “On, hayır, beş saniye içinde.”

Priya beni taklit edince, nazikçe selam veren bir garsona benziyor. “Anlamadım. Parmağın hava durumunu mu kontrol ediyor?”

“Ha, yok. Bu büyükbabamın yaptığı bir hareket işte. Eski usul hava durumu tahmini.”

Başını sallıyor. “Anladım.” Not almak üzere kalemini çıkarırsa da duruyor.

“Sanırım bu bilgi, not almaya değmeyecek kadar önemsiz, ha?”

Başını iki yana sallıyor. “Bunun pek işimize yarayacağını sanmam, evet.”

Fırtına daha yakınlarda ve daha güçlü gümbürdüyor, Ginger bacaklarımın etrafında dolanmaya başlıyor. Normalde dışarıda takılan bir köpek ama hava yağmurlu ya da karlı olunca küçük köpeğine dönüşür.

“Ciddiyim. Yağmura iki saniye var.” Teleskobu kapıp Priya’nın koltuk altına sıkıştırıyorum, onu çadırın içine itiyorum, sonra kendimi ve pizzaları sıkıştırıyorum içeri. Tabii Ginger da içeri dalıp Priya, ben ve pizzanın arasına sıkışıyor. İçerisi son derece dar, kafamı alüminyum tavan iskeletine çarpıp duruyorum ama kimin umurunda? Kasabanın en iyi pizzasından on altı ağız sulandıran dilim elimin altında.

Dostum, eriyen mozzarella, sarımsak ve soğan kokusu bastı ortalığı. Daha fazla bekleyemeyeceğim. Peynirli dilimi kapıp ikinci bir dilimi üzerine kapatarak kendime bir pizza sandviçi yapıyorum. Onu da ikiye katlayıp ucunu ağzıma tıkiveriyorum. Kenarlardan sızan yağ, üzerime damlamasın diye kutuya doğru eğiliyorum. Ginger inleyince ona da üzerinde azıcık sos olan kenar parçası veriyorum.

“Off, muhteşem” diyorum çiğnerken. Ne kadar acıktığımı fark etmemişim. Priya bana, pizzanın, açlığın ya da benim ne olduğumu bilmezmiş gibi uzun süre bakıyor.

Ona da ikram ediyorum. “Bu peynirli. Üzerinde de sucuk ve mantar var. Ah, burada da içecek bir şeyler.”

Kutuyu açıyorum, benim yaptıklarımı tıpatıp tekrar etmesini şaşkın gözlerle izliyorum: Bir dilimi alıp bir diğeri üzerine kapıyor, ikiye katlayarak ağzına tıkiveriyor.

Tamam, işte bu tek kelimeyle müthiş. Daha önce bir kızın bunu yaptığını hiç görmemişim. Emily’nin bile.

“Üzerine damlatmadan yemeyi nasıl başardın?” diye soruyorum hayranlıkla. “Köpeğim senin damlattıklarını yalamayı

umuyordu.”

Priya kocaman ısırtığı, kendinden geçmiş bir şekilde çiğniyor, ardından yine tenekeye ağzını dokundurmadan kolasından kocaman bir yudum alıyor.

“Sevdin mi bari?”

“Daha önce hiç pizza yememiştin.”

“Hiç mi?” Bizim yaşımızda olup da pizza yemediğini iddia eden birine inanacak halim yok. Olsa olsa pizzanın iyisini yememiş olabilir, ama hiç yemediğini söylemesi?

“Hayır, hem de hiç” diyor, sormadığım soruyu yanıtlayarak. Hâlâ saçma geliyor ama alışmaya başladım. Dilimlerimizi bitirince Priya, “Biraz daha alabilir miyim lütfen” diyor.

“Öyle mi? Tabii, hatta ben de alayım.”

Yine iki dilimi sandviç haline getiriyor, ben de öyle yapıyorum. Bunları da bir çırpıda mideye indiriyoruz ama gözü-müz doymuyor. Böyle böyle sekiz dilimlik kocaman pizza bitiriyor.

Biraz daha ağız şapırtısı, biraz daha koladan sonra doyuyor; yanağındaki minicik sos lekesini fark ettim. Ruj lekesi gibi iki sos kalıntısı. Öyle tatlı ki resmini çekesim geldi. Çok mu saçma olur bu?

Ben daha bir şey yapamadan Ginger atlayıp Priya’nın yanağındaki lekeyi yalayıyor gerçi. Kız dirseklerinin üzerine, sırtüstü yere yuvarlanıyor.

“Ginger! Ne yapıyorsun böyle?” Köpeği Priya’dan uzaklaştırtıp parmağımı ona doğru sallıyorum. “Yaramaz köpek. Sana pizza yok.”

Priya’nın ne kadar hassas olduğunu unutmuşum. Ellerimi yakalayıp Ginger’dan uzaklaştırıyor. “Lütfen onu cezalandırma. Kötü davrandı diye aç bırakılması gerekmiyor.”

Gülüyorum. “Tamam tamam. Neden onu beslemiyorsun?” Sucuklu pizza kutusunu alıyorum. “Peynire bayılır ama mantardan nefret eder.”

Priya, dilimin üzerindeki erimiş peyniri parmağına dola-yıp Ginger’a uzatıyor. Köpek de yalamadan yutuyor tabii. “Ah! Çok açmış!”

“O hiç doymaz ki. Her iki pizzayı da yer, sonra geçirip iki tane daha yer.”

Kutudan pizza diliminin tamamını çıkaran Priya, o güzel gülüşüyle hepsini köpeğime lokma lokma yediriyor. Şapır, şapır, şapır. Şişko, aptal köpeğim benim. Şişko, aptal ve tatlı köpeğim.

Köpeğimi şeker hastası yapmadan durmasını söylemem gerekiyor ama Priya’nın neşesi, heyecanı öyle saf ki büyülenmiş haldeyim. Priya’ya özgü her şey öyle... Elimde olsaydı... Sa-
dece ona...

Kes. Şunu. Matty. Onu düşünmeyi bırak. O insan olmadığını sanıyor.

Bu hatırlatma içimin biraz serinlemesini sağlıyor. Çadırın kapısından başımı dışarı uzatıp yaklaşan fırtınayı duyumsuyorum. Serin rüzgâr, cılgına dönen kalp atışlarımı az da olsa yavaşlatıyor; kanım fokur fokur kaynarken ılınmaya başlıyor.

Koca bir yağmur damlası yanağıma düşüyor. Düzenli bir yağışa çevirmeden önce başkası ve bir başkası daha. Çadırın kanadını yukarı katlıyorum ve sıcağa rağmen ürperiyorum. Yanımda köpeğim ve abur cuburumla, çadırında oyun oynayan küçük bir çocuk gibi hissediyorum kendimi; etrafımı saran incecik su geçirmez naylon demirden, aşılmaz bir kaleymiş de beni düşmanlara karşı korurmuş gibi güvende ve rahatım.

Fırtınanın ne kadar süreceğini kestirmek zor. Hızla geçebilir gerçi; yağmur başlamadan önce hava bir iki defa gürleyince Ginger, Priya’nın kucağına tırmanmaya çalışıyor. Onu çekme isteğimi bastırıyorum. İkisi birlikte pek mutlu görünüyorlar.

“Bunu çocukken de yapar mıydın?” diye soruyorum ona. “Fırtınalı havalarda kamp yapar mıydın?”

Bir anlığına, uzun parmaklarını Ginger’in boynundaki tüylere gömerek düşünüyor. “Hayır, bu bizim yaptığımız türden bir şey değil. Ama sevdim” diyor gülümseyerek.

“Bu, gece evine dönemeyeceğin anlamına gelse bile mi?”

Bana baktığında kahverengi gözlerinde acıma görüyorum. “Bu o anlama gelmez Matty. Yağmur benim... ne demiştin? Ana gemime engel olmaz.”

“Ama...” Kendimi aptal gibi hissediyorum. Ve de üzgün. Ve de evet, hayal kırıklığına uğramış. Ama daha çok aptal. Yağmur uçakların uçmasına engel olmaz ki. Hele bir uzay gemisine hiç etki etmez.

Uzay gemisi mi? Ben az önce..

“... ne yazık ki herhangi bir temas sağlanamaz.”

Bir şey kaçırdım. “Özür dilerim? Ne dedin demin?”

“Uzay gemisi hava durumundan bağımsız olarak yola devam edebilir ama bu durumda ne yazık ki temas sağlanamaz.” Priya, kuruyup yapışmış bir peynir parçasını kutunun kenarından kazıyıp yarısını Ginger’a uzatıyor. “Ben de bu esnada veri toplamaya devam ederim.”

Ginger’ın gözünü peynirin diğer yarısına diktiğini fark ediyorum. Peynir, köpeğimin dünyada en sevdiği şeydir; bir parçası bile onu deli etmeye yeter. Priya’nın elinde tutup konuşurken farkında olmadan salladığı peynir parçasından gözünü bir an olsun ayırmıyor.

“...insanlarıma faydalı olabileceğini düşündüğüm cisimlerle birlikte...”

“Ee, Priya?”

“... bölgeye özgü fauna ve flora örnekleri de...”

“Priya? O peyniri...”

Dememe kalmadan olan oluyor. Ginger Priya’nın eline hücum edip peynir parçasını kapıyor. Boş bulunan Priya kaçmak istese de çadırın içinde hiç yer olmadığından geriye, doğruca kucağıma düşüyor. Kemikli dirseği kaburgalarıma saplanmadan önce onu tutmayı başarıyorum.

“Ay!” Gözlerimiz buluşunca bana gülümsüyor. Çenesi göğsüne değiyor. Yanaklarının kızardığını fark edip aynısının bana da olup olmadığını merak ediyorum. İçerisi epey sıcak.

“Üzgünüm” diyorum ona. “Seni uyarmaya çalıştım.”

Geriye çekilip doğrulduysa da benden fazla uzaklaşmıyor. Başını sallayınca beyaz saçları burnumu gıdıklıyor.

Parmağımı yanağında gezdirip cildine, elmacık kemiklerinin çıkıntısına dokunasm geldi. Önceden kızarmadıysam artık kıpkırmızı kesilmişimdir büyük olasılıkla.

İçerisi çok dar.

“Benim hatam” diyor. “Köpek köpekliğini yapıyordu sadece.”

“O köpek, bir köpekten fazlası. O köpek iki köpek gibidir.”

Priya kıkırdıyor. “Bu çok anlamsız. Nasıl iki köpek gibi olabilir?”

“Şey, genelde iyidir, hoştur ama peynir gördü mü...” Elimle Ginger’ı taklit ederek Priya’nın elini kapınca Priya kahkaha ya boğuluyor.

“İçinden canavar çıkıyor, anladın mı? İyi köpek, kötü köpek. Etti işte iki köpek.”

Priya tuttuğum elinin parmaklarını nazikçe gevşettiyse de tamamen çekmiyor.

Ya da bana öyle geliyor.

“Hayır, iyi ya da kötü diye bir şey yoktur. Köpeklerde de yok. İnsanlarda da yok.”

“Öyle mi?”

“Senin için iyi olan başkası için kötü olabilir.” Ginger’ın başını okşuyor ve benim tatlı, aptal köpeğim daha fazla yiyecek gelir umuduyla onun elini yalıyor. “Bu köpek peynir yemek istiyor, bu onun açısından iyi. Ama bu yüzden elimi ısırınca bu benim açımdan kötü. Kim haklı şimdi?”

“Sen.”

Priya sessizce gülümsüyor. Bir anlığına tek duyduğumuz, naylon çadıra düşen yağmur damlaları oluyor. Yavaşladı ama düzenli şekilde yağıyor. Bu gece yıldızları izleyemeyeceğiz. Telefonumu çıkarıp fenerini açıyorum. Ufak çadır için fazla, tedirgin edecek kadar fazla aydınlık veriyor. Onu pizza kutularının arkasına tıkınca, ışığı çadıra yansıyor.

“Matthew, ben gidince bu benim açımdan iyi olacak, değil mi?”

Öyle söyleme.

“Ama öyle olacak...”

“Ginger! Gel buraya kızım. Peynir ister misin?” Priya’nın ne demek istediğini biliyordum ve aslına bakarsan, bunun sesli olarak dile getirilmesine ihtiyacım yoktu. Onun gidişi benim

açımdan önemli olabilir de olmayabilir de.

Zamanı gelince bunu göreceğiz.

Köpeğe kocaman bir parça mozzarella verip bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Priya yine sessizliğe gömülünce, onun bunu düşünüp düşünmediğini merak etmeye başlıyorum. Ona yeterince ısrarla bakarsam ne düşündüğünü okuyabilir miyim acaba?

Evde, annemle Jack muhtemelen hâlâ konuşup ezik eşlelerinden şikâyet ediyorlardır. Bunun yerine yağmur ve ıslak köpek kokusu çekmeye razıyım. “Priya, dinle, şey...”

Elini kulağının arkasına götürüyor. “Evet Matthew. İşitme duyumu kapatmadım.”

“Şey... acaba sen...” Benimle takılmak ister misin? Emily’nin acımasız “hayır”ı henüz kulağımdan gitmedi ve Priya da beni reddedecek olursa bunu kaldıramam.

Ama yine de... şansımı denemeden gidecek olursa... bu çılgın güzelin bana ne karşılık vereceğini ömrüm boyunca merak edip duracağım.

“Yarın benimle birlikte veri toplamak ister miydin? Yani, burada olursan tabii.”

Priya’nın yüzü aydınlanıyor. Sanki birden onun dilini konuşmaya başlamışım gibi. “Evet, burada olursam bunu çok isterim. Beni eve götürecek aracı kaçırmayacağıma dair bana söz verirsen.”

“Elbette.” İçim inanılmaz rahatlıyor ama sonra berbat şekilde midem bulanmaya başlıyor. Yine derdim ne acaba?

“Ne verisi toplayacağız?”

“Ah, ee, bilmem.” Bir şey düşünmemiştim. “Toplamaya” değer ne gibi bir veri sağlayabilirim? Motora binmek mi? Sigara içmek mi? Neyse, bir şey bulacağım artık.

“Sen bir şey bulursun” diyor sırtarak.

Kafamı çadırdan çıkarıp yüzüme düşen yağmuru hissediyorum. Fırtına dindi ama yağmur devam ediyor. “Burada mı kalacaksın? İstersen eve gelebilirsin. Seni gizlice içeri sokabilirim.”

“Beni almaya...”

“Seni almaya gelecekler. Tamam. Peki, o zaman yine acıka-

cak olursan pizzanın kalanını yanında bırakıyorum. O halde, yarın sabah görüşürüz.” Umarım.

“Matthew acaba...” Elleriyle alnını ovuşturuyor. “Bana hap vermiştin ya hani? Onlardan daha var mı?”

“Tabii.” Kotumun cebine elimi daldırıp hapları avuçluyorum.

Gördün mü anne? Üzerimden çıkardıklarımı kirliye atmam bu defa işime yaradı.

Hapları Priya’nın avucuna koyup parmaklarını üzerine kapıyorum. “Bir şeye ihtiyaç duyarsan eve gel.”

Ginger’la eve dönünce annemi mutfak masasında tek başına buluyorum.

“Nerelerdeydin?”

“Gittiğimi fark ettin demek?”

“Sana sormadım. Köpekle konuşuyorum.” Annem yorgunlukla gülümsüyor. “Pizza nerede?”

“Ee, şey...”

“Hepsini tek başına mı yedin?” Arkamdan tarlaya doğru bakıyor. Priya’yı görebilir mi? Bakışlarını takip ettiysem de söğütlerin ardını seçmek imkânsız.

Köpeğin başını ovuşturuyorum. “Ben ve Ginger. Çok acıkmışız.”

Annem gözleri yarı kapalı, baştan ayağa söğüt dalı gibi titriyor. Kafası güzel, tamamen sarhoş değilse bile arabayı onun sürmesini istemezdim.

Merdivenden düşerse tutmaya hazır biçimde, peşinden üst kata çıkıyorum. İkinci katta ayrılacağımız sırada bana dönüyor. “Matty, canım...” Gözlerini yavaşça kırıştıırıp tane tane konuşuyor. “Aşk dediğin... hay lanet, karmaşıktır. Âşık olunca her şey güllük gülistanlık olur sanırsın. Sonsuza dek öpüşüp koklaşacağınızı, onun dünyasının merkezi olacağını düşünürsün.” Sarsak hareketlerle göğsünü işaret ediyor. “Ben... babanla... biz...”

İç çekerek gözlerimi deviriyorum. “Onu seviyorsun, anladım.”

Annem çenesini kaldırıyor; burnu kızarmış, yanakları çille-

rin ardında solgun.

“Hayır” diyor haşince. Sonra yine: “Hayır.”

Bakışları beni bulup üzerimde kenetleniyor. Nefesimin sıkıştığını hissediyorum.

“Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.” Sonra gözleri yaşlarla doluyor.

Yağmur nasıl oldu da dinmedi hâlâ? Dürbünümü çıkarıp çadırda duran Priya'ya bakıyorum. Ay ve yıldızlar olmayınca dışarısı zifiri karanlık. Ona fener ya da telefonumu bırakmalıydım. Korkuyor mu acaba?

İyi olduğundan eminim aslında. Dışarıda üç gece geçirdi sonuçta, değil mi? O ana dek de başına bir iş gelmedi, değil mi?

Şu yağmur da olmasaydı.

Acaba o... ne bileyim. Eriyecek hali yok ya?

Neyse işte, onun dışarıda tek başına durmasını dert ediyorum.

Misafir odasındaki çekmecedен bir battaniye, komodin-den de bir cep feneri bulup sessizce alt kata iniyorum. "Ginger, gel kızım" diye sesleniyorum alçak sesle, evin içindeki güvenden hoşlanan uykulu labradora. Dışarı çıkmaktan hoşlanmayacak ama canının çok da sıkılacağını sanmıyorum. Priya'nın yanında bıraktığım pizzayla ilgisini çekebilirim sanırım.

Yağmur altında hızla koşturuyoruz, çekinerek çadırın karnadını kaldırıyorum.

Kollarıyla teleskoba sarılmış olan Priya derin uykuda. Kahkahamı zar zor bastırıyorum. Of ya, amma da şirin. Uyandırma için dikkatli hareketlerle battaniyeyi üzerine örtüp kenarlardan sıkıştırıyorum. Feneri de elinin yanına koyuyorum. Ama köpeği içeri sokmak sandığımdan zor oluyor. Sonunda çareyi burnuna peynir sallamakta buluyorum. Tereddüt etse de sonunda peynirin çekiciliğine dayanamıyor.

Çadıra girince peyniri ona veriyorum. "Otur kızım." Kendini yere bırakıyor. "Kal öyle kızım." Hoşuna gitmemiş de ol-

sa eğitimli ve uslu bir köpek o. Ne yapılacağını biliyor. S z m 
dinliyor.

 adının giriş kanadını indiriyorum ve hızla eve dönüp so-
luklanıyorum.

Peki, ya gemi gelir de Ginger'ı da götürürse ne olacak?

Köpekler uzayda hayatta kalabilir mi?

Az önce bunu d ş nd ğ me inanamıyorum.

Tepeyi tırmandığımda Priya'nın çadırdan çıktığını görüyorum. Başını yana eğince burnundaki elmas hızma güneşte parıldıyor. Hava güneşli, temiz ve benim yine soluğum kesiliyor, ama bu defa nedeni koşturmak değil.

Nedeni o. Rahatlamak. Nedeni...

Tamam işte. Her şey yolunda. "Selam. Hâlâ takılmak istiyor musun? Veri toplamak falan?"

Priya'nın gülümsemesi büyüyor. "Evet! Benim... ne derler? Danışmanım mı?"

"Bir danışmanın mı var?"

"Danışman değil de. Hesap verdiğin biri? Yani..." Birden sabırsızca ve kızgınlıkla ellerini sallıyor.

"Çalıştığın biri mi?"

"Çalışmak mı? Hayır. Hayır" diye tekrarlıyor doğru sözcüğü bulmaya çalışarak. "Demek istediğim o değil."

"Şey, belki hatırlarsın."

Yanıtımdan hoşnut olmadığı belli, ellerini ovuşturuyor. Aradığı sözcüğü bulamadığı için canı sıkıldı sanırım.

"Öğretmen mi?"

"Evet! Öğretmen. Benim gezegenimde hepimiz öğretmeniz. Öğrendiklerimizi birbirimize öğretiriz. Ben bir öğretmenim." Neşesi yerine geliyor. Oh be.

"Güzel. Belki bana da bir şeyler öğretirsin." Bir şey ima ediyormuşum gibi mi oldu? Aslında öyle demek istemedim. Tam olarak yani. "Pekâlâ, hadi yola koyulalım. Toplayacak çok verin var." Yanımızda Ginger, ufak tepeden inmeye başlıyoruz. Dizleri bükülüp yere yuvarlanıyor, neyse ki çok yakınındayım. Düşü-

şünü durdurmak için herhangi bir hareket yapmadı gerçi; kol-
ları iki yanında, öylece çimenlere yığıldı. Onu kaldırmaya koşu-
yorum. Düşmesine şaşırılmış gibi bakıyor. “İyi misin?”

Şaşkınlığı sikkınlığa dönüşüyor. “Evet.”

“Belki kahvaltı etmediğin için oldu.” Kalkması için dirsek-
lerine avuçlarımla destek oluyorum.

“Yerçekiminden oldu” diyor, sözcüğü tükürür gibi sarf
ederek. “Sizin gezegende yerçekimi bizimkine oranla fazla. Sa-
na demiştim” diye ekliyor. “Benim gezegenim hem daha küçük
hem de daha az yoğunluğa sahip. Kütle çekim kuvveti az. Hare-
ket etmek, yürümek benim için burada daha zor.”

“Tamam, ben bir daha düşmeni istemiyorum sadece. Bu kö-
tü bir şey değil biliyorsun. Senin yaralanmamanı istemek yani.”

Priya elini başının arkasına götürüyor. “Ağrım... yine baş-
ladı.”

“Tylenol vereyim mi?”

Suratını buruşturarak başını iki yana sallıyor. “Geçer.”

“Belki de geri dönsek...”

“Hayır, hayır. Gitmek istiyorum” diyor, iki eliyle koluna
yapışarak. Dokunuşunun sıcaklığı beynime ulaşp ateşimi çı-
karınca az önce beni terslediğini unutuyorum. Sonra elimi eli-
ne alıp sıkıyor. Elinin benimkine oranla ne kadar küçük olduğu-
na bakıyorum, sonra bakışlarımı ona çeviriyorum. Çekinerek
gülümsüyor. “Yardım etmen için? Düşmeyeyim diye.”

Nihayet sesimi buluyorum. “Tabii, olur.” Şelaleden geçi-
yormuşuz gibi, sarkan söğüt dallarını aralayarak bayırdan aşı-
ğı onu dikkatle indiriyorum. Derede kucaklıyorum. Annem ka-
dar hafif.

Onu garaja götürüyorum; etrafı dolaşmak istiyorsak arazi
motorumu almam gerektiğini fark ediyorum. Boşuna arazi mo-
toru denmiyorsa ona.

Ona kaskımı uzatıyorum. “Bunu takman gerek.” Onu mo-
tora kasksız bindirecek olursam annem beni öldürür.

“Takmazsam annen bundan hoşlanmaz” diyor bana.

Bunu nasıl yapıyor ya?

Kaskı nasıl bağlayacağını gösterip arkama oturmasını işa-

ret ediyorum. "Senin, şey, benim, ee... işte böyle yapman gerek." Salak gibi ellerimle kendi belime sarılıyorum. Tanrım, daha önce hiçbir kızla konuşmamış gibiyim. Yani, gerçekten, kendime ona böyle davranmamam gerektiğini söylemek istiyorum; bir... şey gibi...

Uzaylı?

Alt tarafı bir kız. Sarsak hareketleri yüzünden düşmesini Dünya'nın yerçekimine bağlayan şaşkın ve güzel bir kız.

Tamam.

Kollarıyla belime sarıldığını, göğsünü sırtıma yasladığını duyumsuyorum. Çıplak vücutlarımızı birbirinden sadece iki kat ince kumaş ayırıyor.

Omurgam karıncalanıyor. Tanrım, beş yaşımdayım sanki. Gerçekten, Priya'nın yanında beş yaşıma dönüyorum. Omzumun üzerinden ona bakmaya çalışınca burunlarımız birbirine değiyor. Kulağıma kıkırdayıp çenesini enseme dayıyor.

"Sıkı tutun." Gazı kökleyip yola çıkıyorum.

Kasabamızda bulunan her şeyi gezmek yarım gün falan sürer. Belki ondan da az. Taş çatlasa üç saat. Resmi olmayan turist listesindeki en önemli yeri gördü zaten: uzay tarlası. Geriye ne kalıyor ki?

Sokağımızdan çıkınca kasabanın merkezi dediğimiz yere ulaşmak için üç kilometre boyunca çiftliklerin yanından geçmek gerekiyor. Şişman bir S harfi gibi kıvrılan yolda döndükçe Priya'nın arkamdaki seleden kaydığını hissediyorum. Sabit kalmaya çalıştıkça belime daha sıkı sarılıyor. Tepeden tırnağa ürpieriyorum.

Yemin ederim, sarsmadan ilerlemek için çaba sarf ediyorum.

Ana yola çıkınca her zamanki gibi yavaşlıyorum. Tek işleri hız sınırını birazcık aşan ya da kütüphane önündeki kırmızı ışığı kıl payı geçen sürücülerini avlamak olan gıcık polislerimiz var. Ayrıca bu motor yolda kullanmak için değil. Yalnızca arazide kullanabilirsiniz.

Neyse işte.

Ah, kütüphane. İşte bu. Işıktaki beklerken, düz tavanlı tuğ-

la binaya doğru elimi sallıyorum. “Burası kütüphane” diyorum Priya’ya, beni duyabilmesi için sesimi yükselterek.

“Orası da itfaiye istasyonu.” Gönüllü itfaiyecilerin bir itfaiye kamyonunu sabunladığı karşıdaki binayı gösteriyorum. Sabun köpükleri rüzgârda uçuşuyor, iğne batırılmış balonlar gibi patlıyor. İlkyardım aracımız da var ama yerinde değil. Birisi kalp krizi falan geçirmiş olmalı. Kızarmış yumurtasının üzerine koyduğu baharatlı domuz etini fazla kaçırdı muhtemelen.

Işık yeşile dönüyor ve çarşıya varıyoruz: Dairy Queen, Dunkin’ Donuts ve pizzacılar.

Ve... turumuz bitti.

Haha. Yok, gerçekten. Bitti. Yan yana bir ortaokulumuz, bir lisemiz, bir de ilkokulumuz var. Okulların park yeri ortak hatta; bu da arabanda sigara içerken ufak çocuklara yakalanabileceğin anlamına gelir. Seni parmaklarıyla işaret edip, “Annene söyleyicem!” derler.

Gösterecek daha ilginç bir şeyler bulmak amacıyla yan sokaklardan, daha hoş mahallelerden geçerek on dakika daha süriyorum. Annemi de ziyaret edebiliriz ama çalıştığı hastane iki kasaba ötede. Galerisinde yüksek teknolojik arabalar olan Jack Amcama uğramayı da aklımdan geçiriyorum ama onun işyeri de ters yönde iki kasaba ileride.

Havuzumuz, sinemamız, Starbucks’ımız yok. Göl bile kasabanın epey dışında.

Birden, Priya’ya gösterebileceğim hiçbir şey olmadığını fark ediyorum. Kasabam ölesiye sıkıcı. Issızlığın ortasında yaşıyoruz resmen.

Em’in Penn Eyalet Üniversitesi’ne gitmesine şaşmamalı.

Babamın gitmesine de.

Belki önümüzde bir olay falan olur diye çarşı tarafında bir daha turluyorum. Bir kavga patlak verir ya da sarhoşun teki üzerine sıcak kahve döker diye. Ama biz oradayken bir halt olmuyor. Motorumu geniş yapraklı meşe ağacının gölgesine park edip motorun denge ayağını açıyorum. Priya motorun üzerinde bana sarılmış halde kalıyor.

“Sanırım görececek pek bir şey yok.”

Arkama bakınca Priya'nın gözlerinin ışıldadığını fark ediyorum. "Ben şimdiden çok şey gördüm!"

"Böyle söylemene gerek yok. Yani, kibarlık ediyorsun ama..."

"Kibarlık mı?" Sözcüğü inceliyormuş gibi kafasını yana yatırıyor. "Hayır. Kibarlık etmiyorum."

"Lütfen. Tuğla lise binası, defterine yazabileceğin kadar ilginç değil" diyorum, çenemle çantasını işaret ederek.

Yanıtlarmış gibi, gözlerini yumarak ve kafasını sallayarak anlayamadığım bir dilde mırıldandı.

Sonunda, gözlerini açıp bana bakıyor. "Daha önce rüzgâr yüzüme hiç böyle çarpmamıştı. Kuşların ötüşünü ve taze sabun kokusunu duydum. Hiç tanışmadığım insanların güzel evlerini gördüm. Bu şeyin üzerinde kilometrelerce yol geldim..." Aşağı bakıyor.

"Arazi motorunun mu?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Arazi motorunun. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım." Kaskı çıkarıp siyahlı beyazlı saçını savuruyor. Başını göğe kaldırıyor. "Şimdi de bu ağacın serin gölgesinde, nefis bir esintinin tadını çıkarıyorum. Öncekine göre çok şey öğrendim anlayacağın." Bakışlarını yavaşça indirip bana bakıyor. "Senin hayatın mucizelerle dolu Matthew."

"Öyle mi? Bana hiç öyle gelmiyor."

Priya motordan kayarak iniyor, ağaca yürüyüp elini kabuğun üzerinde gezdiriyor. "Bu ağacın bize söyleyecek çok şeyi var."

"O. Bir. Ağaç" diyorum yavaşça. "Konuşamaz."

Priya sırtlıyor, yanağını ağacın gövdesine dayıyor.

"Senin dilini konuşamıyor diye sana bir şey anlatamayacağını mı sanıyorsun? Dinle bak."

Gözlerimi devirip elimi kulağıma götürüyorum. "Yok. Ben tek kelime duymadım."

Uzanıp elimi tutuyor, ağacın yanına çekiyor beni. Yüzlerimizin arasında yalnızca santimetreler var. Kulağını ağacın kabuğuna dayayınca ben de öyle yapıyorum.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Neyse ki insanların çar-

şıdan alışveriş etmesi için henüz erken.

Priya ağacı gerçekten dinliyormuş gibi yeniden gözlerini yumuyor. Ben yummuyorum çünkü bu aptalca. Ayrıca kimse-
nin beni ağaca sarılmış halde görmesini de istemiyorum.

“Sen ne yap...”

Priya beni susturmak için elini ağzıma koyuyor. Parmakla-
rının dudaklarıma dokunduğu yerde toprak tadı; tatlı ve tuzlu
bir şeyin de kokusunu alıyorum. Pizza galiba. Önceki gece mi-
deye indirdiğimiz pizzalar.

“Ne duyduğumu bilmek istersen” dedi. “Rüzgâr estikçe ye-
rinden kopan yaprakların sesini duyuyorum. Dalların çatırda-
masını. Bu ağacın içinde yaşadığı sessizliği duyuyorum.”

Sessizliği mi? Sessizliği nasıl duyabilirsin ki? Gülmek istiyor-
um ama o çok ciddi. “Bir şey duymadığını söylemek istiyorsun
yani.”

Gözlerini açmadan kafamın yanına vuruyor. “Kendi sesin
haricindeki sesleri dinlemeyi öğrenmelisin.”

“Oy. Peki.” Gözlerimi yumup kulağımı kabuğa bastırıyo-
rum. Kabuk çıkıntıları görüldüğünden daha yumuşak, kulağı-
mı gıcıklıyor. Ama bir şey duyamıyorum...

Bir dakika. Kabuğun arasından esen rüzgârın, müzik ens-
trümanına benzer sesini duyuyorum... Ağaçta koşturan sinca-
bın tıkırtılarını da... Bir de...

... Priya’nın hafif soluklarını.

Ben gözlerimi açarken o da kendi gözlerini açıyor. Birden
estiren rüzgâr, Priya’nın beyaz saçlarını havalandırarak tellerin
kendi kirpiklerine, ağacın gövdesine ve benim dudaklarıma ta-
kılmasına neden oluyor. Hindistancevizi tadı alıyorum. Uzaylı-
ların hindistancevizli şampuan kullandıklarını sanmam.

Başını gövdeden uzaklaştırarak, takılan saçlarını kirpik-
lerinden, ağaçtan... ve dudaklarımdan kurtarıyor. Gülüyor, ben
de kendi saçına gülen bir kızla çarşının oradaki ağacın dibinde
durduğumun ayırına varıyorum. Elinden tutup onu motora
götürüyorum.

Kaskı başına bağlarken, bir daha asla göremeyeceği eski bir
dosta veda etmek istercesine ağaca özlemle bakıyor. Sonra göz-

leri benimkilerle buluşuyor ve üzüntünün yerini mutluluk parıltısının aldığını fark ediyorum. “Beni bunun gibi bir maceraya daha çıkarır mısın?”

“Gerçekten mi? Bu yalnızca aptal bir ağaçtı” diyorum kafamı sallayarak. “Üstelik orman falan gibi havalı bir yerde de değil. Burası çarşının ortası.”

“Ama bu bende olmayan bir veriydi ve artık onu kaydettim” diyor. Parmağıyla kaska vuruyor. “Bu bilgiyi kendi gezeğime götüreceğim ve herkes bundan yararlanacak.” Gülüşü öyle içten, öyle neşeli, öyle bulaşıcı ki ben de gülmeden edemiyorum. Gülümsemek istemiyorum aslında ama... Neyse boş ver, gülümsedim işte.

“Hadi bakalım uzay kızı. Bin şu motora.” Belime sarılınca yine midem kasılıyor; göğsünü sırtıma bastırıp dudaklarını enseme dayadığındaysa adeta nefesim kesiliyor.

O na, Brian ve Em ile eskiden salıncaklarına bindiğimiz oyun parkı da dahil olmak üzere, kasabanın geri kalanını gösterdikten sonra tur atarak eve dönüyorum. Motoru park eder etmez Ginger havlayıp kuyruğunu sallayarak yanımıza koşuyor. Benden çok Priya'yı gördüğüne sevinmiş gibi.

Açlıktan midemin kazındığını fark edip mutfağa girince Priya'ya sandviç teklif ediyorum. "Fıstık ezmeli ve reçelli olur mu?"

Ofya, içerisi fırın gibi. Annem pencereleri kapadığı için havanın nemi, mutfağı sis gibi kaplamış. Kapıyı tekmeleyip açıyorum, içeriye biraz hava girmesini sağlıyorum ama hava feci sıcak.

Omzumun üzerinden bakınca fıstık ezmesi kavanozunu açtığımda Priya'nın yüzünü ekşittiğini görüyorum. Annemin sevdiği gibi tanecikli. "Bundan pek hoşlanmadım" diyor.

"Öyle mi? Peki ya bu nasıl?" Reçel kavanozunu açıyorum. Üzüm reçeli.

Kavanozu koklayınca gülümsüyor. "Bunu sevdim işte."

"Seversin tabii. Tamamen şeker." Bir somun ekmek, tabak ve bardak çıkarıyorum. Ginger evde bir misafir olduğu için öyle heyecanlı ki benle Priya, masayla buzdolabı arasında hoplayıp zıplayarak mekik dokuyor. Derdi başının sevilmesi ve atıştırarak bir şeyler verilmesi tabii. Gazoz aramak için dolabın içine eğiliyorum. Kafamı çevirip soruyorum, "Priya, acaba içecek bir şey..."

"Ah!" diyor, birden yana devrilerek. Sol koluyla sol bacağının, sönen bir balon gibi güç kaybettiğini görüyorum. Önceki seferde olduğu gibi, yine düşerken kendini koruyacak bir hare-

kette bulunmuyor, kolları iki yanında, doğruca taş zemine yığılıyor. Ginger'la hemen yanına koşup kafasını yere çarpmadan tutmayı başarıyorum.

"Priya!" Kafası sarsılıyor, nefessiz kalmış gibi göğsü körük misali inip kalkıyor. Hareket ettirmeye çekinerek, yerde onu kucaklıyorum. Gözkapakları titriyor, kasları korkudan kaskatı kesilmiş ama gözlerini açıp beni görünce rahatlıyor. "Yardıma ihtiyacın var" diyorum ona. "Profesyonel, tıbbi yardıma ihtiyacın var."

"Hayır!"

"Priya, gerçekten..."

"Lütfen, olmaz. Lütfen."

"Ama..."

"Hayır. Hayır. Hepsi... hepsi yerçekimi yüzünden" diye mırıldanıyor. "Çok yıpratıcı. Çok zor."

Saçmaladığını söylemek istesem de yapamayıp gülüyorum. Gülmeliyim. Kendini yaralamadığı için öyle rahatladım ki. Dik kafalının teki ama en azından yaralanmadı. Görebildiğim kadarıyla yani. "Belki de sıcakta durmaman gerekiyordur."

"Sıcağa dayanamıyorsan çık git mutfaktan" diyor kusursuz bir ciddiyetle.

Üzerime yaslanmasına izin verip doğrulmasına yardım ediyorum. Sonra da onu bir sandalyeye oturtuyorum. Ginger kuyruğunu Priya'nın bacaklarına sürüyor, koca başını da kucağına dayamış.

"Bir sürü veri topladım Matthew" diyor. "Bazıları yararlı olacak. Ama hepsi değil."

Bir dilim ekmeğin üzerine kalın bir tabaka reçel sürüyorum; diğerine de tuzsuz tereyağı. Sonra da ikisini birbirine bastırıp tatların karışmasını sağlayarak sandviç haline getiriyorum. Babam yapardı böyle. Fazladan reçel. Hatta üzerine bir kat daha eklemek.

"Gördüğüm her şeyi kaydediyorum" diyor.

"Her şeyi mi?"

"Her şeyi." Göz göze gelince, yemin ediyorum kurnaz bir ifadeyle bana göz kırıyor. Sandvicinden bir ısırık alıp düşün-

celi düşünceli çığnıyor.

“Ne düşünüyorsun?”

“Pizza kadar baskın bir tadı yokmuş.”

“Tabii ki olmaz. Pizza dünyanın en güzel yemeğidir.”

“Sizin dünyanızda olabilir” diyor. Laf mı soktu bana?

“Peki, ya sizinkinin? En leziz yemeğiniz ne?”

Başını iki yana sallıyor. “Sana söyledim. Biz sizin gibi yemek yemeyiz. Bunu anlayamazsın.”

“Bir dene.” Sandvicimi alıp karşısına oturuyorum. Yarılmalı mış bile. Onun gezegeninde de üzüm reçeli ve tereyağı var mı acaba?

Arkasına yaslanıyor; elleri Ginger’ın dev kafasında geziniyor. Yüzündeki düşünceli ifadeye bakılırsa köpeğin yumuşacık kulaklarını okşadığının farkında değil. “Yemeklerimiz ortaktır bizim. Bilgimizi paylaştığımız gibi, yiyeceklerimizi de paylaşıyoruz.”

“Peki. Aile boyu. Kocaman yemek tabakları, anladım.”

“Yalnızca yemek ve aile değil. Yemeği meydana getiren ortak toplumdur” diyor aceleyle. “Senin aile dediğine aile demeyiz biz.”

Yarım sandvici tamamen ağzıma tıkıp biraz kolayla yutuyorum. “Anne baban yok mu? Kardeşlerin de mi yok?”

“Hayır var, ama biz toplum tarafından yetiştiriliriz.” Kollarını açıp bir daire oluşturuyor, havayı kucaklamış gibi yapıyor.

“Tamam, o zaman... ne yiyorsunuz?”

Gülüyor. “Bilmek istediğin bu mu yani?”

Sandvicimi bitirip yenisini yapmak için kalkıyorum. “Öyle. Yani, demek istediğin ‘toplum’ olayını anladım. Bu alışılmadık bir kavram değil. Yemek masasında sohbet de ediyorsunuz anlaşılan.” Konuşmak için ağzını açıtıysa da fıstık ezmesi bıçağını kaldırıp onu durduruyorum. “Biliyorum. Tam olarak konuşuyorsunuz denemez. Birbirinizin düşüncelerini okuyorsunuz. Neyse işte. Uzay Yolu’nun bir bölümünde böyle bir şey izlemiştir mutlaka.” Beyaz ekmek diliminin üzerine reçel boca ediyorum. Ama fazla kaçırmışım, iki dilimi birbirine bastırınca yanlardan taşıyor.

Ginger, tabağıma fıstık ezmeli reçel döküldüğünü duy-

muşçasına hemen dibimde bitiyor. Sandvici elime alıp geri kalanını temizlemesi için tabağı yere koyuyorum.

“Annen baban var mı?” diye soruyor Priya.

“Evet.”

“Peki, ya kardeşlerin?”

Brian bir bakıma kardeşim sayılır, gerçi aynısını Em için söyleyemem. Öyle olsaydı sapıklık olurdu tabii. Taht Oyunları tarzında bir sapıklık. “Hayır. Ama sorun değil. Tek çocuk olmayı seviyorum.”

“Yalnızlık çekiyor musun?”

Duraksıyorum. Hayatım boyunca hiç yalnızlık çekmedim. Babamla her işi birlikte yapardık. Brian’la her gün okuldan sonra bisiklete binerdik ama bana bisiklet binmesini babam öğretmişti. Brian’la Uzay Yolu maratonu yapardık ama diziyi bana tanıtan babam olmuştu. Yıldızlar, gezegenler ve tarih bilgimi de babama borçluydum. Uzun süre boyunca birbirimizin en yakın dostuyduk.

Kafamı iki yana sallıyorum. “Benim iki yakın dostum var. Brian ve Emily. Harikadırlar. Seni tanıştıırım.”

Özlemle gülümsüyor. “Olabilir.”

“Ah tabii, yakında gitmiş olacaksın.” Bu sözlere inanmıyorum. Gerçekten inanmıyorum. Hayatımın herhangi bir noktasında uzaydan bir araç onu almaya gelmeyecek. Öyle bir şey olmayacak. Ama o buna inanıyor ve bu inanç mideme taş gibi oturuyor. “Şey, bize e-postanı bırakırsan seninle Skype’tan konuşuruz.” Ciddi olmadığımı göstermek için ona sırttıysam da aslında azıcık ciddiylim. Kim bilebilir?

Akşam üzeri içeri vuran güneş yüzünden sırtımdan ve suratımdan ter damladığını fark ediyorum.

Akşam üzeri mi! Kahr etsin. Priya’nın elinden tutup onu dışarı çıkarıyorum. “Brian’lara gitmeliyiz. Boo’yu beslemem gerek.” Şaşkınlıkla bana bakıyor. “Daha fazla veri toplamaca.”

Kedi kokusu ile nem dağılsın diye yine tüm pencere ve kapıları açıyorum. Boo'nun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama buzdolabını açınca ortaya çıkıvereceğini adım gibi biliyorum.

Ben kedinin mama kabını yıkarken, Priya da mutfakta dolaşılıyor. Omzumun üzerinden, onun Brian ve Emily'nin Hershey park, Jersey kıyısı ve Gettysburg'deki tatillerinde aileleriyle çektiydikleri fotoğrafları incelediğini görebiliyorum. Benim anne babam hiç böyle mutlu olmuş muydu?

"Sen de çocukken tatile gider miydin?" diye soruyorum.

Aokilerin, Philadelphia beysbol takımının maskotu olan uzun boylu, koca burunlu yeşil Phanatic'le verdikleri pozun üzerinde parmağını gezdiriyor.

"Tatil mi? Ben hiç tatile çıkmadım" diyor.

"Gerçekten mi? Büyük Kanyon'a ya da Yosemite Parkı'na da mı gitmedin?" Boo'nun su kabını doldurmadan önce içindeki suyu boşaltıyorum. Su onu saklandığı yerden çıkarmak için yeterli değil.

Başını sallıyor. "Bu da veri toplamaya mı yarar?"

"Eh, tabii ya, eğlence toplamak istersen yani." Sebzelerle tavuğu çıkarıp doğrayarak önceki gün yaptığım gibi karıştırıyorum. Boo bir anda sihirli bir şekilde yanımda belirip kıvrıla kıvrıla bacaklarıma sürtünüyor.

"Felicette!" diye bağılıyor Priya. Kollarıyla Boo'ya uzanınca arka kapının açık olduğunu fark eden kedi hemen dışarı fırlıyor.

"Dur! Boo! Hayır!"

Priya felakete uğramış gibi. "Felicette?"

Yemeği tezgâha bırakıp hemen arka bahçeye koşuyorum ama kedi ortalarda yok. "Sıçayım. Kaçtı. Emily beni öldürecek."

"O kedinin başına bir şey gelirse kuvvetle muhtemel."

"Felicette'nin başına bir şey gelmeyecek. O cesur bir kedi."

Arka bahçenin uzun çimlerine nazikçe basarak arkamdan gelen Priya'ya dönüyorum. "Felicette de kim? Onun adı Boo."

Bir anlığına, Priya şaşkın şaşkın bakıyor, sonra hafif bir kahkahayla başını sallıyor. "Evet evet, biliyorum. Felicette uza-ya çıkan ilk kedinin adıydı. Fransızlar tarafından eğitildi ve sizin 1963 olarak numaralandırdığınız yılda uzaya gönderilen araştırma roketinin içine kondu."

"Bin dokuz yüz altmış üç mü? O kedi şimdiye tarih olmuştur." Aoki arazisinin nereye kadar uzandığını merak ediyorum. Boo komşu araziye kadar gidebilir mi? Ya da sokağa? Çarşıya? "Boo dışarıya alışkın değil" diyorum. "Hayatı boyunca evde bakıldı. Emily onu hiç dışarı bırakmaz."

Priya arkamda, çim yaprakları bir tarafını kesmesin istemiş gibi nazikçe adım atıyor. "Felicette dünyaya paraşütle indi" diyor bana. "Havada süzülürken neler düşündü acaba?"

"İndirin beni hemen!" diyorum cırlak bir sesle.

"Bence hoşuna gitmiştir. Bir kedi olsaydın uçmaktan hoşlanmaz mıydın?"

"Sanırım. Kuşları kovalamayı kolaylaştıracığı kesin."

Aokilerin bahçesinin sınırına geliyoruz. Ötesi, sık bir orman. Boo oraya kaçtıysa onu bulmak olanaksız gibi bir şey. Çok canım sıkıldı. Tatillerinin henüz üçüncü gününde Emily'ye kedisini kaybettiğimi söylemem gerekecek.

Priya'nın elini omzumda hissediyorum. Parmaklarını sırtıma bastırıp öyle kalıyor. "Bu çok kötü oldu" diyorum ona. "Emily zaten benden nefret ediyordu. Artık benle bir daha konuşmaz."

"Senden nefret etmiyor. Nefret ettiği birine kedisini emanet etmezdi."

"Sen Em'i bilmiyorsun."

"Em'i bilmiyorum ama aksi bir davranış mantıklı olmaz."

“Boo! Neredesin? Boo!”

“Yanlış yapıyorsun. O sana gelmez.”

“Bunu nereden biliyorsun? Boo! Gel buraya Boo!” Ama onun haklı olduğunu biliyorum. Boo köpek değil; Ginger gibi her çağrıya aynı karşılığı vermez. Ellerimi çırpıp ısıklık çaldığımda Ginger’ın yanıma koşacağını bilirim. Bisküvi kutusunu salıdığım da gelip yalvaracağını da. Topları, kuşları kovalamayı sevdiğini; heyecanlandığında havladığını da. Davranışları beni hiç şaşırtmaz. Hem de hiç. Ve bundan da hoşlanırım. Ben... değişimi sevmem. Tahmin edilemezliği de sevmem. Riskten de hoşlanmam.

Emily’ye çıkma teklifi etmem aptallıktı. Yani, senelerdir tanıyoruz sonuçta. Takıldık. Ondan hoşlandığımı farkındaydı; tabii ki. Yoksa değil miydi? Bu bir risk olmamalıydı. Kolay bir “evet” olmalıydı.

Priya’nın eli sırtımdan aşağı kayıp benimkilerle buluşuyor. Ne diye Emily’yi düşünüyordum ki?

Nazikçe beni eve döndürmek istiyor.

“Peki ya Boo...”

“Kedi orada değil.”

Bahçenin ortasına dek beni sürüklemesine izin versem de kafamı sallıyorum. “Bunu nereden biliyorsun?”

Priya parmağını alnına vuruyor. “Çünkü kedi gibi düşünüyorum. Senin de öyle yapman gerek.”

“Kedi gibi mi düşüneyim? Yani, Uu beybi, şu ağaca tırmanayım ve şu fareyi yiyeyim gibi mi?”

“Senin kedi, hayatı boyunca evde yaşadı, değil mi?”

“Evet.”

“O halde neden kaçsın?”

“Çünkü dışarısı bilinmedik ve farklı? Bilmem ki. Ben kedi değilim.”

Priya yanağıma dokunuyor. “Kedi gibi düşün.”

Eve dönüyoruz, kapı hâlâ ardına dek açık ama Boo ortalarında görünmüyor. “Sana söyledim, kaçıp gitti.”

Kapının arkasına geçen Priya bir sağa, bir sola, sonra gene sağa bakıyor. Bırakmadığı elimden beni çekerek evin içinde

gezdirip kiler merdivenin, mangalın yanından geçiriyor ve taş döşeli bahçe yolunda yürüterek masalarla sandalyelerin etrafından dolandırıyor.

Yan verandaya ulaşınca, merdivenlerin yanında duruyor. “Kedi gibi düşün” diyor yine ve dizlerinin üzerine çöküyor. Başını basamakların altına daldırıyor ve “Aha!” dediğini duyuyorum.

Baktığı yere bakınca, verandanın diğer ucundan bir çift parlayan gözün bizi gözetlediğini fark ediyorum. Başımla omzumun bir kısmının zar zor sığacağı genişlikte; aşağıda sürünüp kediyi çıkarmama imkân yok. “Boo!”

Priya’nın parmakları bileğimi çimdikliyor. “Onu korkutma.”
“Ama biz onu nasıl...”

“Bekleyeceğiz. Bir yandan da düşüneceğiz.”

Verandanın altından sürünerek çıkıyoruz ve saygılı bir sessizlik içinde oturuyoruz; ama dakikalar geçmesine rağmen Boo yerinden kımlıdamıyor.

“Onun bir rakun değil de kedi olduğundan emin misin?”

Priya bana kurnazca gülümsüyor. “Felicette’nin paraşütü açılınca Dünya’ya inmesini bekliyoruz.”

Gülümsüyorum, rahatlama hissinin içime yayıldığını duyumsuyorum. “Buradan millerce uzakta değil de verandanın altında olduğunu nasıl bildin?”

“O kaçmak istemiyor.”

“Yoksa kendi beynini kedininkiyle mi birleştirdin?”

“Ne?”

“Bu bir Vulkan numarasıdır. Unut gitsin.”

“Evet, Vulkanları biliyorum.” Parmaklarını benimkilere bastırıyor. “Benimle alay ediyorsun.”

“Evet.”

“Sorun değil.”

“Güzel, çünkü etmeyi sürdüreceğim.” Bakışlarımız birleşince ona bir mesaj göndermeye çalışıyorum. Şu anda aklımı okuyorsan, lütfen gitme. Lütfen burada kal.

“Sen bir kedi olsaydın ve hayatın boyunca evden çıkmadan yaşayıp sonunda dışarı çıkma fırsatı bulsaydın, buna memnun

olmazdın, tam tersine bundan ödün kopardı” diyor Priya. “İçerisi güvenlidir, yemek ve sevgi doludur. Orası senin evindir. Dışarı ise evin değildir.”

Birbirimizin varlığından rahatlama duyuyormuşuz, eriyip karışıyormuşuz gibi bacaklarının ve kolunun benim kol ve bacaklarıma dayandığını; omzunun ve kalçasının hafifçe, nazikçe bana değdiğini duyumsuyorum.

“Hepimiz evde olmak isteriz, değil mi?” diyor, bana bakmadan.

Senin evin neresi? Ailen nerede? diye sormak istiyorum ama Priya’nın soluğu kesiliyor ve birden dikleşiyor.

“Felicette! Dünya’ya döndün işte.” Toza ve örümcek ağlarına bulanmış Boo, Priya’nın kucağına tırmanıyor, patilerini yalayarak temizlenmeye koyuluyor.

“Tanrı’ya şükürler olsun.” Boo’yu Priya’nın kucağından alacak oluyorum ama tırnaklarını eteğin şişkin katmanlarına geçiren kedi bana direniyor. “Tamam tamam. Orada kal o zaman, umurumda değil. Kedi de sevmem zaten.”

Boo’yu kucaklayıp kalkmaya çalışan Priya’ya yardım ediyorum. Kocaman açılmış gözlerini yavaşça kırptırıyor. “Sen bu kediye sandığından çok benziyorsun” diyor.

Ne demek bu şimdi?

Bu şeyi kurmayalı çok oldu; en son babamla birlikteyken görüş alanımızdaki göğe bakmıştık. Yine de parmaklarım ne yapacağını ezbere biliyor. Aşağıya bakmadan tripodun vidalarını gevşettiğim bacaklarını hiç takılmadan, bir çırpıda yükseltiyorum.

Benim Celestron marka teleskobum ekvatoryal kundaklı, yani gökyüzündeki nesnelerin yerini kolayca bulabilirim ama enlem ve boylamı ayrı ayrı ayarlamak gerekiyor. Bu ayarların kilidini açar, hedefinizin yakınına döndürür, sonra da bulucu dürbünle bakarak ince ayarlarını halledersiniz.

“Libra mı?” diye soruyorum Priya’ya. “Aradığımız o mu?”

“Evet” diyor başını sallayarak. Sabırsızlandığını hissedebiliyorum. Brian’lardan döndüğümüzden beri teleskobu kurmam için başımın etini yiyor. Sonunda hava yeterince karardı.

“Libra olduğundan eminsin, değil mi? Kassiepeia ya da başka bir şey olmasın?” Ona takılıyorum, ya da belki de, belki de onu sınıyorum. Bakalım gerçekte bu işe kendini ne kadar adanmış?

“Matthew benim gezegenim başka bir yıldız kümesinde değil. Sizin Libra dedğiniz yerde.”

“Tamam, tamam. Şaka yapıyorum.”

Yönümü tayin etmek için gökyüzüne bakıp çıplak gözle Büyükayı ve Küçükayı’yı buluyorum. Sonra teleskoptan bakarak aynı görüntüyü elde ediyorum. Kuzey yarıküredeki yıldız gözlemcileri için Libra, yani Terazî, bir yaz takımyıldızıdır; üçgen şeklinde dizilmiş yıldızlar, terazinin kefelerini meydana getirir. Onu bulmak için önce yüzünü güneye döner, Scorpius, ya-

ni Akrep'in parlak kıızıl yıldızı Antares'i bulursun. Akrebin gövdesini oluşturan yıldızları sağa doğru takip edersen karşına çıkan ilk en parlak yıldızlar Libra'daki Zubeneschamali ve Zubenelgenubi olur.

Yıldıztozu gözümün önünde girdaba dönüşünce derin bir nefes alıyorum. Sanki bir anda geçmişe ısınlanıp babamın kocaman evrende neyi nasıl bulacağımı bana ilk defa anlattığı ana döndüm.

"Şuna baksana Junior. Işıklı noktacıkların her biri birer yıldız, milyarlarca ve milyarlarca yıldız var" demişti fısıldayarak; sesini yükseltse yıldızların hepsi toz gibi dağılacakmış gibi.

"İyi de Ay nerede?" diye sorduğumu hatırlıyorum. "Yok olmuş?"

Babam gülmüştü. "Orada ama şu anda göremiyoruz." Sonra eklemişti: "Zaten olsaydı başka bir şey göremezdik. Ay ışığı diğerlerini bastırırdı." Bildiklerini bana öğrettiği için öyle mutluydu ki. Ben beş yaşındayken de her şeyi bilirmiş gibi gelirdi bana.

Antares'i buluyorum ama çok uzakta, ben de odak ayarıyla oynuyorum ve gökyüzü birden yıldızlarla doluveriyor. Nefesim kesiliyor; sanki yıldız dolu bir havuza atlamışım gibi.

Priya ile Ginger'ın arkamda, benden bir kol uzaklıkta durduğunu hissedebiliyorum.

"Libra gayet hoş bir yıldız kümesi ama sıkıcı biraz."

"Sıkıcı mı?" diye soruyor Priya. "Yıldızların kişiliği olmaz."

"Olmaz olur mu. Bence ondan daha ilginç yıldız kümeleri var" diyorum. "Mesela Kassiepeia."

Priya havada sabırsızca elini sallıyor. "Senin hangi yıldız kümesini tercih ettiğinin bir önemi yok."

"Kassiepeia'nın öyküsünü biliyor musun... Ginger?" diyorum köpeğime dönerek. "Kassiepeia deniz perileri olan Nereus kızlarından bile güzel olduğunu düşünen bir Habeşistan krallığıydı. Denizler tanrısı Poseidon onun bu kibrine öfkeleni ve kızı Andromeda'yı kurban etmesini emretti. Kassiepeia'nın kocası olan kral, Andromeda'yı bir kayaya zincirledi. Poseidon da kızı yemesi için bir deniz canavarı yolladı."

Priya heyecanla nefes alınca gülümsüyorum. Biraz daha ince ayar yapıp teleskobun görüş açısını daha fazla yıldızla dolduruyorum.

“Andromeda çok güzel bir kızdı. Perseus onunla evlenme karşılığında kızı kurtaracağını söyledi. Ailesi bunu kabul edince de canavar tarafından yenmekten kurtuldu.” Yine köpeğe bakıyorum. “Mutlu son diye buna denir, öyle değil mi Ginger?”

Priya’nın arkamda bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

“Ne dedin?”

“Ama bu öykünün sonu değil ki” diyor Priya, teleskoba yaklaşıp. “Poseidon böbürlendiği için Kassiepeia’yı küçük düşürme isteğinden vazgeçmedi, bu nedenle onun tahtını yıldızların arasına baş aşağı şekilde yerleştirdi. Kassiepeia, gecenin yarısını kafası utançla yere doğru duracak şekilde geçirir.”

Omzumun üzerinden, artık bir adım gerimde duran Priya’ya bakıyorum. Geri çekilip teleskobun gözünden bakarak çaresiz bir hevesle görmek istediği gezegeni bulmasına müsaade ediyorum. “Öyküyü biliyor muydun?”

“Ziyaretimin ilk zamanlarında edinmiştim bu bilgiyi” diyor, iki eli arkasında öne eğilirken. Duruşu bana bu konuda tecrübeli olduğunu gösteriyor. Gerçek bir yıldız gözlemcisi doğru şekilde ayarlanmış teleskoba dokunmaması gerektiğini bilir; çünkü en ufak bir yerinden oynatma bile yeniden ayar yapmayı gerektirir. “Tabii bizim oralarda böyle efsaneler yok. Biz evreni insanlaştırmaya çalışmayız.”

Teleskoptan gözünü çekiyor. “Benim için görüntüyü biraz daha yakınlaştırır mısın lütfen?”

Ona ait olmayan bir teleskobu ayarlamaya kalkmaması gerektiğini de biliyor. Birisi, bir şekilde ona yıldız gözlemi yapmanın raconunu öğretmiş.

Ayarlamayı yapıp teleskoptan bakması için çekiliyorum. Ama ona geniş yer bırakmadım, minik gövdesini ben ve teleskobun arasına sığdırması gerekiyor. Vücudu da o araya tam oturuyor...

“Şunu ayarlayabilir miyim?”

Başta başka bir şeyden bahsettiğini sanıyorum ama teles-

kobu kastediyor. “Tabii.”

“Teşekkürler.” Ayarı tek eliyle, profesyonel hareketlerle yapıyor. Bir an sonra gülümsediğini görüyorum.

“İşte orada” diyor nefes nefese. “Gezenim.”

Ne olacağını umduğumu ben de pek bilmiyorum ama “gezenini” bulmak umduğum şeylerden biri değildi, orası kesin. Priya’nın somurtacağını ve teleskobumun gezenini göstermeyecek kadar güçsüz olduğunu ya da buradan görünemeyecek kadar uzakta bulunduğunu iddia etmesini falan bekliyordum galiba. Onu bulup bana göstermesi? “Hadi canım... gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Neden inanmıyorsun anlayamadım.”

“Sana inanıyorum.”

“Hayır, inanmıyorsun. Hâlâ kuşkulusun. Bak.”

Onun üzerinden eğiliyorum – onun da bana fazla yer bırakmadığının farkındayım – ve teleskobun gözünden bakıyorum. Merceği, gökteki diğer yıldızlardan bir parça daha parlak bir lekenin üzerinde sabitlemiş. Hafif bir turuncumsu kızılığa sahip, bunun nedeni Dünya’ya olan uzaklığı, kendi ısısı, hatta geceleri gözümüzün görüşü bile olabilir. Onun bir yıldız ya da yıldız tozu, üzerinde yaşam olan bir gezegen veya uzayda sürüklenen bir kaya parçası olup olmadığını anlamak bile mümkün değil.

“Ben orada yaşıyorum” diyor kulağıma doğru. Sesi heyecandan titriyor.

“Priya...”

“Onun gerçekten bir gezegen olup olmadığını merak ediyorsun, değil mi? Düşündüğün bu mu?”

İç çekiyorum. “Evet.”

“Bana oradan buraya gelmenin imkânsız olduğunu söylemek istiyorsun.”

“Evet.”

“Ben de sana olmadığını söylüyorum.”

“İyi de...”

“Neden senin doğrun benimkinden daha gerçek olsun? Neden söylediklerimi yanlış diyerek bir kenara atıyorsun?” Sesi suçlayıcı değil, yumuşak ama öncesine göre daha özgüvenli

olduğunu hissedebiliyorum. Teleskobu, yıldız kümesini, geze-
geni bulmak moralini yükseltmiş.

“Baban bana inanırdı.”

Gözlerimi kısıp turuncu lekeye bakıyorum; sanki yeterin-
ce kısarsam galaksinin karşısından bana el sallayan binlerce mi-
nik eli görebileceğim. “Peki, bunu nereden biliyorsun?”

“Yıldız haritaları babanın” diyor sakince. “Atölyedekiler.
Evrende bu gezegenden daha fazlası olduğuna inanıyor. Bu tar-
lanın özel olduğuna inanıyor.”

Özel. İrkilerek, teleskoptan uzaklaşınca Priya’ya çarpıyo-
rum. Arkamı dönünce yüzüme bakıyor. Dudaklarına, saçlarına,
gözlerine tepemizdeki yıldızların ışığı vuruyor. “İnanıyor, evet.
Ama eskisi gibi değil. O...” Kaşlarımı çatıp uzaklara bakıyorum.
“O aptalın teki.”

“Neden? Senin inanmadığın bir şeye inandığı için mi?”

Priya’dan uzaklaşacakken uzun parmaklarıyla kolumdan
sıkıca yakalıyor. “Neye mi inanıyor? Bir uzay gemisinin tarlaya
indiğine. Oraya bir şey çakıldığı anda dünyaya geldiği için baş-
kalarından daha çoğunu bildiğine inanıyor” diyorum ona doğ-
ru eğilerek. “Bu sana da saçma gelmiyor mu?”

Bana yanıt vermek yerine soruyor: “Sen de eskiden buna
inanmadığına emin misin peki?”

“Ben... hayır... Hayır. Asla inanmadım.” Kafamı iki yana sal-
lıyorum. Bu saçmalığa nasıl inanabilirdim? Galaksiler, meteor-
lar, Kuyruklu yıldızlar; onları görebilirim. Gerçek olduklarını bi-
liyorum. Ama ya diğer konular? Uzaylı otopsisı saçmalıkları ve
çılgın komplolar? Hayır, onlara asla inanmadım. İnanacağımı da
sanmıyorum. Bunlar sadece onun ihtiyacına uyuyordu o kadar.

“Bu konularla ilgili bir kanıt göremezsin. İnancın olmalı”
diyor Priya.

Babamın yıllar önce söyledikleri aklıma geliyor: “Kanıt yok-
luğu, yokluğun kanıtı olamaz.” Yedi, dokuz, on iki yaşındayken bu
laflara inanırdım. Gerçekten ne anlama geldiğini tam olarak çö-
zemesem de babamın ağzından çıkması benim için yeterliydi.

Ama sözler yeterli değildi. Artık değil.

Bana, anneme yalan söyledi. İrili ufaklı şekillerde ikimizi

de aldattı. Bencil, özel olmak isteyen ama sıradan istekleri olan, sıradan adamın tekiydi. Babamın bloğunun, komplocu çatlakların sohbet yuvası haline geldiğini fark edince ona bunu sormuştum. Anneme ya da bana neden bahsetmediğini öğrenmek istemiştim.

Atölyesindeydik, kar dışarıda usulca birikiyor, odun sobası içimizi ısıtıyordu. Bilgisayarında yazmayı bırakıp kıpkırmızı kesilen yüzüyle, “Şey, annen bundan pek hoşlanmıyor. Bunun biraz abartı olduğunu düşünüyor” dedi. “Ama biliyor musun? Çoğu insan da buna bayılıyor. Çok fazla sayıda hem de.” Yüzü aydınlanarak başını salladı. “Benim takipçilerim onlar.”

“Senin bloğunu mu takip ediyorlar yani?” Başını sallayınca ekledim: “Annem bunu biliyor mu?”

Omuz silkerek bilgisayarına döndü. “Onun buna ayıracak vakti yok. İş ve çiftlik yeterince zamanını alıyor, unuttun mu? Bugünlerde tüm zamanını onlara ayırıyor. İş ve çiftlik.”

“Peki ya ben?” dedim. “Bana söyleyebilirdin.”

Sırtının iç çekişiyle inip kalktığı gördüm. “Senin de bana ayıracak vaktin yok.” Yine dönüp bana baktı. “Sorun değil Junior. Senin de artık yapacak başka işlerin var.”

Oradan çıktığımda kendimi, bir şeyimi yitirmişim gibi kötü hissediyordum, belki de babamla yeniden astronomiyle ilgilensem iyi olur diye düşündüm. Belki onun yeniden normal bir insan olmasına yardımcı olurdu bu.

Ardından, altı ay kadar sonra o olay meydana geldi. Teleskobumun lensini temizlemek için kulak çubuğu ararken annemlerin odasına girdim ve düşün açık olduğunu duydum.

Kamyoneti dışarıda olduğundan babamın evde olduğunu biliyordum.

Kapıyı açtım, babama seslendim, “Benim, kulak çubuğu...”

Annem olmayan duştaki kadın, perdenin arasından başını uzatıp, “DJ, bana...”

Gözleri ela, saçları sarıydı, kıvırcık saçları boynuna ve omuzlarına yapışmıştı. Beni görünce pembe dudakları “o” şeklini aldı ve tek kelime etmeden hemen perdenin arkasına saklandı.

Kulak çubuğu kutusunu alıp arkamdan kapıyı kapatırken kalbimin gümbürtüsünü kontrol altına almaya çalışıyordum. Bu da neydi böyle? Babamla koridorda karşılaştık. Ona bir bakış atınca şaşkınlığımın yerini hayal kırıklığı aldı.

Nasıl yapabilişti?

Ona bakmadan yoluma devam ettim. O anda başka bir yerde olmam gerekiyordu acilen.

“Junior bekle” dedi, beni yakalayıp durdurarak. “Düşündüğün gibi değil.”

Ona baktım. Uzun zamandır ilk defa göz göze gelmiştik. Sanırım çocukluğumun tamamen bittiği an o andı.

“O benim takipçim” dedi. “Takipçilerimden biri.” Bununla gurur duyuyordu. Kendini bir tarikat lideri falan gibi görüyordu sanki.

“Bloğunun takipçileri mi?”

“Evet.”

“Peki ya annem?”

“Bunun annenle hiçbir ilgisi yok.”

“Bence var.”

Beni sıkıca tuttu. “Yok. Ayrıca bilmesine de gerek yok.”

Annemi düşününce başım döndü.

“Bu gördüğünü ona söylememelisin” dedi bana. “Böylesi daha iyi.”

“Bunu bir daha yapamazsın” dedim. “Bu kadınla bir daha görüşemezsin.”

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra da başını salladı. “Bir daha olmayacak.”

“Baba, asla diyorum. Hiçbir takipçinle. Sen onlarla... yatamazsın.”

Çok safmışım gibi baktı babam bana. “Junior sen...”

“Hayır! Bunu anneme yapamazsın.” Sesim gittikçe yükseliyordu, neredeyse ciyaklayacaktım. “Yaparsan yemin ederim ona söylerim! Her şeyi anlatırım!”

“Hayır, yapamazsın.”

“Yaparım! Ona söylerim. Üzülecek olması umurumda değil. Onun gerçeği bilmesini istiyorum.”

Gerçeklerden bahsedilmesi babamı heyecanlandıran konulardan biriydi. Kendisi de gerçeğin peşindeydi sonuçta. Sonsuz görünen bir süre sonunda, kendi kendine konuşur gibi sakince başını salladı: "Tamam."

"Söz mü?"

"Söz." Duraksamadan, bakışlarını kaçırmadan söyledi bunu. Söz verdi, ben de rahatlayıp yakasından düştüm.

Anneme bundan hiç bahsetmedim. Üç gün önce Carol'la kaçtığını öğrenene kadar aldatmayı bıraktığını sanıyordum.

Ona inanmak istemiştim.

Priya elimi sıkarak saplandığım geçmişten kurtarıyor beni. Gözümün içine bakıyor. "Ben gerçeğim."

"Doğru."

"Bana inanıyorsun."

"Benim inandığım senin..." Zeki ve çekici olduğun. "Biraz şey bir kız olduğun..." Çatlak. "Yanlış yönlendirilmiş."

"İnandığın bu mu yani?" Dudakları kışkırtıcı biçimde бүkölüyor, birden onun gerçekten aklımı okuyabildiğine inanıyorum. Eminim bundan. Gerçek oralarda bir yerlerde değil, tam karşımda duruyor. Dokunduğu yüzümde, cildimde ve sesimde.

Ona sarılarak yüzümü yüzüne yaklaştırıyorum. Kalbinden, ciğerlerinden, içinden bana doğru yayılan sıcaklığı hissediyorum. Bir elini kolumun üzerinden omzuma kaydırıyor, diğerini de belime doluyor. Parmakları sırtımda tişörtümü yakalıyor.

Birbirimize mıknatıs gibi yapışıp bir oluyoruz adeta.

Dudaklarımız birleştğinde gözlerimi yumuyorum; o anda yıldızları gördüğümü söylesem çok mu delice bir laf etmiş olurum?

O halde demiyorum.

Ama öyle hissediyorum.

Bu gerçek işte. Dilime değen dili gerçek. Elimin altındaki sırtı gerçek. Benimkilere yaslanan bacakları da öyle.

Nefes nefese biraz geri çekilince, aramıza giren esinti bizi biraz serinletiyor. Ama beni bırakmıyor. Nemli havadan ve bizden ıslanan tişörtümü tutuyor hâlâ. Bana şaşkınlıkla bakıyor.

Ama nasıl olabilir bu? Bu onun ilk öpücüğü olamaz. Ne yaptığını bilen bir hali vardı. O öpücük, o tutku? O kadar insansıydı ki.

“Priya?”

Birkaç defa gözlerini kırıştırıyor, teleskobunda bir şey görmüş gibi etrafına bakınıyor; tarlaya, bana. Gözleri gözlerimle buluşunca gülümsüyor. “Evet. Bu...”

Harika. “Hoş.”

“Evet. Buna ne diyorsunuz?” Başını eğince siyahlı beyazlı saçları bir yana dökülüyor.

“Ee... öpüşmek?” Onca zamandır saçlarına dokunmak istemiş ama kendimi tutmuştum. Artık tutmayacağım. Parmaklarım peruğunun diplerini okşuyor; inanılmaz derecede ipeksi saçlar normal saç gibi tutturulmamış. Bir hayaletin saçma dokunuyorum sanki; ruhani resmen.

“Öpüşmek” diye mırıldanıyor. “Yine. Öpsene.”

Onu kendime çekiyorum. Aynı güçle bana sarılarak, kollarını enseme dolayarak karşılık veriyor. Dudaklarımı kulaklarına, oradan da omuzlarına indiriyorum.

O da aynısını yapınca baştan ayağa ürperiyorum. Sanki beni taklit ediyor. Öpüyorum, öpüyor. Dokunuyorum, dokunuyor. Tadına bakıyorum, tadıma bakıyor...

Bu gerçek mi? Yani, gerçekten gerçek mi? Tarlanın ortasında, yarın yokmuş gibi birbirimize yapıştık; gerçi uzay gemisiyle ya da solucan deliğinden değil de arabayla, otobüsle ya da yürüyerek çekip giderse olmayabilir de tabii.

Hayır. Onu bırakmayacağım. Buna hazır değilim.

Benimle birlikte onu da aşağıya çekiyorum, başını nazikçe çantasına dayıyorum. Ben de yanına uzanıyorum, bacaklarımız birbirine dolanıyor. Elimi bacaklarına uzatıp dizlerinin arkasını ve daha yukarıları okşayınca tütüsü kolumu gıdıklıyor.

Emily gibi değil. Kaslı bir sırtı, şekilli bacakları yok. Sırtındaki her omuru tek tek hissedebiliyorum; tele bağlı ampullerden oluşan Noel ışıkları gibi.

Orasına dokunuyorum, burasını sıkıyorum, şunu mıncıkliyorum, bunu yalıyorum.

O da bana aynılarını yapıyor.

Beni durdurmasını bekliyor, diğer kızların yaptığı gibi, “Hayır, o olmaz” ya da “Bu kadarı yeter” diyeceğini düşünüyorum.

Demiyor.

Ama durmamız gerekiyor. Yapamayız. Burada olmaz. Tarlanın ortasında. Köpeğim bizi seyrederken. Şey, belki Ginger bizi izlemiyordur ama yanımızda ve böylesi garip olur.

Geri çekilip aynısını Priya da yapsın diye derin bir nefes alıyorum. Kalbimin atışı zamanla yavaşlıyor.

Priya gülümsüyor, alnına yapışan saçlarını uzaklaştırıyor. “Teşekkürler.”

“Teşekkür mü? Neden?”

Başının yanma pıt pıt vuruyor. “Veri toplama.”

Gülüyorum. Elimde değil. “Peki, tamam. Rica ederim.”

“Bana güzel öğrettin.”

“Şimdi sen de başkalarına mı öğreteceksin?”

Başını hayır anlamında sallıyor. “Buna gerek yok. Ben öğrendiğime göre artık onlar da biliyorlar.”

“Ne öğrenmişsin bakalım?”

Bana o zamana kadar tattığım en derin, en uzun öpücükle karşılık veriyor.

Artık durmalısın. Hemen.

“Neden durmamız gerekiyor?” diye soruyor, tamamen masum bir şekilde. Bana ne yaptığı konusunda en ufak bir fikri yok.

Ama bu benim hatam. Başlatan benim.

Teşekkürler Matty.

Lafı mı olur Matty.

Sırtüstü yuvarlanıp yıldızlara bakıyorum. Yanımda uzanan Priya da aynısını yapıyor. Her zamanki gibi bacaklarını ileri doğru uzatmış, kollarını kalçalarının yanına bırakmış.

“Büyük olasılıkla bu gece gidiyorum” diyor.

Kalbim göğüs kafesimi dövüyor. “Ne?”

“Gemimi bekleyişimin üçüncü günü bugün. Hesaplamalarım o kadar da yanlış olamaz. Çok yakında burada olurlar.” Az önce tavşanlar gibi yiyişen biz değilmişiz gibi didaktik bir sesle konuşuyor.

“Sen... sen bundan emin misin?”

Arkasına uzanıp çantasından defterini çıkarıyor. Defteri yüzünün üzerinde tutarak ışık alması için oynatıyor. Sayfaları çevirdikçe, küçük hımm sesleri çıkarıyor. Ne kadar denesem de sayfalarda ne yazdığını göremiyorum. Market listesi olamaz ama bunu biliyorum. Sadece onun anladığı bir tür yapılacaklar listesi. Sonunda defteri kapayıp tekrar çantasına yerleştiriyor.

“Öyle sanıyorum” diyor.

“Acaba... burada seninle kalabilir miyim? Sen gidene kadar yani.”

Başını sallıyor. “Benimle gelemezsin.”

“Biliyorum” diyorum birden, sesim de biraz sert çıktı sanırım. “Sadece gemiyi görmek ve sana el sallamak istiyorum.”

“El sallamak mı?”

Elimi yukarı kaldırıp havada sallıyorum. Priya da kendi elini kaldırıp aynısını yapıyor; parmaklarımız birbirine yapışmış halde el sallıyoruz.

Onu, bizi düşünmeyi bırakmam gerekiyor. Haklı. Gidecek. Bunu kabullenmeliyim.

Ellerimizi indiriyoruz, parmaklarını avucumun içinde tutuyorum.

Gitme.

Güneş yüzümü ısıtıyor, çok geç olmuş. Priya'nın yanında uyuyakalmışım ve anneme oralarda olduğumu söylemek için eve uğramadım.

Priya hâlâ yerde yatıyor; kolları yanlarında dümdüz, bacaklar ileri uzatılmış. Ben uyuduktan sonra Ginger ona sıрнаşmış olmalı çünkü kafasını, tüylü bir yastık gibi duran köpeğin boynuna gömmüş.

Hain köpek bana böyle yastıklık yapmadı hiç.

Bir uzay gemisinin gelip Priya'yı alacağını gerçekten düşünmedim aslında, ama onu yanımda görmek yine de içimi rahatlatıyor. Eninde sonunda bir şekilde o tarladan ayrıldığında aklımda kalması için uyurken onu izliyorum. Gün ışığında, köpeğimin kırık beyaz tüylerinin arasında teni bronzlaşmış gibi görünüyor, saçları boyanmış gibi parlıyordu. Yüzüne gelmiş bir tutam beyaz saç çekiyorum, inanılmaz derecede ipeksi dokusunun parmaklarımın arasından kaydığını duyumsuyorum. Göğе doğrulttuğu gamzeli çenesi, incecik boynunu kırılğan bir şekilde açığа çıkarmış. Kabarık tütüsü, rugan çizmeleriyle kraliyet ailesindenmiş, prensesmiş gibi duruyor.

"İşin aslı bu mu Priya?" diye fısıldıyorum. "Sen kraliyetten misin?" Başka bir gezegende değil de Dünya'nın bir yerinde, küçük bir ülke veya güney yarım küredeki tropikal adanın kraliçesi? Ya da darbe yapılırken saray yanlıları tarafından gizlice kaçırılmış, sürgündeki bir kraliçe olabilir? Tahttan indirilmiş bir kralın kızı olduğunu bile bilmiyordur belki. Ne kadar özel olduğunu bilmiyordur.

Onu arayan birileri vardır kesin. Bir anne, bir baba, ona

hayran bir kız kardeş.

Bir erkek arkadaş?

Uyanana kadar yanında kalasım var ama annem kafayı sıyırmadan ona gidip görünmem gerekiyor.

Çok geç kalmış da olabilirim tabii.

Garaj yolunda polis arabası duruyor. Arkasında da Jack'in Mustang'i. Yapmayın yahu!

Mutfağın biraz ilerisinde duraklıyorum. Bir yanım kaçıp gitmek, Priya'nın yanına dönüp onu elinden tuttuğum gibi uzaklara yollanmak istiyor. Şu an annemin karşısına çıkmak isteyen yanım diğerine nazaran aşırı zayıf.

Polis karakolunun tamamı bizim evde mi acaba diye evin ön tarafına geçiyorum. Ama yanında altın yaldızlı kalkan ve kahverengi sarı harflerle "Şerif Departmanı" ile ilçenin adı yazan tek bir beyaz araç var.

Boğazımı temizliyorum, annem ve olayı araştıran memurla yüzleşmek üzere kendimi hazırlıyorum. Buralarda sık rastladığımızdan değil ama çatışmaya girse harcanacak, yavaş hareket eden yaşlıca memurlardan biri. Yuvarlak suratlı, koca göbekli, bu hava için kalın, onun gövdesi için kısa kaçan ten rengi polyester montuyla, terli sırtı bana dönük bir halde dikiliyor. Karşısında annemle Jack duruyor. Annemin yüzü endişeden ve korkudan gerilmiş; bir anlığına vicdan azabıyla içim buruluyor.

"...oğlunuzun birlikte olabileceği bir arkadaşı var mı?" diyor polis ben yaklaşırken.

Beni gören annem, polisi kenara itiyor; endişenin yerini rahatlatma alıyor. "Matthew hangi cehennemdeydin sen?" Annemin üzerinde pijamaları, Jack'in üzerindeyse takım elbisesi var; bu da bu sabah uyanana ve benim ona kahve hazırlamadığımı görene kadar yokluğumu anlamadığını gösteriyor.

Beni kollarımdan yakalayıp sıkıca sarılıyor. Amcam da yeni bir spor arabanın deri koltuklarına vurur gibi sırtıma pat pat vuruyor.

"Tanrım, bizi korkuttun oğlum" diyor.

Polis parmağıyla beni işaret edip anneme soruyor: "Bu oğlunuz mu?"

Dedektiflik yeteneklerin beni benden aldı doğrusu polis amca. Annem başını sallayarak, zaman ayırıp buralara kadar geldiği için adama teşekkür ediyor. Özür diliyor. Onu daha önemli bir işten alıkoymadığını umduğunu söylüyor, teşekkürler ve güle güle...

“Neredeydin Matty?” diye bağıyor kapı kapanır kapanmaz. “Senden bunu hiç beklemezdim.”

“Ne var?” Ağzımdan tek çıkarabildiğim bu oluyor. Yani, ona ne söyleyebilirim ki? Gerçeği mi? Uzay gemisinin gelmesini beklerken, çılgın bir kızın yanında tarlada uyuduğumu mu?

“Kahve yaptın mı?” Mutfağa gidecek olduysam da bakışları sertleşen annem kollarını göğsünde kavuşturup yolumu kesiyor.

“Cevap ver bana. Neredeydin?”

“Buralardaydım. Tanrım. Gerçekten çok ama çok yakındaydım” diyorum sırtarak. “Adımı seslensen gelirdim.”

“Telefon ettim.”

“Ya.”

“Neredeydin. Dedim.”

“Şeydedim...” Beynim iyiden iyiye duruyor.

“İçki mi içiyordun? Kafayı mı çekiyordun?”

“Hayır! Bana güvenmiyor musun?” Başımı sallayıp Jack’le ikisinin yanından geçiyorum. Kahveye ihtiyacım var. Demliğin yarısı boş. Kendime bir fincan doldururken parmak arası terliklerinin taş zemin üzerinde çıkardığı sesi duyuyorum. Fincanıma bakıp kafamı sallıyorum. Bana böyle demesi çok saçma.

“Gerçeklerle yüzleş Matty, tıpkı baban gibi davranmaya başladın” diyor annem.

Kahveden bir yudum alıp boğazımı temizliyorum. “Ciddi misin? Bana bunu demiş olamazsın.” Onun da aynı fikirde olup olmadığını görmek için Jack’e bakıyorum. Göz göze gelince bakışlarını kaçırıp pantolonundaki bir kırıksıklığa bakmaya başlıyor. Gerçekten mi? Odadaki diğer erkekten bana destek yok yani. Sağ ol be dostum.

“Ben babam gibi değilim, tamam mı? Hem de hiç.” İçindeki kahve soğusun diye fincanı şöyle bir çevirip kalan sıvıyı iki dikişte bitiriyorum. Bana bunu dediğine inanamıyorum. Tüm o

yaşadıklarımızdan sonra? Yani, ben her gün buradayım. Ne isterse yapıyorum. Ona kahve hazırlıyorum. Köpekle ilgileniyorum. Evet, azıcık sigara içtiğim de oluyor belki arada ve belki daha iyi notlar alabilirim ama ben üçkâğıtçı değilim. İnsanlara yalan söylemem, onların güvenine ihanet etmem.

Fincanı tezgâhın üzerine arzu ettiğimden biraz daha sertçe bırakıyorum. Öfkeliyim ama bardak kıracak seviyede değil kızgınlığım. “Belki işe gidip birilerine iğne ya da onun gibi bir şey sapsan rahatlırsın.”

“Ne?”

Aşırıya kaçtım galiba ama bu noktadan sonra durmanın da anlamı yok. Ben de ipin ucunu iyice kaçırdım. “Saçma sapan hayal kırıklıklarının acısını başka bir zavallıdan çıkar. Benden değil.”

Annemin öfkeden rengi uçunca yüzündeki çiller, leopar kürkü gibi bir desen oluşturuyor. Hem de çok kırgın bir leopar. “Bu tavırlarını çekecek halde değilim bu sabah” diyor homurtu gibi çıkan alçak bir sesle.

Yine destek için, annemin yok yere kudurduğuna hak vermesi için Jack Amcama bakıyorum ama onun, ceket yakasından tüy toplamak gibi daha önemli bir işi var.

“Yapmam gereken şeyler var, bu yüzden...”

“Bence bugün evde oturup temizlik yapmalısın” diyor annem. “Tepeden tırnağa, her iki banyoyu da temizle.”

“Ne? Hayır.” Priya’yla geçireceğim bir günüm var, onu da evde geçirmeye niyetim yok doğrusu.

“Ben senin annemim...”

“Ve şu anda acayip derecede saçma tepki gösteriyorsun” diyorum. Ellerimin titremesinden ve bir anda her yerimden ter fışkırmasından hoşlanmıyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum. Eğer şöyle bir laf edecek olursa bağıracağım, yemin ederim...

“Hemen odana git.”

Bağırıyorum. Gülüyorum. Kafamı geriye yatırıp aptal gibi uluyorum. Az önce bunu demiş olamaz. Yakıcı, sıcak yaşları gözlerimi kırıştıtarak bastırıyorum.

O anda –nihayet– amcamın araya gireceği tutuyor. “Lorna, sence bu gerekli mi?” Bana gülümsüyor. “Matty iyi ve hiçbir şey olmamış...”

“Jack, lütfen kapa çeneni. Çocuğun olduğunda onları kendi bildiğin gibi yetiştirirsin.”

Ne zamandan beri annem bildiğini okuyor? Boynuma tasma taktığından beri mi? Benim hakkımda en kötüsünü düşündüğünden beri mi?

Babam onu terk ettiğinden beri.

Jack’le bunu aynı anda anlayıp annemi yatıştırmaya çalışıyoruz.

“O on yedi yaşında Lorna, artık çocuk değil...”

“Anne hadi ama, ben...”

“Burada dikilip tartışmaya niyetim yok” diyor, başını yukarı kaldırıp bize bakarak. Öyle ufak tefek ki iki zürafayla karşılaşan karınca gibi. “İşe gitmem gerek.” Jack’e de bir bakış fırlatıyor. “Senin de.”

Amcam bir şey diyecek oluyor. Belki “Beni de mi yönetmeye kalkıyorsun” ya da “Neyse ki benim karım değilsin” gibisinden bir şey. Ama sonra başını sallıyor ve sokak kapısına giderken el sallıyor. “Sonra görüşürüz Lorna.” Omzunun üzerinden bana sesleniyor: “İyi olduğuna sevindim Matty.”

Annem plastik terliklerini yere hiddetle vurarak mutfakta gezinip termos bardağını benim yardımım olmadan alarak büyük bir gösteriye girişiyor. Hayır efendim, benim yardımına ihtiyacı falan yok onun. Ayaklarının ucunda yükselip parmaklarıyla raftan bardağını alabilir ve voilà, aldı da. Onun ne bana ne babama ihtiyacı var. Hayır.

Mutfaktaki sessizlik elle tutulur halde, odadaki varlığı oksijeni emiyor adeta. Dile getirilmemiş binlerce lafın ağırlığı altında eziliyorum. İyi olmak, anneme sevgi dolu, güzel şeyler; kendiyile, durumumuzla ve benimle ilgili kendini iyi hissetmesini sağlayacak şeyler söylemek istiyorum. Bunu hak ettiğini düşünüyorum.

Ama aynı zamanda acımasız olmak; defol git, beni yalnız bırak lanet olasıca ve dünyanın en kötü oğluymuşum gibi dav-

ranmayı kes de kendi haline bak, ben bunu hak etmiyorum diye bağırmak istiyorum.

Ağzımı bile açmıyorum, annem de çıkıp gidiyor.

Yan kapıdan bakınca Priya'nın yanında Ginger'la tarlada olduğunu görüyorum. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Sanırım bu uzaylıya bir tatil yaşatmanın zamanı geldi.

Kennywood bizim yazları gittiğimiz bir yer. Eğlence trenleri, çarpışan arabalar, kekler ve kızartmış Oreoları vardır, ben de her birini Priya’yla tanıştırmaya niyetliyim.

Manzara ve gürültü insanı daraltabilir. Çocukken annemle babamın beni oraya ilk defa götürdükleri zamanı hatırlıyorum. Her şey öyle büyük, hızlı ve gürültülüydü ki.

Annem beni bebek su kaydıraklarına ve atlıkarıncasına götürmüş, babamsa yetişkin eğlencelerinde ısrar etmişti. Yaşıma göre boyum uzun olduğundan pek çoğuna sorun çıkmadan girebilmiştim. Sanırım annem, yüksek eğlence trenlerinin bana ömür boyu sürecek korkular vereceğinden ürküyordu ama tam tersi oldu: Benim daha büyük, hızlı ve yükseğe iştah duymamı sağladı. Daire çizmelerin, aşağı dalmaların, keskin dönüşlerin ve ani düşüşlerin hastası oldum.

Korkmanın güvenli bir yoluydu.

Ama Priya’nın gözlerine baktığımda, onun gerçekten korktuğunu görüyorum. “İyi misin?”

Parmaklarımı daha çok sıkarak yanıtlıyor. “Buranın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum.”

“Burası bir eğlence parkı. Sana söyledim ya. Yalnızca biraz eğleneceğiz.” Etrafımızdakilerin kulak kabartabileceğini bildiğimden sesimi yükseltmeden konuşuyorum.

“O da ne?” diye soruyor Priya fısıldayarak, bir yandan da parmağıyla Yarışçı’yı gösteriyor.

“Bir eğlence treni.” Bir eğlence trenini nasıl açıklarsın? “Çok yükseğe büyük bir hızla çıkar ve amacı seni korkutmaktır, ama zarar görmezsin.” Treni işaret ediyorum. “İzle.”

Başını geriye atıp iki vagonun yan yana yavaşça ilk yokuşu tırmanmasını izliyor. Üzerlerindeki insanlar bağıırıp birbirlerine el sallıyorlar. İlk vagon kenardan aşağı düşerken Priya'nın yüzüne bakıyorum. İnişe geçen vagonları görünce gözleri büyüyor, rengi kaçıyor. Tren dönüş yaparak dalıp çıktıkça yolcular kollarını kaldırıp bağıırıyorlar. Priya başını boynuma gömüp bileğimi sıkıyor.

Ah, işte şimdi korku filmlerinin neden randevu mekânı olduğunu anlıyorum.

“Endişelenme, bir şey olmayacak. Tam yanında oturacağım.”

“Ya düşersek?”

Gülerek treni işaret ediyorum. “Düşeceğiz ama sonra yeniden tırmanacağız. Sonra yine düşüp yine tırmanacağız. Uzun yolculuğuna çıkmışsın gibi olacak yine.”

Kaşlarını çatıyor. “Uzun yolculuğunun bununla uzaktan yakından ilgisi yok.”

Sıranın önüne yaklaşıyoruz. “Hadi ama” diyorum Priya'ya. “Sana bir şey olmasına izin vermem.”

Sıcakta bir dakika daha bekledikten sonra sıra bize geliyor. En öndeki vagona biniyoruz. On bir, on iki yaşlarındayken, Banya Aoki üçümüzü buradaki AVM'ye ve göle getirirdi. Brian, Em ve ben bu trene bayılırdık. En öndeki vagonların en ön sıralarına oturacağımız şekilde sırayı ayarlar, böylece yokuşları yan yana çıkar, zirveye kadar “yarıştırdık”. İnerken de aptal gibi ellerimizi havaya kaldırıp düşüşü iliklerimize kadar hissederdik.

Priya, yüzünde gergin bir gülümsemeyle geçip oturuyor.

“Güvenlik demiri kilitlendiğinde iki elinle birden tutun, tamam mı?” diyorum. Başını sallıyor, gerginliği geçmemiş; bu yüzden bir elimi omuzunun üzerine atıp onu kendime çekiyorum.

Yarışçı benim de ilk bindiğim eğlence treniydi. Acaba ilk binişimde ben de mi bu haldeydim? Korku dolu? Büyük olasılıkla. Heyecanlı? Kesinlikle. Ama babama ölesiye güveniyordum. Bana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğini bilirdim.

Ben de Priya'nın zarar görmesine izin vermem.

“Başlıyoruz!”

Bana sorarsan, milim milim ilerlediğın yavaş tırmanış işın en güzel anı. Özellikle de ahşap eğlence trenlerinde. Yukarı çekilen vagonun zincirlerinden gelen tik-tik-tik sesleri kalbimi hızlandırıyor. Yanımdaki Priya ise sanırım nefes almayı bıraktı. Dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini sıkıca yummuş, çenesini kaplumbağa gibi içine çekmiş. Eğilip onu yanağından öpünce hemen bana bakıyor ve anında rahatlayarak gülümüyor. Dertli bir başı rahatlatmanın yolu bu mu yani? Basit bir öpücük? Yine yapıyorum. Sonra yine. Priya kızarıp kıkırdayınca caya dek.

Vagon tepeye ulaşırken bana yaslandığını hissedip onu sıkıca tutuyorum. Kollarımı kafamın üzerinde sallayamayacağım anlamına geliyor bu ama sorun değil. Böylesi daha iyi.

İniş başlarken başka her şeyi unutuyoruz. Bir saniyeliğine, havadan daha hafifiz; süzölüp düştüğümüz sonraki yarım dakika boyunca da yerçekimine kafa tutacağız. Bizi Dünya'ya çekecek ama onun elinden defalarca kaçıp uzaklara gideceğiz. Defalarca.

Üçüncü trenden sonra, hamura dönmüş haldeyiz; kollarımız ve bacaklarımız tutmaz olmuş, cildimiz terlemiş. Priya elini omzuma dayıyor, dip dibe duran vücutlarımızdan yayılan sıcaklık aklımı allak bullak ediyor.

“Matthew?” diyor Priya. Pek iyi görünmüyor. İki eliyle şakaklarını tutuyor; yüzünü buruşturmasından ağrı çektiğini anlayabiliyorum. En son bindiğimiz tren yüzünden olmalı.

“İyi misin?”

“Matthew başım çok ağrıyor. Yanında ilaç var mı?”

Ellerimi ceplerime daldırıyorum ama bir şey bulamıyorum. Düşünceli davranıp yanımda atıştırmalık, ilaç, hatta su getirmeliydim ama o sabah annemle yaşadığımız fiyasko yüzünden evden kendimi dışarı zor atmıştım.

Sonraki trene, sonraki yemek tezgâhına, sonraki hatıra dükkânına gitmek isteyenlerden oluşan sabırsız kalabalık etrafımızda koşturuyor. Priya bayılacak gibi duruyor.

Onca insan içinde yanında ilaç olan biri olmalı mutlaka.

Üç tane üniversiteli genç. Yanlarında bir şey olduğundan eminim ama bu şeyin yasal olduğunu pek sanmıyorum.

Çocuklar, hepsi de küçük. İhtiyaç duyduğunuzda ebeveynler nereye kaybolur?

Sonunda bebek arabası iten bir kadına rastlıyorum. Yorgun ve bezgin haline bakılırsa yanında ağrı kesici taşıdığına bahse girebilirim.

“Özür dilerim? Acaba yanınızda Advil ya da Tylenol var mı?” diye soruyorum. “Kız arkad... arkadaşım. Şey, onun migreni tuttu da.”

Kadının kuşku dolu bakışları Priya'nın halini görünce yumuşuyor. Bebek arabasına astığı çantasını karıştırarak bir kah-verengi, bir de beyaz hap çıkarıyor. "İşte. Bunlar bir çeşit ibuprofen. Burası insanı mahvediyor" diye ekliyor.

Priya tabletleri mücevher hediyesi gibi karşılıyor. "Çok teşekkürler."

Kadın gidince Priya bana bakıyor. "Kime soracağını nasıl bildin?"

"Bilmem... Sanırım yanında Advil taşıyan birinin nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım yalnızca."

Kedi gibi düşün.

Bir yerden su bulunca Priya hapları yutuyor. Oturmak için bir bank bakındıysam da gölgedeki yerlerin hepsi kapılmış. Kalabalığın içinde yolumuzu açıp bebek arabalarının, kocaman sırt çantalarının ve dondurma konilerini dengede tutmaya çalışan çocukların arasından geçerek güneş gelmeyen tek yeri buluyoruz.

Atlıkarınca.

Yukarı zıplıyorum ve son yolcular binerken Priya'yı da belinden kaldırıp yukarı çekerek bir koltuğa oturtuyorum. Çocukken boyalı atlara binerdik elbette. "At arabası" denen koltuklara sadece yaşlılar binerdi.

Priya yanıma sokulmuşken bana yaşlı denmesi umurumda bile olmaz sanırım. Müzik çalmaya, atlıkarınca dönmeye başlayınca Priya iç çekerek gözlerini kapıyor. Bu şeye en son ne zaman bindiğimi anımsayamıyorum; Em buna asla binmezdi. Çok yavaş ve çok sıkıcı bulurdu. Brian buradaki eğlence araçlarının çoğuna duyduğu ilgiyi yitirip benzin kokusu ve arazi motorunun verdiği adrenaline kapılılı epey oldu.

Birkaç tur sonunda, dolgulu koltuğa kendimizi bırakıyoruz, çenesini göğsümde dinlendirebilsin diye Priya'yı üzerime çekiyorum. Atlıkarıncanın esintisi, biberli kızarmış patates ve pamuk şeker kokularını bize taşıyor.

Priya'nın bacağıma dayadığı eli şaşırtıcı şekilde serin, arada kot olmasına karşın hissedebiliyorum. Yüzünü bana doğru kaldırıyor. Dudakları yavaşça aralanarak, ensemden tutup ba-

na yaklaşırken dilini ve dişlerini açığa çıkarıyor. Ağzını ağzımın üzerinde hissedince, öpücüğüne karşılık veriyorum.

Bu o aptal atlara bin basar işte. Yaşlıların koltukta oturmaları-na şaşmamalı.

Priya'nın parmakları çenemi ve ensemini okşuyor; sonra gözlerimin içine bakabilmek için başını geriye atıyor. "Burayı sevdim" diyor. Sonra beni yine öpüyor.

Burası... Acaba Kennywood'u mu kastetti? Yoksa atlıkarıncayı mı?"

Ya da Dünya'yı mı?

Bizi parkın geri kalanından, hatta dünyadan uzaklaştıran org sesi, kulağıma hiç bu kadar güzel gelmemişti. Biz dönüp dururken havada metalik notalar uçuşuyor. Binlerce ışık titreşi-yor, düzinelerce boyalı at dörtnala koşuyor ve hepsi de bunu at arabamızda oturan Priya ve beni memnun etmek için yapıyor.

Atlıkarınca durduğunda, bir tur daha olduğumuz yerde kalıyoruz.

Duştayken Priya'yı düşünmemeye çalışıyorum ama bacaklarımı yıkayıp atlıkarıncada elinin bacağımı nasıl okşadığını anımsamamak mümkün değil. Saçımı şampuanlarken dudaklarını enseme bastırıp, parmaklarını saçlarımın arasından nasıl geçirdiğini unutmak kolay değil. Ve göğsümü köpürtürken, eğlence treninde onu öptüğümde kollarımda nasıl eridiğini gözümün önüne getirmemem imkânsız.

Bunun nedeni müthiş bir hafızaya sahip olmam değil. Öyle olsaydı işin içinde mantık olurdu. Hayır. Bunun tek nedeni beynimin seks düşüncesiyle dolup taşması.

Banyodan tıraş olmuş ve mis gibi kokarak çıktığımda Priya'yı odamda buluyorum. Masamda oturmuş –onca çerçöpün altında bir masa var– kitap ya da dergi olduğunu sandığım bir şeye bakıyor.

“Acaba yarın sinemaya mı gitsek” diyorum. “Kasabanın dışında bir AVM var; eski ama üç salonlu bir sineması var.”

Bu önerimi ilgiyle karşıladığını söyleyemem.

Omzunun üzerinden bakınca neyi incelediğini görüyorum: Babamın 1965 yılından kalma gazete kupürleri koleksiyonu bu. Hemen klasörü kapatıp önünden alıyorum.

“Matthew, özür dilerim ama ben ona...”

“Nasıl buldun bilmiyorum ama bunlar gerçekten faydasız ve eski şeyler.” Gerçekten, o klasörün odamın neresinde olduğunu bile hatırlamıyordum ben: Masamda mıydı? Dolabımda mıydı? Yatağımın altında mıydı? Klasörü kolumun altına sıkıştıyorum.

Dolaptan temiz bir tişört almaya gittiğimde Priya peşim-

den geliyor. “O makaleler kazayı konu alıyor. Neden görmemi istemiyorsun? Gizli bilgi değildir herhalde?”

“Değil tabii ama...”

“O zaman kütüphaneye gidip onları görmek istediğimi söyleyebilirim.”

“Kütüphaneye mi?”

“Ya da onları yayımlayan gazetelere başvurabilirim.”

“Hâlâ varsalar tabii.”

“Neden onları görmemi istemiyorsun?”

İç geçirip raftaki tişörtlerime göz gezdiriyorum. Mavi mi, gri mi, sarı mı? Nike logolu mu? Adidas logolu mu? Phillies logolu mu? Giysilerimle dünyaya vermek istediğim mesaj ne benim? “İyi” diyorum ona ve omzumun üzerinden klasörü uzatıyorum.

“Teşekkür ederim.”

Üzerinde meyve lekesi olmayan, düz gri bir tişört bulup başımdan geçiriyorum. “Kasabanın tamamı... herkes bir gecede kafayı sıyırdı resmen.”

Yatağımda oturan Priya başını bir yana eğiyor. “Kasabanının tamamı şahit olmuş. Geminin çakıldığını görmüşler.”

Parmağımı kaldırıyorum. “Hayır. Çakılmadan sonra olanları gördüler sadece. Ya da her neyse onu. Havada uçan, sonra yere düşen bir şey görmediler yani. Toprak sarsıldı, insanlar bu raya koştu. Yangın çıkmıştı. O kadar.”

Priya kupürlere bakarak düşünceli bir tavırla çenesini parmağına dayıyor.

“Gecenin bir yarısıydı zaten. Yani ne gördüklerini nereden bilebilirlerdi ki? Gelenlerin yarısı uykudan fırlamıştı, kimse tam olarak ne olduğu hakkında fikir birliğine varamadı. Bazıları gökten bir ateş topu düştüğünü görmüştü. Kimisi yere düşene kadar alev almadığını söyledi. Önce yuvarlak, sonra üçgen, en son da koni şeklinde olduğunu söylediler. Tekerlekleri ya da kanatları vardı; siyah, gümüş veya bakır rengindeydi. Sorduğun kişiye göre değişiyordu işte.” Konuşmaktan nefes nefese kalıyorum. Ellerim titriyor, nefesim kesilir gibi oluyor. “Zaman kaybı. Aptalca bir zaman kaybı.”

İnanmak istiyorum.

“İnanıyorsun zaten” diyor Priya.

“Hayır.” Başımı sallıyorum. “Hayır, inanıyordum. Babama inanıyordum ben.”

“Hâlâ inanıyorsun.”

Priya bana öyle bilgece, öyle zekâ dolu bir bakışla gülüyor ki. Hiç de çatlak görünmediği kesin.

“O sahtekârın teki” diyorum. “Kendi minik şöhretine kapılıverdi. İnsanların onu sevmesine; onu gerçekten tanımayan insanların hem de. Onların düşüncelerine benimkinden daha çok önem veriyor.”

Yüzümü ellerinin arasına alınca dokunuşunun verdiği his ta bacaklarıma kadar yayılıyor. Sadece ona sarılmak istiyorum. Dudaklarının boynumda, kulaklarımda, çenemde dolanmasını. Ellerin her yerime dokunmasını.

Geçmiş i unutup geleceğimi hayal etmek istiyorum.

“Priya” diye fısıldıyorum kulağına, “sen gerçekten söylediğin kişi misin?”

“Ben tam olarak senin düşündüğün kişiyim.”

O turma odasında Priya'nın karşısında oturuyorum; üzerinde annemin şortu ve benim Phillies tişörtümle pizza yiyişini izliyorum. Eğlence parkında geçirdiğimiz uzun akşamüstünün ardından tütüsü ile bluzunu yıkarken üzerine giymesi için bir şeyler vermem gerekti. Giysilerin içinde yüzüyor ama önemi yok; üzerinde parka ve kot olsa da fark etmez benim için. Her ne giyerse giysin Kennywood'daki büyük atlıkarıncanın ışıkları gibi her şekilde gözlerimi kamaştırıyor çünkü.

Yeni en iyi dostu Ginger'la son dilimi paylaşıp mideye indirdikten sonra arkasına yaslanıyor.

Göbeğine pat pat vurarak, "Yemeklerinizi özleyeceğim kesin" diyor.

"Belki de onlara nasıl pizza yapılacağını öğretirsin" diyorum, alnıma onun yaptığı gibi dokunarak. "Veri koleksiyonun boşa gitmesin."

Gülerek bana doğru eğiliyor, saçları çeneme değiyor. Omuzlarından kavrayıp onu kendime çekmek, bir daha yaslanmasına izin vermek istesem de bir şekilde kendime hâkim olmayı başarıyorum.

Bana bakınca yine gülümsüyor. "Matthew, ben yalnızca onlarla aldığım tadı paylaşabilirim. Pizza yemenin verdiği hissi."

"Nasıl bir hismiş bu peki?"

"Hımm... solucan deliğinden geçmekten farklı değil."

Bu yanıt beni koparıyor, kahkahayı basıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Priya sırtıtmaya devam ediyor. "Gemin solucan deliğinden

geçerken zamanın ve uzayın değiştiğini tüm vücudunla algılıyorsun.”

“Pizza yemek de böyle bir şey, öyle mi?”

“Pizza solucan deliğinin kendisi. Onu yediğimde vücudum tamamen değişiyor. Isırdığım anda domateslerin lezzetiyle birleşen peynirin tuzunu alıyorum. Bir anda gelen bir his bu. Aromaları ayıramıyorsun. Hepsi bir anda, patlama gibi beliri-veriyor; solucan deliğinden geçerken uzay zaman devamlılığının aniden değişmesi de böyle bir şey.” Sakince gülüp avuçlarını açıyor. “Anlıyor musun?”

Kafamı sallıyorum. “Hayır. Ama canım acayip pizza çekti, keşke biraz daha olsaydı.”

Priya ellerimi ellerinin arasına alınca ürperiyorum. Öylece otururken, ellerimle sanki karışmış saç tellerini açar gibi ya da birbirine karışan söğüt dalları gibi oynuyor. “Matthew, benim gitmem gerekiyor. Büyük olasılıkla da bu gece.”

“Bu gece mi?” İçimden yükselen panik genzimi yakıyor. Beynim bu bilgiyi, ne kadar duyarsa duysun, kabullenmeyi reddediyor.

İkimiz de bakışlarımızı pencereye çevirip batan güneşi izliyoruz. Ne ara akşam oldu?

“Geç oldu” diyor, yine aklımı okuyarak. Kucağıma doğru eğilip çenesini ve dudaklarını ellerime sürtüyor. “Hımmm... pizza gibi kokuyorsun.”

“En sevdiğim parfümdür” diyorum. Doğrulurken onu da geriye çekiyorum. “Yeniden pizza ısmarlayabiliriz. Yolda yersin.”

Başını sallıyor. “Bu kadar yeter. Eve dönerken epey sallanacağız” diyor ciddiyetle. “Pizza yiyemeyiz.” Nazikçe ellerini benimkilerden ayırıyor. “Giysilerimi getirebilir misin? Bu şekilde yolculuk edemem.”

“Üniformalarınıza uymuyor mu?” diye takılıyorum.

Kaşlarını çatıyor. “Üniforma giymeyiz biz.”

Bodruma giderken ona sesleniyorum. “Öyle mi? Uzay yolculuğu Uzay Yolu’ndaki gibi yapılmıyor mu? Tek parça tulumlar içinde yani?”

Priya gülüyor. “O program hiç gerçekçi değil. Uzun öyle bir yer değil.”

“Eh, gelecekte geçiyor ama” diyorum.

Tüm kurgu uzun dünyaları içinde benim favorim Uzun Yol’daki dünya. Barış, birlik ve hayallerinizi gerçekleştirebildiğiniz bir yer. Klonlama ve ışınlanma makinelerim olsaydı, onlarla sınırları zorlardım.

Priya’nın mis gibi kokan giysileriyle oturma odasına döndüğümde onu yere yığılmış halde buluyorum. Bacakları altında bükülmüş, başı yana devrilmiş. Ginger inleyerek başında dört dönüyor.

“Priya!” Elimdekileri yere atıp yanına koşuyorum. Onu kaldırıp kanepeye taşıyorum. Kendinden tamamen geçtiğinden, uzun kol ve bacakları ahtapot tentakülleri gibi sallanıyor.

Gözleri açık, gözkapaklarını kırıştırtıp duruyor. Bir şey söylemek istemiş gibi kaşlarını çatmış, dudaklarını oynatıyor.

“Priya? İyi misin? Beni duyabiliyor musun?”

Sonunda başını sallıyor; aklı yerine gelirken çatılmış kaşları gevşiyor. “Ben...” diye bir şeyler mırıldanıyor.

“Ne dedin?”

“Ben... ben...” Sonra, düzgün konuşabiliyor: “İyileşeceğim.” Doğrulamak için hamle yapıyor ve yavaşça bacaklarını altına alıp oturmaya çalışıyor.

“Hey, acele etme.”

Rahatsız olmuş gibi bir tavırla yardımımı reddediyor. “Ben iyiyim Matthew! Beni rahat bırak!” Onu durdurmak istememe kızmış gibi koltuktan kalkıyor.

Elimi çekince öne doğru sendeliyor, kanepenin kolunu yakalayıp sarhoş gibi öne arkaya sallandıktan sonra dengesini bulup doğruluyor. Kaşları çatılıyor, ellerini başına götürüp şakaklarına masaj yapmaya koyuluyor.

İyi misin? diye sormak istediysem de dudaklarımı ısırıp kendimi tutuyorum. Benim yardımımı istemiyor. Birden böyle değişmesi çok garip. Yürüyüşü bile değişti. Hareketleri acayipleşti –her zamankinden de çok– içinde olup biten bir şeye yoğunlaşmış gibi kaşlarını çatmış, kafası seğiriyor.

Mutfağa yönelince ben de peşinden gidip yerdeki giysilerini topluyorum. Kapıda durup tarlaya bakıyor. Elleriyle kapı pervazına tutunup irkiliyor. Omuzlarını indirip kaldıran derin nefesler alıyor. Ağlamıyordur herhalde. Yoksa ağlıyor mu?

“Priya...”

“Matthew... Yine başım ağrımaya başladı. Bir aspirin alabilir miyim?”

“Bir tane yetecek mi?”

Boğazını temizliyor, bana dönmeden, “Daha fazla da olabilir” diyor.

Giysilerini mutfak masasının üzerine bırakıyorum. “Tabii.” Giriş katındaki banyoya koşup ağıri kesici kutularını kapıyorum. “Bu ağrılar bitmeyecek gibi, belki de bir doktora görünsen iyi olur” diye sesleniyorum. “Annemle konuşmak istemediğini biliyorum ama o bu konulardan anlar. Yani, sıcak yüzünden falan büyük olasılıkla ama bu kadar çok ilaç içmen iyi değil.” Su soğuyana dek musluğu akıtıp bardağı dolduruyorum. “Fazla ilaç içmenin karaciğere zararlı olduğunu okumuştum...”

Koridora gelince gittiğini anlıyorum. Arka kapı açık. Tütü ve köpek de ortada yok.

Bu kıza sırtımı dönmekten vazgeçmem gerekiyor. Bakmadığım anlarda hep bir şeyler oluyor nedense.

Güneş batmadan hemen önce tarlaya varıyorum. Priya tarlanın tam ortasında, gökyüzünü dolduran muazzam turuncu parıltıya bakarak sopa gibi dikiliyor. Başını yana yatırmış, çenesini eline dayamış yavaşça sallıyor; dirseği beline gömülmüş.

Bardağı ona verip avucuma birkaç hap döküyorum. Ağzını avucuma dayayıp hapları diliyle alıyor. Dudaklarıyla dili tenime değince sırtım ürperiyor, ensemdeki tüyler dikiliyor.

Suyu bir oh çekerek içiyor. “Daha iyiyim.”

“Çabuk oldu.”

“Buraya gelince kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Temiz havadandır.”

“Ah Matthew...” diyor başını sallayarak. Amma da safsın, dediğini duyar gibiyim ve buna öfkeleniyorum.

“Ne?”

“Tarla sayesinde. Bunu sen de biliyorsun.”

“Hayır değil. Bir şey bildiğim de yok.” Dik kafalı bir çocuk gibi çıkıyor sesim. “Bu boktan yer sıradan bir tarla sadece” diye ekliyorum, bir çocuk olmadığımı kanıtlamak istercesine küfrederek. İşte o kadar.

“Sandığın kadar kuşkucu değilsin aslında” diyor güvenle.

“Beni çok iyi tanıyorsun sanki.”

“Tanıyorum. O teleskobu seviyorsun” diyor. “Çocukken de seviyordun. Babanla yan yana yıldızlara bakıyor, Dünya ile Ay’ın ötesinde bir şeyler olduğunu hayal ediyordunuz.”

Omuz silkiyorum. Teleskobum var, evet. Bununla göğe bakmak da gayet mantıklı bir davranış.

“Ve oralara gidebilmeyi hayal ediyordun. Babanla birlikte.”

“Onun hakkında konuşmasan da olur.”

Bana boş boş bakıyor.

“Evet, yıldızlara bakmak güzeldi. Hâlâ da öyle. Onlara bakmayı seviyorum. Hayal etmeyi de seviyorum.” Gökte belirmeye başlayan Ay’a bakıyorum. Gün batımı ile gece arasındaki zamandayız ve bu alacakaranlık anında etrafımızdaki dünya değişmeye başlıyor. Gündüzde miyiz yoksa gecede miyiz diye merak ediyorum.

“Yukarıdaki yıldızlara bakınca aklından neler geçiyordu?” diye soruyor bana.

“Benim mi?”

“Evet, babanla birlikte gökyüzünü izlerken. Orada ne olduğunu hayal ediyordun?” Sesi, Aokilerin verandasında küçük Boo’ya nasıl etki ettiyse bana da öyle etki ediyor. Yavru Ginger’in kuru çimlerin üzerinde kudurduğu yıllar öncesini, babamla kendimin o zamanki halini görebilirmişim gibi teleskoba doğru bakıyorum.

Milyarlarca, ama milyarlarca yıldız.

“Sanırım... Sanırım oralarda olmanın, bir gezegenden diğerine gitmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederdim. Uzay Yolu’ndaki gibi değil ama” diye ekliyorum. “Gerçek astronotlar, gerçek kâşifler gibi.”

“Nasıl olacaktı bu sence peki?”

“Büyüleyici” diyorum. “Heyecan verici. Farklılaştırıcı.”

Priya mırıldanıyor: “Gerçekten de öyle.”

Babamın daha bir bloğu bile yokken en büyük hayranı bendim. Ben onun ilk takipçisiydim. Tarlanın muhteşem, sihirli bir yer olduğuna inanırdım. Oraya uzaylıların iniş yapmış olması, her şeyin mümkün olabileceğine inandırıyor beni.

Bana göklere bakmamı söylemişti babam. Biz de o parlak, ıslıl ıslıl yıldızlar gibiydik. Yeterince güçlü bakarsak kendimizi onların arasında bulmamız işten değildi. Harika şeyler başara bilirdik. Fark yaratabilirdik. Özel olabilirdik.

“Ben aptal değilim” diyorum Priya’ya. “Neyin gerçek, neyin... sahte olduğunu ayırt edebilirim.”

“Gerçek, sahte Matthew...”

“Yıldızlar gerçektir, gezegenler de öyle.” Yukarıyı işaret ediyorum. “Bizler de geçeceğiz.”

“Senin hakkında çok şey biliyorum” diyor Priya. “Çünkü biz birbirimize bağlıyız. Evimdeki insanlarla bağlı olduğum gibi.”

“Priya, öyle olduğunu sanmıyorum” diyorum gülüp omuz silkerek.

Sonra beni öpüyor. Hayat öpücüğüne benzeyen, derin bir öpücükle. Dili dilimin üzerinde birçok tat bırakıyor: pizza, kola ve acı aspirin. Kollarımı sırtına doluyorum, o da belimi kavırıyor; bir çift origami turnası gibi birbirimize dolanıyoruz. Gözlerimi yummadan önce son gördüğüm, tarlanın üzerinde batmakta olan güneş.

Gözlerimi yeniden açtığımda tarlada uzanıyoruz; tişörtlerim –hem kendi giydiğim hem de Priya’ya giydirdiğim– altımızda, kuru toprakla cildimizin arasında. Ellerimi Priya’nın iki yanından yukarı kaydırarak, kalçalarından, belinin kıvrımına ulaşıyorum, parmaklarımla kollarına çıkıp köprücük kemiklerine varıyorum. Ellerimin izinden giden dudaklarım aynı rotayı öperek katediyor.

Priya’nın önce parmakları, sonra da ağzı bacağımdan belime doğru okşayarak yukarı çıkıyor ve sonra boynuma ulaşmasına rağmen orada durmuyor; dilinin nazikçe kulak memesi-

mi emdiğini, dişlerinin kulağımın ardında gezindiğini hissediyorum.

Ben de aynısını yapınca kıkırdıyor.

“Gıdıklandın mı?”

“Devam et.”

Tekrarlamasına hiç gerek kalmıyor.

Sırtüstü yuvarlanıp Priya’yı üzerime çekiyorum. Çıplak göğsüme dökülen saçlarının beni gıdıklayacağını düşünsem de hayır, öyle olmuyor. Acayip, inanılmaz ve biraz saçma, çoğunlukla inanılmaz, azıcık korkutucu da olsa kesinlikle muhteşem.

Üzerimde sallanırken onu kalçalarından tutup göğsüme bastırıyorum. Kalbimiz yan yana gümbürdüyor; sesleri, köpekleri, mantığı bastırıyor; diğer varlıkların ve zamanın olmadığı, yalnızca ikimizi barındıran bir bütünlük yaratıyor. Başka hiçbir şey umurumda değil.

Orada göreceklelerinden korkarak gözlerinin içine bakıyorum.

Kafamda düşünce parçaları yankılanıyor.

Beni tanımıyor bile, sevemez ki.

O bir kaçık, çok güzel.

Buradan gidecek.

Buradan gidecek.

Buradan gidecek.

Elimle başını kendime yaklaşıtıyorum, onu yutmak istermiş gibi öpüyorum. Biz öpüşürken evrenin derinliklerinde yeni bir yıldız doğduğunu, kapkaranlık boşlukta oluşan renk parlamasını görüyorum.

Onu biz yarattık.

Evrenin merkeziyiz biz.

Yıldızlar battaniyemiz. Parmaklarımla Mars'a, Neptün'e, Venüs'e... ve Priya'nın evine dokunabilecekmişim gibi kolumu kaldırıp Samanyolu'na uzatıyorum.

Tamam, Priya ile sevişmek beni basmakalıp bir duygusallığa sokup biraz da aptallaştırmış olabilir.

Em'leyken böyle olmamıştım. İlk defanın ardından epeyce gülmüştük çünkü pek uzun sürmemişti. Sonra biraz daha oynastık ve ikinci seferimiz daha iyi geçti ama yine de şiirsel bir âşık haline sokmadı beni. Hatta normal bir âşık haline bile getirmedi. Ertesi gün, kendimi hiç de farklı hissetmiyordum. Değişmemiştim.

Oysa bu...

Sihirli. Heyecan verici. Beni başka biri yaptı sanki.

Yıldızlara özgü bir şey.

Yan dönüyorum, Priya'nın sırtını göğsüme yaslayıp sokulduğunu görünce kolumu belinden sarkıtıyorum. Kalbinin atışını ve cildinin üzerindeki incecik ter tabakasını duyumsuyorum. Kendi vücudum terden kokuşmuş olmalı. Tiksinç olmalıyım...

"Tiksinç falan değilsin" diyor, düşüncelerime karşılık vererek.

"Değil miyim? Gerçekten mi?"

"Doğal bir sonuç bu."

"Senin için de öyle anlaşılan." Parmağımı sırtındaki ter zerreciklerinin üzerinde gezdiriyorum. Tadına bakmak için parmağımı yalıyorum. "Hımm, tuzlu."

Priya onu gıdıklamışım gibi kıkırdıyor. “Mutlu musun?”

“Mutlu mu..? Şey, ee, evet, sen değil misin?”

“Ah evet, mutluyum. Ve biraz da üşüdüm” diye ekliyor.

Giyisilerimiz ardımızda duruyor; doğrulmadan topluyorum. Yerde yan yana yatıp gökyüzüne bakarak giyiniyoruz. Priya’nın elini tutup üzerimizdeki Ay’ın etrafındaki parlak ışıklara uzatıyorum.

“Çoğu insan onları yıldız sanır” diyorum.

“Onlar gezegen. Siz onlara Venüs ve Mars diyorsunuz” diyor, elimi parlak noktacıktan diğerine götürerek.

“Öyle mi? Peki ya siz onlara ne diyorsunuz?”

“Sana söyledim ya. Bizim dilimiz yok. Birbirimizle konuşmadan iletişim kurarız biz. Düşüncelerimiz ortaktır.”

Parmaklarımı Priya’nın kılere dolarken bu anlattıklarının kulağa ne kadar hoş geldiğini düşünüyorum. Paylaşılan düşünceler. Konuşmadan iletişim kurmak. Yanlış şeyi söylemekten korkmadan iletişim kurabilseydik hayat nasıl olurdu acaba? Yanlış şeyler yapmadan? Birbirimizin söylediklerini yanlış anlamadan?

Söz verdiğim gibi.

“Evren böyle işler” diyor Priya. “Hepimiz birbirimize bağlıyız. Düşüncelerimizin gücüyle birbirimize yardım ederiz.”

İçimdeki kuşkucu alayla gülüyor. Elimde değil bu. “Dua gibi geldi bana.”

Priya bir an düşünüyor. “Sanırım böyle de diyebilirsin.”

Tamam, peki, artık gülmem gerekiyor. “Ne yani, birbirinize dua mı ediyorsunuz? Tanrı’ya dua eder gibi?”

Priya’nın gülümsediğini hissediyorum. “Hepimiz Tanrı’yız.”

Doğrulup oturuyorum, benimle dalga geçip geçmediğini görmek için Priya’nın yüzüne bakıyorum. “Hepimiz Tanrı’yız demek. Sen? Ben? Peki ya Ginger?”

Ödül maması vermek için onu çağırdığımı sanan köpeğim başını kaldırıyor.

“Matthew, evrenin her köşesinde bilinir bu” diyor cahilliğimden rahatsız olmuşçasına. “Bir şeyi göremediğin için ona

inanmamazlık edemezsin.” Eleştiren gözlerle bana bakıyor. “İnançla ilgili konularda zorluk yaşıyor gibisin.”

“Tanrı ya da uzaylılar gibi mi yani?”

“Sevgi.” Gülümsüyor. “Onu göremezsin ama varlığına inanırsın.”

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. “Sevgi bir teoridir.”

“Yerçekimi gibi mi?”

“Her ikisinin de var olduğunu kanıtlayamam.”

“Ama yine de elementlerin periyodik tablosunun var olduğuna inanıyorsun, değil mi? Hidrojenin, azotun ve plütonyumun varlığına inanıyorsun?”

Başım kendiliğinden sallanıyor. Kimyanın temelleri. Başarısız olmadığım tek ders.

“O halde, evrende bulunan her elementin, her atomun ezelden beri var olduğunu da biliyorsundur. Bu da hepimizin ezelden beri var olduğu anlamına geliyor. Biz Tanrı’yız.”

Kollarımı iki yana açıyorum. “Ben ölümsüzüm! Hepiniz önümde eğilin!”

Priya gülüyor. “Yıldızlar doğar, yanar, süpernova haline gelir ve yeniden doğarlar. Evrendeki her şey ölür; sonra yeniden doğar, defalarca.” Doğruluyor, kollarımı alıp kendine doluyor ve yere yuvarlanıyoruz. Gözlerimi tekrar açtığımda, doğrucaya onunkilere bakıyorum. Kırılğanlık kadar bilgelik, sakinlik ve özgüven de akıyor gözlerinden.

Bu bakışı biliyorum: Babam da böyle bakardı. Çatlaklara kapılmadan önce, bilim yüzünden, evrendeki olasılıklar yüzünden heyecanlandığında.

“Peki ya ruhlarımız?” diye soruyorum. “Ruhumuz var mı? Ölünce onlara ne oluyor? Onlar da mı yeniden doğuyor?”

Yüzünde bir soru işaretiyle bana bakıyor. “Ruh.” Sözcüğü ağzında yuvarlıyor. “Ruhun enerjiden oluşur ve enerji asla yok olmaz. O...”

“O yalnızca dönüşür” diyorum. Çünkü bunun böyle olduğunu biliyorum. Fizik kuralı bu. Enerji asla yoktan var edilemez ya da yok edilemez.

“Biz enerjyiz” diyor. “Maddeyiz. Ne yaratılır ne de yok edi-

liriz.” Sonra beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırınca ikimizin arasındaki enerji akımını hissediyorum.

Bu asla ölmeyecek, diye düşünüyorum çılgınca. Biz, ikimiz, bu anlar asla yok olmayacak. Başka bir şeye dönüşse de –aşka? Anıya?– sonsuza dek yaşayacak.

Onu nazikçe bırakıyorum, uykulu gözlerini birkaç defa kırıyor. “Yoruldu mu?”

“Uyanık kalmam gerek” diyor, doğrulmaya çalışarak. “Geminim...”

“Ben senin için gözlerim.”

“Sen mi?”

“Ne yani, bir uzay gemisinin neye benzediğini bilmiyorum muyum sanıyorsun?” Alnını ve gözlerini öpüyorum yeniden. “Gözüm gökyüzünde olacak.” Bir dakika içinde uykuya dalıyor, ben de kolumu boynunun altından geçirip yana uzatıyorum.

Teleskobun birkaç metre ötesinde Priya’nın çantası duruyor. Sessizce oraya doğru sürünüp çantayı almaya gidiyorum; uyandığında almak ister diye onun uzanabileceği bir yere bırakacağım. Ama çantayı yanlış yerinden tutunca içinden bir şey düşüyor.

Priya’nın defteri.

Avucumdaki ağırlığı, içindekiler yüzünden daha da fazlamış gibi geliyor. Kapağını kaldırıp sayfalara bakmak özel hayata izinsiz müdahale mi olur acaba? Onun aklına girip içeriği kurcalamaktan farksız aslında.

Yoksa değil mi?

Siyah, düz deri kapağı ve çizgili sayfaları olan defterin hiçbir özelliği yok. Sevilen bir ceket gibi kullanılmaktan yumuşamış; üzerine, kapağını kapalı tutan bir lastik tutturulmuş. Priya’nın bu kadar önemsedığı bir eşyayı basit bir lastik parçasıyla değil, kilitle kapatacağını sanırdım.

İlk sayfada ismi yazıyor. Yani, bir cümle içinde ismini belirtiyor: “Benim adım Priya.”

Onun hemen altındaysa daha önce hiç görmediğim birtakım semboller var.

Bu kadar. İlk sayfa böyle. Tamam.

İkinci sayfa. Vay. Her satır, aralarında neredeyse boşluk bulunmayan şekilde tıka basa yazıyla doldurulmuş.

Kırmızı dur demektir.

Çeyreklik bir peniden daha değerlidir.

Pamuk şeker pamuktan yapılmaz.

Üçüncü sayfa da aynı şekilde, ama farklı bir renkle yazılmış.

Tanımadığın bir bahçeden çiçek koparma.

Tanımadığın bir bahçeden çiçek koparma.

Pekâlâ...

Sayfalar böyle devam edip gidiyor. Bazısı son derece anlamsız olan bilgiler, değişken bir el yazısıyla kaleme alınmış. Kimi satırlar inci gibi yazılmışken kimileriye kargacık burgacık. Mavi ve siyah mürekkep, birkaç satır kurşunkalem ve çok az miktarda beyaz boşluk.

Çizimler de var. Yüzlerin, gözlerin, ellerin, arabaların, kedi-lerin ve evlerin karalamaları. Bir lamba, bir demlik, bir hemzemin geçit işareti. Semboller ve altlarında İngilizce çevirileri, yani anladığımı kadarıyla.

Yazdığı son sayfayı çeviriyorum, “Ginger bir köpek.” Ama “köpek” sözcüğü karalanmış, üzerine “labrador retriever” yazılmış. Kenarda hızla çizilmiş, geniş suratlı ve tıknaz bir köpek resmi, benim köpeğimin resmi var.

İyi de neden?

Anlaşılan bu onun için yeni bir bilgiymiş, hatırlamak için not alması gerekmiş. Böylesi basit şeyleri not alması da geldiği yerde onlara rastlanmadığı anlamını taşıyor.

Köpeklerin olmadığı bir yer. Hemzemin geçit işaretinin olmadığı bir yer. Demliklerin, atların ve arabaların olmadığı. Kırmızı rengin dur anlamına gelmediği bir yer.

Böyle bir yer gerçekten var olabilir mi?

Sırf göremiyorsun diye ona inanmaman gerekmez.

Bunun ne anlama gelebileceği, çeneme yumruk yemişim gibi hissettiriyor bana. Bunlar bilgi notları mı? Gezegenimizi ziyarete gelen birinin ihtiyaç duyacağı önemli bilgiler mi?

Hayır. Yok daha neler. Bu gerçekten imkânsız.

Başka bir açıklama bulmak umuduyla defteri farklı açılar-

dan bir daha inceliyorum.

Normal bir kız böyle bir defter taşımaz yanında.

Normal bir insan böyle bir defter taşımaz yanı.

Aklımı başıma getirmek için kendimi tokatlayasım var. Aslında aptalca bir kıkırdama boğazıma kadar çıkıyor, onu bastırmak için yutkunmak zorunda kalıyorum. Hayır. Yalnızca hayır. Ve hayır.

O bir uzaylı değil. Başka bir gezegenden de değil.

Peki ya o notlar... kim böyle notlar alır ki?

Kolları iki yanında, sırtüstü uzanıp hafifçe horuldayan Priya'ya bakıyorum. "Sen deli misin?" diye fısıldıyorum. "Yoksa söylediğin kişi misin?"

İnanmak istiyorum.

Bir yıl kadar önce, babamın Carol'la kaçması bir yana, henüz onun annemi aldattığından bile habersizken, Jack Amcamla karısı bize yemeğe gelmişlerdi. Hafta ortasında yapılan, genelde yapmadıkları, acayip bir toplantıydı bu. Brian'la benim odamda oturuyorduk; alt katta ise dört yetişkin her gelen yemek çeşidiyle kafayı çekiyordu. Doritos ve dip sosla viski, salatayla beyaz şarap, fırın tavukla bira. Tatlıya ulaştıklarında fena halde sarhoştular; onu da atıştırmalık bir şeyler bulmak için alt kata inince fark ettik.

Annemi babamın kucağında oturur, Carol'la Jack'i de birbirine eğilmiş aptalca suratlar yaparken bulduk.

Brian'la elmalı turtalarını ve geride bıraktıkları cipsleri midemize indirirken bu hallerine gülüp durduk.

Bizi gören Jack hemen kendine çekidüzen verdi, bizi ayık olduğuna inandırmaya çalıştı. "Selam, nasılsın oğlum? Okul nasıl gidiyor?"

Normalde bu oğlum lafına gözlerimi devirirdim ama omuz silkmekle yetinip ağızımdaki cipsleri göstere göstere yadırladım. "İyi işte n'olsun."

"Babanla pek yıldız gözlemeye çıkmıyorsunuz artık, değil mi?" diye sordu başıyla babamı göstererek.

"Ee, yok, pek çıkmıyoruz." Ağızıma biraz daha cips tıktım. Bir parça daha turta yedim.

“O zaman teleskoplarınızı satması senin için sorun olmayacak.”

“Satmak mı... Teleskopları mı satacaksın?”

İçkiden yanakları kızarmış olan babam sıırttı ama pek de istekli değıl gibiydi. “Evet. Hepsini satıyorum.” Etrafa konfeti saçarmışçasına elini salladı.

“Neden?”

Annem lafa daldı. “Artık onlara ihtiyacı yok. İşe giriyor!”

Kalbim tekledi. “Gerçekten mi? Şey, bu... bu harika.” Kafam karışmıştı. Babam teleskobunu çok severdi, yıldız gözlemlemeyi de. Ne diye onları bırakıyordu? “Ne türden bir işe giriyorsun?”

“Benimle birlikte araba satacak” dedi Jack gururla.

“Araba mı?” diye sordu Brian, ağzı dondurmayla dolu bir halde. “DJ, sen araba satamazsın.”

Babam, Brian’a hak verirmiş gibi boş boş baktı. Araba satamazdı o. Onu üzerinde gömlek ve kravatla bile hayal edemiyordum.

“Aklına koyduğu her şeyi yapabilir o” dedi annem. “Teleskoplardan başlayarak buradaki süprüntülerin hepsinden kurtulacağız.” Babama bakıp gülümsedi. “O atölye de eski haline kavuşacak.”

“Şarap mahzeni olacak” dedi Jack. Annemle beşlik çıktılar.

Şarap mahzeni. Babama bir iş. Yıldız mıldız yok artık. Neler oluyordu burada? Başka bir boyuta mı düşmüşüm?

Dişlerim bir ağız dolusu Doritos’u öğütür, ellerimi peynirli toz kaplarken, annemle babamın birbirini sarsakça öpüşünü izledim. Babamın sonunda bir işe giriyor oluşuna sevinmişim ama teleskopların gideceğine üzülmüşüm; onlarla birlikte babamın en önemli varoluş nedeni de gidecekti. Böyle olacağını biliyordum. Son on, on beş, hatta belki de yirmi senedir kayda değer bir şey yapmamıştı. Bu saçmalığı geride bırakıp ileri gitmesi gerekiyordu artık.

Ama o saçmalığın bir kısmı beni de içeriordu işte.

Mutfaga gittiğimde şafak yeni sökmüştü ama annem çoktan çıkmış. Erken vardiyasının olduğunu, acil bir durum oluştuğunu falan belirten bir not arıyorum.

Hımmm... tezgâhın ya da buzdolabının üzerinde not yok ama kahve makinesini açık bıraktığı için demliğin dibi tutmuş.

Gerçeklerle yüzleş Matty. İşte bu da senin notun.

“Sağ ol anne. Ben de seni seviyorum.”

Ortalığı temizleyip taze kahve yaptığım sırada oturma odasındaki telefon çalıyor. Sabit hat mı? Sabit hattın kim arar ki? Telefonun çalması bile garibime gidiyor. En son oradan ne zaman aradığımızı bile hatırlamıyorum. Bomba tutar gibi huzursuz bir hisle ahizeyi kaldırıyorum.

“Alo.”

“Matty, selam.”

“Em?” Öylece telefona bakakalıyorum. “Beni mi arıyorsun?”

“Evet.”

“Yani, evden demek istedim. Bu benim cep telefonum değil.”

Emily sırtında binlerce kelimenin ağırlığı varmış gibi içini çekiyor. “Senden de bir şey kaçmıyor sersem!”

“Arayıp bana hakaret ettiğin için teşekkür ederim.”

“Kurbağa ve benimle göle gelmek ister misin?”

“Pardon?”

“Göle diyorum? Gelmek ister misin?”

Gözlerimi kısıp odanın diğer tarafındaki duvar saatini görmeye çalışıyorum. Henüz sekiz bile değil. “Ne diye geri döndünüz? Büyükannenizde olduğunuzu sanıyordum.”

İç çekiyor. "Uzun hikâye."

"Döndünüz demek."

"Dinlemiyor musun sen? Evet, döndük. Şimdi de göle gideceğiz ve seni de davet ediyoruz."

"Ee, bir arkadaşım bize kalmaya geldi."

"O kız mı? Onu da getir."

Telefonla birlikte mutfğa gidip arka kapıdan dışarı bakıyorum. Priya ile Ginger tarlada uyuyor. Onu -bizi- düşününce yanaklarım kızarıyor.

"Üç kadar sayıp kapatacağım. Bir... iki..."

"Hayır, sağ ol."

"Hayır mı?"

Omuz silkiyorum. "Yok. Böyle iyiyiz." Biz.

Evet, aynen böyle diyorum. Priya ve ben. Biz böyle iyiyiz.

"İyi de..."

"Gitmem lazım." Telefonu kapayıp masaya atıyorum.

Az önce Emily'yi mi tersledim ben?

Evet.

Peki, böyle yapınca kendimi iyi mi hissettim?

Hayır.

Mükemmel hissettim.

Kahve yapmaya dönüp birkaç defa Alacakaranlık Kuşağı'nın müziğini mırıldanıyorum, sonra telefon yine çalıyor. Arayanın kim olduğunu gösteren bir telefon alsak iyi olacak.

"Alo?"

"Arabayla gideceğiz" diyor Em, konuşmamız az önce bitmemiş gibi.

"İyi ama hayır. İlgilenmiyorum."

"Nedenmiş?"

"Emily, hayır dedim." Emily'nin neden bu kadar inat ettiği ni anlamadan mutfakta dolanıyorum.

Belki o da kendisine hayır denmesinden hoşlanmıyordur.

Em küçümser gibi bir ses çıkarıyor. "Bak, ben sana iyi davranmaya çalışıyorum."

Öyle mi? Bana bok gibi davrandığı için vicdanı mı sızladı?

Tarlada, köpeğimin birkaç adımda bir sırtını ve bacaklarını

esneterek Priya'nın etrafında turladığını görüyorum. "Em, artık kapatmam gerek, tamam mı? Size gölde iyi eğlenceler."

Bu defa o bir şey diyemeden telefonu kapıyorum...

... sonra yine arıyor. Telefon ikinci defa çalarken onu tezgâhtan alıyorum.

"Hayır dedim Emily. İlgilenmiyorum."

Sessizlik ve ardından... "Junior selam."

"Baba?" Mideme taş oturuyor sanki.

"Evet, selam." Sesi neşeleniyor. "İyi misin?"

"Ben..." Telefonu kaldırıp beni aramasını aklımın almadığını ona hissettirebilirmişim gibi bakıyorum. "Evet, sanırım."

"Güzel. Annene göz kulak oluyor musun?"

Tanrım, gerçekten mi? O bir yere gezmeye gitmişti, ben de kendine bakamayan bir zavallıya göz kulak oluyordum sanki.

Ona da Em'e sorduğum sorunun aynısını soruyorum. "Ev telefonunu aradığının farkındasın, değil mi?"

"Ah tabii, doğru, ben, şey, senin telefonun eski cebimde kayıtlıydı da."

Ki onu evde bıraktın.

Öksürükle gülme arasında bir ses çıkarıyor. "Yalnızca evin numarasını ezbere biliyorum."

"Evet... evden çıkmak üzereydim de." Gerçekten. Şu anda evden çıkmak üzereyim.

Hattın diğer ucundan, telefonu üzerine sürtüyormuş gibi bir hışırtı geliyor. Nereden arıyor acaba? Numara görünmediği için hiçbir fikrim yok.

Umurumda olduğundan değil de.

"Ah tabii, peki, şey, annene kilitli kutuyu yanıma aldığımı söyler misin?"

"Hı hı."

"Jack'le onu arayıp aramadıklarını biliyor musun?"

"Hı hı."

"Peki, şey, sanırım çiftliğin tapusunu almak isterler."

"Evet, sanırım." Elimi kapının üzerine koyup cama bastırıyorum. Dışarıda, Ginger ile Priya tarlada dikiliyor; nerede olduğumu merak ediyor olmalılar.

“Demek dışarı çıkıyordun, ha?”

“Evet.”

“Kurbağa’yla mı takılacaksın?”

“Göle gidiyoruz. Kapıdan çıkmak üzereyim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.” İç ısımin on derece birden arttığını hissediyorum. Telefonu tutan elim terden sıırılsıklam olmuş.

“Tamam, şey, o zaman annen bana ulaşmak isterse diye sana yeni numaramı vereyim... ya da şey, belki sen de beni aramak istersin.”

“Hı hı.”

Kendime bir fincan kahve doldurup ilgileniyormuşum gibi görünürken babam yavaşça numarayı söylüyor. Kafamın içinde Alacakaranlık Kuşağı’nın müziğini mırıldanıyorum yine. Hiç eskimeyen bir melodi bu.

“Hı hı, tamam, evet, anladım” diyorum babama.

On sayının tamamını da eksiksiz aldığımı söyleyince rahatlıyor. “Sağ ol Junior. Teşekkür ederim.”

Neden bizi terk ettiğini açıklamasını, gittiği için özür dilemesini, hata yaptığını söylemesini bekliyorum ama o bana teşekkür edip duruyor.

Hiç katlanamadığını bildiğim sessizliğin uzadıkça uzayıp aramıza kalın bir duvar örmesini bekliyorum. Sonunda umduğum gibi dayanamıyor:

“Seni daha fazla alıkoymayayım o halde.”

“Tamam.”

“Ara beni, olur mu?”

“Tamam.”

Nihayet telefonu kapatıyor, ben de bu konuşmayı aklımdan silip atıyorum.

Cep telefonumu çıkarıp Emily’ye mesaj atıyorum: Gölde görüşürüz

Priya ile göle varıyoruz, annelerle çocukları henüz evlerine gitmemişler; bu da havlu serecek yer kıtlığı çekildiği anlamına geliyor. Bulabildiğimiz tek boş yer, cankurtaran kulesinden epey uzak; bu güzeller güzeli ve erişilmez Miranda'yı yakından göremeyecek olan Brian açısından pek hoş olmayacak. Tüh.

Birkaç tane havluyu yan yana serip Priya'yı oturması için teşvik ediyorum ama o sahildeki insanlara, kumları ve suları sıçratarak oynayan çocuklara, gizlemediği bir şaşkınlıkla bakıyor. Daha önce hiç göle gelmediğini söyledi. Pennsylvania'da yaşayıp göl görmemek mümkün mü? Milyonlarca gölümüz var yahu.

Ayakkabılarımla çoraplarımı çıkarıp eşyalarımızı koyduğum bez çantaya tıktırıyorum. Hava şimdiden otuz dereceye dayanmış, feci de nem var.

Priya'yı izlemeye bayılıyorum. Gözleri yeni keşfettikleri nedeniyle kocaman açılmış; küçük çocuklardan, kumdan kalelere, koruyucu kremin tümünü çocuklarına sürdükleri için ciğer gibi kızarmış annelerle babalara kadar, gördüğü herkes ve her şeyi büyülenmiş gibi izliyor.

Esintiden hafifçe eğilmiş, altın renkli bir söğüt gibi; yaz kokuları nedeniyle burnunu kırıstırıyordu. Tütüsünü yukarı kıvrımış, ayaklarıyla yerleri tekmeleyerek kıyıda koşturuyor, su ayaklarına değecek gibi olunca hemen geri kaçıyor. Küçük çocuklar gülüp el çırparak onunla birlikte kaçıyorlar.

Onu sonsuza dek izleyebilirim.

Beş dakika sonra, Brian ve Emily geliyor ve nedense bu hiç

hoşuma gitmiyor. Hiç gelmemelerini umuyordum belki de.

“Dostum, 1985’ten mi ışınladın?” diyorum, aynalı güneş gözlükleri takmış, sörf şortunun üzerine siyah bir tişört giymiş olan arkadaşşıma. Ona bakınca, gözlüğün camında kendi yansımasını görebiliyorum.

Kaşları gözlüğünün üzerine çıkıyor; sırtarak “Demek o da geldi” diyor.

Omzumun üzerinden, suyun kenarında oynayan Priya’ya bakıyorum. Nereden anladı?

Emily de havlu ve plaj ıvır zıvırını doldurdukları çantayla yanımıza ulaşıyor. “İnternette cankurtaran çizelgesini bulmuş” diyor bana, sesinde bir merak tınısıyla. Kardeşıyle neredeyse gurur duyacak; sanki her zamanki gibi kakasını altına değil de tualete yapmayı başaran bir bebekten söz ediyor.

“Ha, Miranda’yı kastediyorsun” diyorum.

“Artık hangi günler burada olduğunu biliyorum” diyor Brian, ağzı açık cankurtaran kulesine bakarken. Miranda üzerine turuncu bir mayo giymiş, siyah saçlarını tek örgü halinde toplamış. Kartal bakışlarıyla uzakları tarayarak dara düşen bir yüzücü arıyor. O günkü iş arkadaşı Eric Miller; Em için de iyi haber bu. O da turunculara bürünmüş. Her ikisi de mükemmel bronzlukta taş gibi vücutlara sahipler. Aman neyse. Kas işi fazla abartılıyor bence.

Emily benim yanıma bir havlu serip terliklerini çıkarıyor. Gözleriyle yerdeki havluları sayıp bana bakıyor. “Arkadaşını getirdin mi?”

“Şu çılgıncasına güzel olan kız” diyor Brian, gözlerini Miranda’dan alamayarak. “Yoksa onun çılgın ve güzel olduğunu mu söylemiştin? O gece mesajlaştığımızda kafam iyiydi sanırım.”

Em’e bakmak istemiyorum ama bunun önemi yok; gözlerinin üzerimde olduğunu, bakışlarıyla beni didiklediğini hissedebiliyorum. “O mu? Hani beyaz saçlı olan?” diye soruyor.

Başımı sallayınca Em de sallıyor. Sonra birden dönüyor, etrafına bakınıp su kenarındaki Priya’yı anında buluyor.

“Yakıyor olmalı” diyor Emily.

“Niye? Sence benim bir kızı göl kenarına getirmemin tek nedeni güzelliği mi? Bu kadar yüzeysel biri miyim ben yani? O çok zeki bir kız, tamam mı.”

“Oha” diyor Emily şaşkınlıkla bana bakarak. “Lafınız bitti mi Bay Alingan?”

“Ne?”

“Yakıyor olmalı derken kızı değil, eteğini kastettim. Bu sıcak havada o etekle yanıyordur anlamında. Üzerinde de tişört var. Neden mayo giymedi?”

“Ha. O, şey, yanında mayo getirmemiş. Ani bir ziyaret oldu.” Nazik bir dalga üzerine gelince Priya geriye sıçırıyor. Melodik kahkahasını duyunca elimde olmadan ben de gülüyorum. “O etek kalın mı diyorsun?”

Em bana deliymişim gibi bakıyor. “Yani. Sonuçta o bir etek. Katlarına baksana.”

Ha. Ben onların pamuk şekeri gibi pofuduk ve hafif olduğunu düşünmüştüm. Sıcak tutabilecekleri aklıma gelmemişti. Priya’ya seslenince pırıl pırıl gülümseyerek bana bakıyor. Emily bile dayanamayarak gülümsüyor. Nasıl gülümsemesin? Priya çok mutlu görünüyor. Kumda yürümekte zorlanıyor; herkes gibi. Ayağa fırlayıp havlulara ulaşmasına yardım ediyorum.

Tabii ki Brian da onunla tanışmak için yanımıza geliyor. Ona bir tokat atıp gözlüğünü işaret ediyorum. “Dostum. Çıkar şunları.”

“Selam, ben Brian.”

“Ben de Emily.”

“Biliyorum” diyor Priya. “Devamlı sizi düşünüyor.”

“Ne?”

“Yani, ‘konuşuyor’ demek istedi; devamlı sizden bahsediyorum da. Bu da Priya.”

“Bırak da otursun Matty” diyor Em. Priya için aramızda yer açıyor. O da her zamanki gibi bacaklarını ileri uzatıp ellerini kucağına koyarak oturuyor. “Nerelisin bakalım?”

“Ziyarete gelmiş” diyorum hemen.

“Nereden?” diye soruyor Em yine.

Priya yanıt vermek için ağzını açıtıysa da ondan önce atılı-

yorum. "Çok uzaktan sayılmaz."

Priya garip garip bakıyor bana. "Bu doğru değil. Ben çok uzaktan geldim."

"Philadelphia'dan yani!" diye bağıyor Brian. Ablası iç geçirince ellerini beline dayıyor. "Ne var? Philly çok uzak."

"Seni moron. Başka bir eyaleti kastediyor."

"Daha da uzak" diyor Priya.

"Şey..." diyorum ama lafım kesiliyor.

"Ha, başka ülkeden desene." Emily bilmiş bir tavırla Priya'ya dönüyor. "Hindistan'dan mı geldin?"

Priya başını iki yana sallıyor.

"Pakistan?"

Yine olumsuz.

"Mısır?"

"Emily..."

Emily beni susturmak için elini kaldırıyor. "Somali?"

"Somali mi? Yok artık Emily."

Bu defa Priya lafa dalıyor. "Benim geldiğim gezegen..."

"Hey, büyükanneniz nasıl?" diye araya giriyorum. "Erken döndünüz."

"Gliese 581c yakınlarında" diye bitiriyor Priya lafını.

Brian, "Ne diyo..." diye başlayacak oluyor ama onu da susturuyorum.

"Yoksa büyükanneniz öldü mü?" diyorum birden, her iki arkadaşım da bana pis pis bakıyor.

"Ne?" diyerek başını sallıyor Brian. "Bu dediğin olmadı dostum. Hem de hiç olmadı."

Emily beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor. Kafasını çevirdiyse de henüz kurtulamadım. Çözmesi gereken bir gizem var. Priya'nın gizemi.

Tam o anda, hindistancevizli güneş kreminin kokusuna sigaranın şekerli kokusu karışıyor. Brian sigarayı bana uzattıysa da teşekkür edip geri çeviriyorum. "Dostum, Miranda'nın üzerindeki gördün mü? Offfs" diyerek salyalarını akıtıyor. Priya'nın uzaylı bir gezgin olduğunu düşündüğünü çoktan unutmuş. Onun odaklanamama sorununa minnettarım.

“Brian, hey, mankafa? Kızların yanındasın.” Ablası omzunu yumrukluyor. “Kendine gel.”

“Aman ya, tamam” diyor Brian, hafif bir duman soluyup. “Sanki sen de Eric’i kesmiyorsun.”

Emily kızarıyor. “Kesmiyorum tabii.”

“Hadi canım, biz de yedik.”

“Canın cehenneme Kurbağa.”

Brian parmağıyla ablasını işaret ediyor. “Penn Eyalet’e bu beyinle mi gidecek?”

“Matthew, ne yapıyor onlar?” diye soruyor Priya merakla; şükürler olsun. Kolunu uzatarak dubaya doğru yarışan bir grup çocuğu işaret ediyor.

“Yüzüyorlar” diyorum.

“Sen yüzme bilmiyor musun?” diye soruyor Em.

“Herkes üç yaşındayken yüzme öğrenmek zorunda değil, hırs kumkuması” diyor kardeşi.

“Aman ya, tartışmayın artık” diyorum. “Hadi gel Priya, suya girelim.”

Elimi uzatıp kalkmasına yardım ediyorum. Dizlerindeki gevşekliği, bacaklarındaki titremeyi hemen fark edip yere yuvarlanmadan ve Brian ile Em durumu fark etmeden onu belinden yakalamayı başarıyorum.

Brian fark etmiyor.

Ama Em ediyor.

“Az önce sana yüzme bilmediğini söyledi” diye itiraz ediyor Emily.

“Onu rahat bırak” diye mırıldanıyor kardeşi, sigarasının ucunu söndürüp şeker kutusuna tıkarken.

“Yüzme sözcüğünü bilmiyor, ama yüzebiliyor” diyorum. Lütfen Tanrım ya da evren veya her neysen, lütfen bu konuda haklı çıkayım. Bir defa olsun bırak da haklı çıkayım.

Emily’nin Brian’a, “Sen nereye gidiyorsun?” diye sorduğunu duyuyorum.

“Seni ilgilendirmez” diye yanıtlıyor Brian her zamanki olgunluğuyla.

“Cankurtaran kulesine gitmesen iyi edersin.”

“Kes sesini Em.”

Priya’nın elinden tutup onunla birlikte gölün kenarına yürüyorum.

Yüzme biliyor mu? Bilmesi gerekir, değil mi? Yani herkes yüzmeyi bilir sonuçta.

Göz göze geliyoruz. “Yüzme biliyorum” diyor.

“Tamam, ama üzerinde mayo yok” diye hatırlatıyorum. “Fazla açılmasan iyi edersin.”

Birlikte göle giriyoruz, sular ayaklarımı yalarken Priya’nın elime sıkı sıkı yapıştığını hissediyorum. Her adımda irkiliyor.

“Soğukmuş” diyor.

Ama değil. Aslında epey ılık sayılır. Alışılmadık derecede hem de.

Yine de Priya titreyip bana yapışıyor. Arkasında durup kollarımla onu sararak ısıtmaya, dik tutmaya çalışıyorum. Rüzgâr falan yok gerçi ama en ufak dalgada dengesini yitirmesinden endişeleniyorum.

Göz ucuyla Brian’ın cankurtaran kulesine yanaştığını görüyorum. İlgisini çekebilmek için kıza neler diyecek kim bilir:

A, selam Miranda, seni burada görmek ne hoş.

“Çok güzelmış” diyor bana doğru dönen Priya, boynuma doğru. “Buradan ayrıldığımda bunu özleyeceğim.”

“Geldiğin yerde göl yok mu?”

Başını iki yana sallıyor. “Suyumuz eğlence olmaktan çıkalkı çok oluyor. Yıllar boyunca çok az suyla yetinmemizi gerektirecek ciddi bir kuraklık çektik.”

“A evet, oluyor öyle şeyler.” Ne demek istiyor? Nereden bahsediyor? California’dan mı acaba? Orada da yıllardır kuraklık var. Keşke bana gerçeği söylese. Brian sallamaz ama Emily ailenin av köpeğidir. Bu işin peşini bırakmaz, yanıt alana kadar tepemden inmez.

Omuzlarıma vuran güneş tişörtümü ısıtmış. Terden ölmenden önce çıkarmam gerekiyor. “Ben şunu kuma bırakıp geliyorum, tamam mı? Hemen dönerim.”

Arkamı dönüyorum, tişörtümü çıkarıyorum ve...

“Onun nesi var?” diye soruyor Emily, ben kıyıya döner

dönmez. Havlusunun üzerinde ellerini kalçasına dayamış, nöbetçi asker gibi gölü gözetliyor.

Çok yakınından geçip kendi havluma yöneliyorum. “Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Matty o... farklı.”

Gülüyorum. “Evet, farkındayım. Ben de bunu seviyorum ya.” Havlunun üzerine diz çöküp bez çantaya uzanıyorum.

Emily tepemde dikilerek yaptığım her hareketi izliyor.

“Matty.”

“Ne.”

“O farklı biri derken sorunlu anlamında demek istedim...”

Hızla arkama dönüp Em’e bakıyorum. “Onda herhangi bir sorun yok. Zeki, şirin ve benim de ilgili olduğum pek çok konuyla son derece ilgili.”

Em gözlerimin içine bakıyor. “Aşırı zayıf ama.”

Gözlerimi deviriyorum. “Ah, sorun kilosunu demek. Kıskanıyorsun.”

“Ne? Hayır!”

“Lütfen Em, ne yaptığının farkındayım. Kilo ayrımcılığı gibi bir şey bu.” Elimi ona doğru sallıyorum.

“Kilosunu kışkırdığım falan yok, Tanrı aşkına. Sen...” Eliyle havayı deler gibi beni işaret ediyor, “aptalın tekisin.”

“Neyse ne. Aptalım ben, evet.” Göle dönecekken Emily beni durduruyor.

“Şu egonu ve seni reddettiğimi bir saniyeliğine rafa kaldırıp bakarsan...”

“Umurumda değil.”

“Ve söylediklerime gerçekten kulak verebilirsen...”

“Ne.”

“Kız arkadaşın...”

“Kız arkadaşım değil...”

“... o gerçekten aşırı zayıf. Doğal durmuyor bu hali.”

Omuz silkiyorum. “Ne olmuş, belki çok diyet yapıyordur.”

“Ya da hastadır. Anoreksik falandır.”

“Değil. Onun dev miktarda pizzayı midesine indirdiğine ben şahidim. Pizzaya bayılıyor.”

“Tamam, bulimik o zaman. Sen bakmazken parmağını boğazına daldırıyor olmalı.”

Peki, bu iğrençti işte. Kızlar da iğrenç. “Hayır, öyle bir şey yapmıyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Hey, birisi ona yardım etsin!” Arkamızdaki çocuklardan birinin bağırdığını duyuyoruz. Emily ile göle bakınca, kıyıdan epey uzaklaşan ve yalnızca kafasının bir kısmı görünen Priya’nın ellerini sallayarak suya batıp çıktığını görüyoruz. Yüzmediği kesin, bacaklarını köpekleme yüzüştteki gibi bile sallamıyor.

“Hey!” diye bağıyorum. “Priya, dur!”

“Miranda!” diye bağıyor Emily de cankurtaran kulesine doğru. “Eric!”

Ama Eric ortalarda yok, Miranda da önünde yalancıkdan boğuluyormuş gibi yapıp sular sıçratarak takılan Brian yüzünden meşgul. “Brian, sen ne halt...”

Arkamı döndüğümde Emily’yi göremiyorum. Ben bakışlarımı boş cankurtaran kulesinden Priya’ya döndürene dek Em göle koşmuş, uzun kollarıyla son sürat dubaya doğru yüzmeye başlamış bile.

İçimde yükselen panik dalgasının, boğazımı ve midemi sıktığını hissediyorum, yardım için bağırmayı bırak, nefes bile alamıyorum. Ben de kendimi göle atıp yüzmeye başlıyorum.

Dikkatimi Emily ile Priya üzerinde yoğunlaştırırken, sahil-den gelen sesler – çocukların oynaması, ailelerin söylenmeleri, cankurtaran düdüğünün ötüşü – arka planda kalıyor. Sanki bir tünelin içinden bakıyorum, etrafımdaki her şey karanlığa gömülmüş.

Emily Priya’nın yanına varmış. Priya’yı ters çevirip sırtüstü durmasını sağlıyor, sonra da altına dalıyor. Kollarını Priya’nın koltuk altlarından geçirerek, güçlü bacaklarıyla suyu pervane gibi tekmeleyip kıyıya doğru yüzmeye başlıyor. Emily Priya’dan epey kısa ama suya girince vücudu üç metreye çıkmış sanki; Priya’nın incecik bedenine sarılmış kolları daha da kaslı görünüyor.

Yanımdan geçerlerken Priya'nın bacaklarını yakalayıp Emily'ye yardım ediyorum. Birlikte onu gölden kaldırıp çıkarıyoruz, nazikçe kumun üzerine yatırıyoruz.

Kimsenin canını kurtarmayan sözde cankurtaranlar Miranda ile Eric birden kalabalığın içinde beliriyorlar. Hemen kendilerine yer açıp Emily ile beni kenara itiyorlar. Göz göze gelince Emily'nin yüzündeki coşku ifadesini görüyorum, birini kurtarmanın verdiği hazla dolmuş; ikimiz birine yardım ettik.

"Herkes geri çekilsin lütfen! Geriye!" diye emrediyor Eric izleyicilere. Kumdaki yerimden ayrılmayı reddederek öylece dikiliyorum. Bir şey olmadığından, onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor...

Tanrım. Lütfen ölme.

Miranda, cankurtaran sınıfında öğrendiği her şeyi uyguluyor: Priya'nın hava yollarını kontrol ediyor, başını yana yatıracak nefesini dinliyor, nabzına bakıyor. Priya'nın göğsü çok yavaş şekilde inip kalkıyor; birkaç defa hıçkırır gibi nefes aldıktan sonra, solukları belli belirsiz de olsa düzene girdi. Miranda sertçe başını salladıysa da rahatladığı açık. Onun nöbetinde kimse ölmeyecek. En azından o gün.

"İyileşecek" diyor toplanan insanlara. Onlar da rahat nefes alıp alkışlıyorlar. Eric ile Miranda, Priya'yı kumdan kaldırıp gölgedeki bir battaniyeye taşıırken bile övgüleri gülümseyerek kabul etmeyi ihmal etmiyorlar.

Oysa insanlar bu iki turuncu şaklaban yerine Emily'nin cesaretini övmeliydi. İşin en önemli kısmını o yaptı çünkü. Teşekkür etmek için Emily'ye bakınsam da onu ortalıkta göremiyorum.

Hemen Priya'nın yanına koşup battaniyede diz çöküyorum. Uyuyormuş gibi hareketsiz. Çenesindeki ve gözlerindeki suyu havlunun kenarıyla, kum kaçırmamaya özen göstererek kuruluyorum. Üzerimizdeki ağacın yapraklarından sızan güneş ışığı uzun siyah kirpiklerinden yansıyor. Boynunun etrafındaki zincir onu boğuyormuş gibi arkaya kaymış; ucunu dik-katle düzeltiyorum.

Usulca adını söylüyorum.

Gözlerini kırıştıtarak açıyor; önce panikle etrafına bakınsa da beni görünce rahatlıyor. Elinin benimkini tuttuğunu fark ediyorum. Elini sıkıca tutuyorum.

“Yüzebildiğini söylemiştin.”

“Yüzebilirim” diyor.

“Hayır, yüzemiyorsun.”

Kaşları çatılıyor. “Yüzebilmem gerek. Binlerce kişiden edindiğim ortak bilgiye sahibim.” Birkaç defa öksürerek yuttuğu suyun bir kısmını çıkarıp ağzını elinin tersiyle siliyor ve oturmaya çalışıyor. “Neden o bilgiye erişim sağlayamadığımı anlamıyorum.” Gerçekten şaşkın bir hali var. “Bunu daha önce yapmıştım.”

“Daha önce yüzmüş müydün?”

“Hayır, ama ona benzer bir şey yapmıştım. Kendi gezege-nimdeyken.”

Tam bu lafı ederken arkamda birinin dikildiğini fark ediyorum. Omzumun üzerinden bakınca Emily’yi görüyorum. İçinde pipet duran bir bardak su tutuyor.

Duydu. Hem de her kelimesini.

“Ee, şey... ona getirdim. Yavaş yavaş içmeli” diyor. Sonra doğrudan Priya’ya seslenerek ekliyor: “Acele etme, tamam mı?”

Priya suyu alıp başını sallıyor. “Teşekkür ederim. Beni kurtardın.”

Emily utanarak başka tarafa bakıyor. “Ah, ee, evet, peki.” Bakışları benimkilerle buluşuyor. “Matty, seninle konuşabilir miyim? Şurada?” Başıyla suyu işaret ediyor.

Em’i gölün kenarına dek takip ediyorum. Priya’nın bizi duyamayacağı kadar uzakta ama benim onu görebileceğim kadar yakındayız. Onu gözümün önünden ayırmaya niyetim yok.

“Neler oluyor?” diye soruyor sert bir sesle Emily.

“Bunu bana zaten sormuştun. Sana söyledim. Kasabanın dışından ziyarete geldi.”

“Söylediklerine bakılırsa kasabanın epey dışından.” Em kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Onun zekâ sorunu falan mı var?”

“Zekâ sorunu mu? Sen ne demek...”

“Yoksa bir tımarhane kaçkını mı?”

“Ha-hayır?” diye yanıtlıyorum hemen. Emily sesimdeki sarniyelik duraksamayı fark ediyor.

“Kimliğine baktın mı?”

“Neden böyle bir şey...”

“Telefonuna baktın mı?”

“Telefonu yok.”

“Herkesin telefonu vardır.”

“Onun yok ama.”

“Eh, bu da hiç normal değil bak.”

“Telefonu yok diye...”

“Ayrıca başka bir gezegenden geldiğini sanıyor.”

“... aklından zoru olduğunu söyleyemezsin. O çok tatlı, kibar; ayrıca son derece zararsız biri, gerisinin ne önemi var ki?”

Emily omuzlarımdan tutuyor. Elleri soğuk, cildi nemli.

“Matty, başına beyaz bir peruk takıyor.”

“Ee, ne olmuş, biliyorum.”

“Tamam da...”

“Kızlar peruk takar Em. Bu herhangi bir akıl sağlığı sorununa işaret etmez.”

İkimiz de battaniyenin üzerinde oturan Priya’ya bakıyoruz. Her zamanki gibi ileri uzattığı bacakları, tütüsünün altından çıkan iki çubuk gibi görünüyor. Pipeti ağzına denk getirmeye çabaladığından ona baktığımızı fark etmiyor.

Priya’ya bakarken Em’in sesini duyuyorum. “Bak Matty... suda onunlayken, peruğun kaydığını fark ettim. Ve...” Em duraksıyor.

“Ve... devam et.”

“Kafasında bir yara izi var. Hem de epey büyük bir yara izi.” Em kendi başının yanından ensesine kadar inen büyük bir C harfi çiziyor.

“Ne olmuş?” Bunun acayip ve önemli olduğunu düşünsem de omuz silkiyorum. Böylesi bir yara pek çok anlama gelebilir. Yine de bunların hiçbirini Emily’nin üzerine vazife değil.

“Gizlediği bir şey var.”

“Senin öyle bir yara izin olsaydı sen de onu kapardın.”

Em başını sallayınca ıslak atkuyruğu, sırtıyla ensesini dövüyor. “Söylemek istediğim o değildi. Belki bu konuyu annene danışsan iyi olur. O bir hemşire ne de olsa. Bunun hakkında bir şeyler bili...”

“Annemle konuşmaya ihtiyacım yok. Kimseyle konuşmaya ihtiyacım yok.”

Brian’ın gelip Priya’nın yanına oturduğunu görüyorum. Ona bir sigara uzatıyor. Karışsam mı bilemiyorum. Onların gezegeninde sigara var mı?

Ben demin...

“Belki de gerçekten başka bir ülkedendir, tamam mı? Belki İngilizce onun anadili değildir.”

“Peki” deyip hücumu geçiyor Emily. “Nedir o zaman anadili?”

“Hiçbir fikrim yok Em.” Gerçekten yok. “Ama bak, zaten burada fazla kalmayacak, ben de bu kısa zamanı onunla geçirmek istiyorum.” Em sonunda anladığını belirtircesine başını sallayana kadar ona dik dik bakıyorum.

“Tamam, peki. Onunla takılıp her şey yolundaymış gibi davranmak senin açısından iyidir belki ama ya onun açısından iyi değilse ne olacak diye düşünüyorum.”

Bunu söyledikten sonra uzun süre susuyor, ben de lafının devamını getirmek isteyip de bir türlü cesaret edemediğini düşünüyorum. Ama devam etmiyor. “Düzeldik mi?”

Em derin derin iç geçiriyor. “Evet mankafa.”

Uzaklaşacakken duruyorum. “Teşekkürler... nedenini biliyorsun.” Ne demek istediğimi anlıyor: Priya’nın hayatını kurtardığın için teşekkürler.

“Evet, evet. Brian’ın meretinden içmesine izin verme yeter.”

“Kötü mü?” Em nadiren sigara içer ama kalitesinden anlar.

Başını sallıyor. “Pizza gibi kokuyor.”

“Hah. O zaman Priya onu sevebilir.”

Brian ona nasıl içine çekeceğini gösterirken Priya’nın yanına varıyorum.

“O sigara içmez” diyorum, sigarayı ondan uzaklaştırarak. “Üstelik kaliteli bile değilmiş. Em, kokusunun pizza baharatına

benzediğini söyledi.”

Brian sigaranın yanan ucunu gözüne yaklaştırıp inceliyor. “Ne?” Sonra bana uzatıyor. “Bak bakayım.”

“Olmaz. Ha bu arada, canın cehenneme” diyorum ona. Eşyalarımızı toplayıp bez çantamıza doldurmaya başlıyorum.

“Ne? Canım cehenneme mi? Neden?”

“Miranda’nın dikkatini dağıtıp boşu boşuna oyaladığını gördüm. Priya boğulabilirdi.”

Arkadaşımın ağzı açılıp kapanıyor. “Ama... ama... Em oradaydı.”

“Ya olmasaydı?”

“Ama oradaydı.”

Priya’nın kalkmasına yardım ediyorum, birlikte yürüyoruz. Kurbağa bundan sonra mantıklı bir laf ettiyse bile –ki kuşkuluyum– ben duymuyorum.

E mily'nin sorusu dönüş yolu boyunca aklımı kurcalıyor. Yolun her dönemecinde, aldığımız her virajda, Priya'nın parmaklarının tişörtümü kavrayıp tenime bastırdığını duyumsadıkça düşünüyorum:

Senin sorunun nedir?

Nereden geldin?

Gerçekte kimsin?

Neden bana gerçeği anlatmıyorsun?

Motoru garaja çekerken konuşmuyorum; havluları kaldırıp ayakkabılarıma dolan kumu silkelerken de sesimi çıkarmıyorum. Durup kızın yolunu gözleyen ve çimlerin üzerinde kuyruğunu neşeyle sallayan Ginger'ı selamlasa da Priya yorgun görünüyor. Köpeğim konu insanlar olunca pek hassas sayılmaz. Yanlarında yemek varsa ya da sevmek için ellerini uzatmışlarsa mutluluktan havalara uçar. Peki, ya iyi bir insanı fark edebilir mi?

Peki ya ben?

Acaba Priya'nın dökülmesine ne yol açacak diye merak ediyorum. Sonunda pes edip bana gerçeği anlatmasına ne neden olacak?

Sonra birden dank ediyor. Yanıtı biliyorum.

Dünyanın en eski video oynatıcısı bizde. Doksanlı yılların başında, asla olmayan şeyleri konu alan ve kimsenin pek izlemediği bir reality şov olan Yaşanmış Gizemler adlı programın “bizim olan” bölümünü oynatabildiğim tek alet o. Bu bölümde, uzay tarlasına inen UFO’lar anlatılıyordu. Geminin çakılışının yirmi beşinci yılı nedeniyle, program küçük kasabamızı ve küçük UFO olayımızı konu almaya karar vermişti.

(Bu arada yeri gelmişken, galaksi boyunca ışık hızıyla yolculuk edebilecek kadar gelişmiş seviyede teknolojiye sahip uzaylıların Dünya’ya çakılabileceğini düşünmek saçma değil mi? Yani, koskoca Dünya’dan bahsediyoruz. Görmemiş olamazlar ya. Neyse işte.)

Priya’nın oturması için oturma odasındaki kanepenin üzerinde yer açıp videoyu çalıştırmak için gereken ıvır zıvırı kurmaya koyuluyorum. Gözleri beklentiyle aydınlanmış, minderlerin üzerinde heyecanla oturuyor.

Ben de yanına oturup kumandanın üzerindeki oynat tuşuna basıyorum. Makine canlanırken güçlü bir vınlama duyuluyor.

Kaset öyle çok oynatıldı, durduruldu ve her karesi tek tek incelendi ki iyiden iyiye aşınmış. Hasarlı bant makinenin metal kafalarının üzerinden kayarken çıtırtılar ve hışırtılar duyuluyor.

“... bu gece yan kapınızdaki uzaylıların ardındaki gerçeği ortaya döküyoruz.” Anlatıcı adam, kafası basmayanları uyardırmak adına gerçeği ve uzaylılar sözcüklerini üzerine basa basa

söylüyor. Aklınızı alacağız bayanlar baylar, kendinizi kollayın ha.

Açılış bilgileri bittikten sonra ekran karararak yıldızlarla dolu bir gökyüzü görüntüsüne geçiş yapılıyor.

“Sanki uzaylılar bizmişiz gibi çekilmiş. Uzayda gidiyoruz şimdi” diyorum Priya’ya. “Ah, bu da Pennsylvania haritası; eyaletteki herkes boktan kasabamızın nerede olduğunu görebilsin diye.”

Uzayda yol alırken gittikçe hızlanıp Dünya atmosferine giriş yapıyoruz. “Gelmiş geçmiş en berbat özel efektlerle hazırlanmış bu program. Gerçekten, ötesi yok. İnsan, bütçelerini merak ediyor doğrusu, on dolar falan olmalı.”

Priya’nın bakışlarını bana çevirdiğini hissetsem de bir şey demiyorum. Yaşanmış Gizemler’in dehşet görüntülerine kendini kaptırmış olmalı.

“Zenginlerin oturduğu malikânelerle dolu bir banliyö gibi bir yer değil tabii. Alt tarafı yalnızca dandik bir tarla ve ortada ölen mölen de yok. Ayrıca o anda son derece de ıssızdı. Kışın ortası olduğundan büyükbabamın ektiği şeyler henüz büyümemişti.”

Helikopterden bakıyormuşuz gibi kamera yukarıdan tarlaya dalıyor; “uzay gemisinden bakıyorsunuz” hissini yaşatmak için her tür numarayı çekiyorlar.

Sonra çarpma sesi ve ekran kararmasıyla “yere çakılıyoruz”; ardından etrafını sis sarmış koni şeklindeki metal cisim görüntüsü geliyor. “Maket olduğu o kadar belli ki...” diye mırıldanıyorum. Kendime hâkim olamıyorum.

Sonraki yarım saat boyunca, reklam aralarını ileri sararak, Priya fiyaskonun tamamını sindire sindire izlesin diye ses çıkarmamaya çalışıyorum. Yarı kurgu belgesel gittikçe felakete bağlıyor. Onu öyle çok izledim ki her karesini, ima ettiği her komplo teorisini, DJ Jones’la yaptıkları da dahil olmak üzere her röportajı ezberledim.

Program boyunca bir gözüm ekranda, diğeri Priya’da. Güzel yüzü ifadesiz; herhangi bir duygu belirtisi göstermeksizin izliyor. Programı aptalca mı yoksa olağanüstü mü bulduğunu anlayamıyorum.

“Ee?” diye soruyorum bölüm bittiğinde. Kumandada duraklata bastım.

“İlginç” diyor. “Ama bu doğru değil, elbette.”

İnanılmaz rahatlayarak nefesimi veriyorum. “Teşekkürler. Hayır değil, hem de hiçbir yeri.”

Ekrandaki donmuş kareyi işaret ediyor: Yere çakılmış uzay gemisinin görüntüsü. “Yanıtlanmadan bırakılan çok soru var.” Uzun parmaklarının ucunu tutarak saymaya başladı. “O gemi buraya nasıl bir teknolojiyle geldi? Tasarımcıları, ışıktan hızlı itim gücünden faydalandı mı? Eğer öyleyse, onu hangi madde-den yaptılar?”

“Ee...”

“Yoksa buraya bir solucan deliğinden mi geldi? Öyleyse, hangisinden? Nereden? Dünya atmosferine girince neden parçalanmadı?”

“Şey, ben...”

“Sorun yaşandığı anlaşıldığında neden pilotlar suya inmeye çalışmadılar; sonuçta gezegenin çoğu sularla kaplı ve suya yapılan zorunlu inişlerde hayatta kalma olasılığı daha yüksektir.”

“Ee, doğru tabii...”

Kendi kendine mırıldanıyor gibi bir hali var. “Işık hızıyla yolculuktan ziyade solucan deliğinden buraya gelmesi daha olası, çünkü ışık hızından hızlı gitmek için uzay-zaman düzlemini büken warp baloncuğu oluşturmak gerekir. Kararlı bir warp baloncuğu oluşturmak ise neredeyse olanaksızdır; bu nedenle, kararlı bir solucan deliğinden yolculuk etmek şu an için daha pratik görünüyor.”

Durup bana bakıyor, benim de... ona katılmamı mı bekliyor? Az önce söylediklerini bile yarım yamalak anladım. Benim dilimde konuştu, değil mi?

“İyi de bu gerçek değil” diyorum. “Hem de hiçbiri. Kaza falan olmadı. Gemi de yoktu. Devlet örtbas filan da etmedi.”

Kendini arkaya atıp yastıkların arasına gömülüyor. Bakışlarından, az önce söylediklerimi idrak edemediğini anlıyorum. “Üstelik daha pilotlara bile gelmedik. Neredeler? Neden başka

bir gemi yardımlarına gelmedi?” Dudakları bükülüyor. “Orada öylece yakalansınlar diye kaderlerine mi terk edildiler? Alıko-yulsunlar diye?”

“Ama bu...”

Derin ve delici bakışlarla dönüp bana bakıyor. “Gerçek değil diyorsun. Ama gerçek. O tarlaya gerçekten bir uzay gemisi ça-kıldı. Oraya gidince bunu hissedebiliyorum. İnkâr etsen bile sen de hissediyorsun.”

“Priya, demin yanıtsız kalan pek çok soru var diyen sen-din” diye uzlaşmaya çalışıyorum. “İniş, yolculuk yöntemi...”

“Benim yanıtlara ihtiyacım yok.”

“Benim var ama.”

“Bu senin sorunun.”

Hararetimin yükseldiğini hissediyorum, hem de kötü bir biçimde. “Bak, kaliteli bir yapım bile değil bu. Uzun dedikleri, metalik renkte tulum giymiş uzun boylu adamlar, ellerindeki-ler de plastik silah.” Kendimi gülmeye zorladıysam da ikna ol-madığı ortada.

“Orada olan insanlarla konuştular Matthew. Onlar...”

“Onların hepsi salak!” diye bağıyorum. “Kafalarında tek sağlam tahta yok!”

Gözleri büyüyor, yumruk yaptığı elleri kalçalarında, yerin-den öyle bir fırlıyor ki devrilmekten son anda kurtuluyor. “An-lamıyor musun? Burada geçirdiğim her gün, evimde olmadı-ğım anlamına geliyor. Sen evindesin tabii! Burası senin evin.”

Sen evindesin tabii. Kafamda bir uzay görüntüsü beliriyor; yıldızlarla bezeli fonda dizilen gezegenler ve kırmızı bir ok-la gösterilmiş Büyük Mavi Küre. Benim. Evim. Burası benim evim. Ne diye Priya’nınki değil? Ya da daha önemlisi, neden öy-le olmadığını düşünüyor?

Onu omuzlarından tutarak bana bakmaya zorluyorum. “Priya, sen bir uzaylı değilsin. Sen bir kızsın, insansın. Lütfen, lüt-fen, bana kim olduğunu ve nereden geldiğini söyle de sana yar-dım edeyim.”

“Matthew...”

Kendini kurtarmaya çalıştıysa da bırakmıyorum. “Evinde

değilsin. Evine ulaşman için sana yardım etmek istiyorum ama bunu lanet olasıca bir uzay gemisiyle yapmayacağız! Tamam mı? Dinle beni!”

“Hayır! Sen beni dinle! Ben ne diyorsam oym ve sen de bunun böyle olduğunu biliyorsun.”

Gözlerinin içine bakıyorum, ilk defa onu Emily’nin gözünden görebiliyorum: çarpık duran beyaz peruk, gözlerinin etrafını çevreleyen çürük gibi siyah halkalar, hızlı ve hafif soluklar.

“Hayır, ben senin kim olduğunu bilmiyorum.”

Gözleri kocaman açılıyor. “Biliyorsun!”

“Ben sadece senin...”

Ellerimden sıyrılıp sert adımlarla, çizmelerinin topuklarıyla yerleri döverek odadan çıkıyor; kuyruğu Ginger da peşinden gidiyor. Mutfak kapısında, kapı kilidini açmaya uğraşıyor. Arkasından gelince, kapı kolunu kavrayıp çeviremiyormuş gibi, parmaklarının kayıp durduğunu fark ediyorum. Bana öyle öfkelenmiş ki dikkatini veremiyor. Kapı kolunu çekiştirirken homurdanıyor, bunca itiş kakış içinde ellerini çaresizce kapıya vuruyor.

Normal. Ben senin normal olmanı istiyorum sadece.

Pes edene ve omzunu duvara dayayınca dek bekliyorum. Nazıkçe, çok nazıkçe, elimi elinin üstüne koyup kapı kolunu onunla birlikte çeviriyorum. Elimden kurtulmadan önce parmaklarının az önceki çabasından ötürü titrediğini fark ediyorum.

Kapıyı açar açmaz fırlıyor; Ginger da böyle yapar, evden çıkıp özgürlüğüne kavuşmanın verdiği heyecanla ardına bile bakmaz.

Kolları iki yanında, bomboş tarlanın ortasında, tek başına öylece dikiliyor. Başını arkaya atıp göğe bakıyor. Gülümsediğini hayal edebiliyorum. En mutlu olduğu yer orası mı? Sihirli uzay tarlası? Uzun zaman önce meydana gelmiş kazanın enerjisini hissedebildiği yer mi?

Ginger’ın dibimde sızlandığını duyuyorum. Kapıda durmuş, çıkışını engelliyorum.

Kenara çekilince Priya gibi o da fırlayıp doğruca tarlaya

doğru kaçıyor.

Normal. Neden sen de normal bir kız olamıyorsun?

O aptal tarlada olmak için ölüyor resmen. Bir Kuyruklu yıldız'a ya da rokete otostop çekip Ay'a gitmek için ölüyor.

Peki, orada kalsın o halde.

Kapıyı kapayıp kilitliyorum.

Halo oyununda iki saat boyunca ölüp ölüp dirildikten ve Priya ile tartışmamızı unutmaya çalıştıktan sonra, Xbox'ı kapatıp, alt kata inip anneme bakmak için kendimi zorluyorum. "Sen ne zaman eve geldin?"

İş kıyafetlerini çıkarıp üzerine spor giysiler geçirmiş, saçları da ıslak. "Çok olmadı. Sen üstte miydin?"

"Evet."

"Yanında biri var mı?"

"Ee, yoo..."

Ne diye böyle bir şey sordu ki? Priya'yı mı öğrendi? Onu tarlada mı gördü? Kalbim gümbürdemeye başlayınca kendimi derin nefesler almaya zorluyorum.

Tamam Matty; anlat ona. Hadi.

Buna mecburum. Anneme Priya'yı sormam gerekiyor. Bu yüzden benden nefret edecek ya da bunu gizli tuttuğum için öfkeden çılgına dönecek bile olsa Priya konusunda yardımını istemeliyim.

"Şey anne ben..."

O anda, dizüstü bilgisayarının mutfak masasında açık olduğunu ve yüzünde son derece sıkıntılı bir ifade belirdiğini görüyorum. Bilgisayar, babamla birlikte milyon yıl öncesinde toparladığımız eski ötesi bir Dell. Onu bilgisayardan çok kâğıt ağırlığı olarak kullandığını sanıyordum. "Ne oldu?"

"Blog" diyor. "Babanın bloğu." Sesi titriyor, ekrana doğrulttuğu parmağını sabit tutamıyor.

"Ne olmuş?"

"Güncellenmiş." Oturup ekranı bana çeviriyor.

Babamın, nerede olduğu belirsiz bir bina önünde çekilmiş bir selfie'siydi bu. Rüzgâr, kum rengindeki dağınık saçlarını geriye itirmiş, aşırı yakın duran kamera, burnuyla çenesinin şeklini bozarak onu, Ginger'ın telefonu koklarkenki haline benzetmiş.

"Oku şunu" diye emrediyor annem.

Siyah zemin üzerine berbat beyaz harflerle yazılmış, birkaç cümlelik kısa bir metin. Anahtar kelimeler ise şunlar: Yeni bir maceranın başlangıcı.

Yazının geri kalan kısmına şöyle bir göz atıyorum ama harfler bulanıklaşıyor. Bilgisayarı anneme çeviriyorum. "Neyse ne. Dünyaya çekip gittiğini duyurmuş işte. Ne var bunda? Bilmediğimiz şey değil. Artık başkaları da bunu öğrendi."

Fakat bu annem için yeterli değil. Bilgisayarı alıp ardından musluktan bardağıma su doldurduğum lavaboya geliyor. Ekranı yine burnuma doğrultuyor. "Neresi burası? Anlayabiliyor musun?"

"Hayır."

"İyi bak lütfen Matty."

"Peki." Fotoğrafa bakıyorum. Arkasında yuvarlak kolonları olan gri bir bina var. Köşede mavili beyazlı bir otobüs, diğer köşede ise bir ağaç. "Sanırım burası bir şehir."

"İyi de nerede?"

David James Jones dünyanın neresinde?

"Bunca zamandır bize hiç haber vermediğine inanamıyorum" diyor annem, tırnağını kemirerek.

Ee...

Ona söyleyemem. Onu unutmasını, boş vermesini söylemem gerekiyor. Onu başka bir kadın için terk ettiğini söylemek istiyorum ama bu çok acımasızca olur. Gerçeklerle yüzleş Lorna.

"Aramadı bile?"

Annem "arama" der demez, babamın söylediği telefon numarası beliriyor kafamda.

Aptal beyin, onca şeyin arasında bunu hatırlamanın ne âlemi var? İngiliz Edebiyatı sınavında bir halt hatırlama ama duymak bile istemediğim on haneli bir sayıyı hatırla, olacak iş mi bu?

İki yüz altmış yedi. Annemin dizüstü bilgisayarından Google'a girip bir arama yapınca aradığımız yanıtı ulaşıyorum: Philadelphia. Kalbim tekliyor. Dört saat uzağa gitmiş yalnızca.

Bu mu yani? Gide gide oraya mı gitmiş?

Sanırım babamı, Los Angeles yollarında giden üstü açık kırmızı bir arabada, yüzünde güneş, saçında deniz tuzu, yanında Carol'la hayal etmiştim. Gerçi ne diye böyle düşündüğümü bilmiyorum, çünkü kamyonetiyle çıkıp giden babamın, güneşte kaldığında kıpkırmızı kesilip yara olan bembeyaz bir teni vardır.

Benimle aynı eyalette olması hem içimi rahatlatıyor hem de beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Hollywood mu orası?" diye soruyor annem.

Gerçeği söylesem mi? Yoksa bir şeyler mi uydursam? Hangisi annemi daha çok üzer? Yakınlarda olduğunu öğrenirse oralara gitmeye kalkar mı acaba? İkimizin sorusunu da aynı anda yanıtlıyorum: "Evet, sanırım."

Tanrım, bu beni öldürüyor. Annemden daha fazlasını bilmek istemiyorum. Aptal bir çocuk olsam olmaz mıydı? Onun istediği de bu değil miydi hem? Herkesin beklentisi?

Annem arkamda durup omuzlarımı ovuşturmaya başlıyor. "Sorun yok Matty. Seninle ikimiz iyi olacağız." Başımın tepesini öpüyor, bunu bebekliğimden beri yapmamıştı sanırım, yani benden en son uzun olduğu zamandan beri. "İkimize yemek pişireceğim."

"Öyle mi?"

"Neden bu kadar şaşırıdın?"

Yemek hazırlıklarına girişmesini izlemek için sandalyemi ona doğru çeviriyorum. "Siz hangi ünlü aşçısınız acaba? Albay Sanders mı yoksa Marie Callender mı?"

"Aslına bakarsan Olive Garden'ım. Bunu bilmiyor muydun?"

"Ah, demek ünlüsünüz!"

"Öyleyim. Hem de ucuzum."

“Bir insanda en sevdiğim iki özellik” diyorum.

Annem sırtıp tavayı havaya kaldırıyor. “Pekâlâ, bu akşam mönüde tavuk var.”

“Öyle mi? Peki, tavuğu nereden bulacağız acaba?” Annemin mutfakla hiç alakası yoktur. Kahve ve hazır patates püresi dışında bir malzememiz olmadığını da farkında değil. Ayaklanacak olunca tavayı bana doğru sallıyor.

“Otur bakalım. Ben halledeceğim.”

“Gerçekten mi? Bunu günlüğüme yazmam lazım.”

Bir şekilde tavayı elinden bırakmadan bana ortaparmağını göstermeyi başarıyor.

Aynen iade ediyorum. “Gösterin bakalım kendinizi Bayan Garden. Her şeyden ikişer tane yiyeceğim.”

Annem gülünce ben de gülümsüyorum. Onu mutlu görmek hoşuma gidiyor. Hızlı arama listemizde pizzacı kayıtlı olsa da bana yemek hazırlanması hoşuma gitti. Gerçek bir yemek hazırlayacak malzemelerimizin olmadığını anlayınca orayı arayıp sipariş vermemiz gerekecek tabii.

“Matty, bana bir şey mi söylemek istemiştin demin?”

“Ne?”

“İçeri geldiğinde? Bir şey hakkında konuşmak ister gibiydin. Konunun baban ve bloğu olduğunu sanmıyorum.” Benim yaptığım gibi gözlerini devirince kakhaha atıyorum.

Bir saniye kadar duraksıyorum. Em’in önerisine uyup annemin profesyonel fikrini almanın tam zamanı. Belki düşündüğüm kadar sorun olmaz.

Ama sonra...

...annemin şarkı mırıldandığını duyuyorum.

Tanrım, annem mutlu. Sonunda, ne zamandır ilk defa yüzü gülüyor. Kafamı sallıyorum. “Daha fazla dayanamayacağım. Açlıktan ölüyorum.”

Annem spatulayı bana doğru, sihirli değnek gibi sallıyor. “Az kaldı.”

Yemekten sonra. Ona yemekten sonra anlatacağım.

Pizzayı çok kaçırmışım.

Evet, annem muhteşem bir yemek pişiremedi. Elinde olanlarla en iyisini yapmaya çalıştıysa da olmadı işte. Berbattı. Öte yandan, pizza nefisti. Sekiz dilimin altısını mideme indirdim; sarımsaklı ekmek ve *brownie* lokmalarıyla birlikte.

Sonra da annemle Netflix'te film izlerken uyuyakaldım.

Uyandığımda yalnızım, televizyon da kapalı. Annem odasına gitmiş, beni de burada bırakmış olmalı.

Kahve yapıp güne başlamak üzere mutfağa gidince arka kapıyı kilitlediğimi anımsıyorum. Priya banyoyu, telefonu kullanmak ya da yalnızca içeri girmek istemişse de bunu yapamamıştır.

Salak Matty. Salak.

Yalınayak tarlaya yürürken güneş ufukta belirliyor. Nemli çime topuklarımı gömmek, toprağa tenimi değdirmek iyi geldi. Adımlarımın altında ezilen incecik otlar ayaklarımı kaldırır kaldırmaz eski halini alıyor.

Tarlaya varınca gözlerimi kırıştıyorum.

Priya'yı göremiyorum.

Kendi etrafımda dönerek tarlaya ve onu çevreleyen ağaçlığa göz gezdiriyorum. Ginger'la birlikte bir yerlere mi kıvrıldı acaba? Ama köpek de ortalarda yok.

Teleskop orada.

Çadır orada.

Kız yok. Köpek de.

Çadırın kapısını kaldırıyorum. "Priya? Orada mı..."

Ginger kuyruğunu kendi etrafına dolamış, çenesini önün-

de çaprazladığı patilerine dayamış, çadırın ortasında yatıyor. Bu görüntüyü daha önce görmüştüm sanki.

Garaj. Boşluk. Şimdi de bu.

Mideme bir yumru oturuyor. “Gitmiş” dedim, bunu zaten bilen Ginger’a. Bana doğru sürüklenip, ipeksi kulaklarını okşatıp iyi hissetmemi sağlamak istercesine zorla başını elimin altına sokuyor.

Hissettiriyor gerçekten de ama kısa bir süreliğine.

İnanamıyorum. Tek geceyi –lanet olasıca bir geceyi– onunla birlikte dışarıda geçirmedim ve gitti. Gözlerimin dolduğunu hissedince başımı sallıyorum.

Eninde sonunda gideceğinin farkındaydım. Bu tarlada sonsuza dek yaşamayacaktı.

“Ama...”

Teleskop hâlâ göğre, Priya’yı çağırın evrendeki o uzak noktaya çevrili. Gündüz vakti bir şey görmeme imkân yok ama yine de güneşe denk gelmemeye özen göstererek bakıyorum.

O sadece bir kız. Uzaylı falan değil.

Kalbim gümbürdüyor. Biliyorum. Biliyorum. Evet. Fakat...

İnanmak istiyorum. İnanmaya ihtiyacım var.

Bir şeye. Birine.

Ginger’a doğru eğilip onun yüzümü yalayıp soğuk burnunu enemin altına sokmasına izin veriyorum. “Nereye gitti kızım? Sana söyledi mi?”

Köpeğin kahverengi gözleri endişeyle bakıyor ya da ben onda kendi endişemi görüyorum.

Belki gerçekten gitmemiştir. Belki sadece yürüyüşe çıkılmış ya da ağaç altında uyumaya gitmiştir. Belki kimseye çaktırmadan, bodrumdan ya da tavan arasından içeri girmenin bir yolunu bulmuştur, biraz beklersem geri gelir.

Ama on dakika geçiyor; o hızlıca işemek için girdiği ağaçların arasından çıkmayınca ya da atölyeden çıkıp yanıma gelmeyince sonunda gerçekten gittiği düşüncesi dondurucu bir rüzgâr gibi iliklerime kadar ürpermeme neden oluyor.

Hangi cehenneme gitti?

Yürüyerek mi gitti? Arabayla mı? Taksi ya da Uber mi a-

ğirdı? Erkek arkadaşı ya da ailesi tarafından mı bulundu? Kafamda tüm olasılıklar dönüp duruyor.

Gitmiş. Gerçekten gitmiş.

İyi de nereye? İçimden, belki ona rastlarım umuduyla motoruma atlayıp boktan kasabamın sokaklarını arşınlamayı geçirerek eve doğru yürümeye koyuluyorum. Belki de ağaçla laflamak için çarşıya gitmiştir? Yüzmek için göle ya da? Felicette'yi ziyaret etmeye Aokilere?

Ginger'a seslendiysem de yerinden kımıldamıyor. Ellerimi çırpıyorum.

"Hadi gel kızım!"

Normalde umursamam. Normalde, köpeğin güneşte kalıp haşlanması hiç umurumda olmaz. Ama bu hafta hiç de normal geçmedi ve umursuyorum. Onu azarlayarak Ginger'a doğru öfkeyle yürüyorum ama hâlâ yerinden kıpırdamıyor.

Teleskobun yanında duruyor.

Tripodun ayağına beyaz bir kâğıt parçası bağlanmış.

Bu da neyin nesi?

Kâğıt değil gerçi, naylon. Yakından bakmak için eğilince onun ne olduğunu şıp diye anlıyorum çünkü daha önce benzerlerini milyon defa gördüm: hastane kimlik bilekliği bu. Onu dikkatle yerinden sökerken kalbim gümbürdüyor. Gerçekten bir bileklik bu ama ayağa bağlandığı yer hasar gördüğünden üzerindeki yazılar zar zor okunuyor.

Shah, Priya

Joshnson, Simone MD

DT 12/02/00

Bir satır daha var –hem de en önemli satır, lanet olsun– okunmuyor. Hastanenin adının yazılı olduğu satır bu, ama tek sökebildiğim PHILA yazısı.

Priya'nın bir soyadı var. Doğum tarihi de. Ve doktorunun adı. Hastane de muhtemelen Philadelphia'da.

Em'in sesini duyar gibi oluyorum: Belki de hastadır.

Aşırı zayıf. Aşırı sarsak. Aşırı... yaralı.

Deli değil. Akıl hastası değil. O aynı zamanda... uzaylı da değil.

Yine Em'in sesi: Belki annene ondan bahsetmelisin.

Bahsetmedim! Neden yapmadım bunu? Of, Tanrım.

Bilekliği yumruğumun içinde sıkıyorum, derenin üzerinden atlayıp bir defa düşme tehlikesi geçirerek eve kadar koşuyorum. Hastaneler hakkında bilgi sahibi olan biri varsa o da hemşire olan annemdir.

"Anne! Anne! Uyandın mı?" diye merdivenlere atılıyorum. Yatak odası boş, banyo da.

Aşağı kata iniyorum. Mutfak ve çamaşır odasında da kimse yok.

"Anne!"

Çantası, anahtarları ve telefonu da her zamanki yerlerinde değil.

Arabası da.

"İnanamıyorum ya!" diyen sesim garajda yankılanıyor. Ginger sabırla ayağımın dibinde oturuyor.

Her zaman –ama her zaman– bir adım geride olmayı başarıyorum. Asla ileriye göremiyor, başıma gelebilecek şeyleri tahmin edemiyorum. Emily'nin beni reddedeceğini, babamın çekip gideceğini ya da Priya'nın hastalığını anlayamadım. Olan bu, değil mi? Tanrım, bir insan ne kadar aptal olabilir?

Her zaman böyle mi olacak peki? Kendimi bomboş bir garajın ya da ıssız bir tarlanın ortasında mı bulacağım? Hep böyle eli kolu bağlı ve çaresiz mi kalacağım?

"Onu bırakamam" diyorum Ginger'a. "Olmaz. Onu bulmam gerek."

Elimi açıp bilekliğe bakıyorum: Shah, Priya.

"Buradan başlayalım."

“**P**riya Shah” ve “Philadelphia” sözcüklerini arattığımda bir sürü sonuç çıkıyor. İlk birkaç tanesi “Genç kız kayıplara karıştı” gibisinden bir manşetin ve “Hastaneden kaçan genç kız yüzünden yetkililer seferber oldu” alt başlığının görüldüğü haber siteleri.

Söz konusu “genç kız”, hemşire kontrolünün hemen ardından, gecenin bir yarısı Philadelphia’daki çocuk hastanesindeki odasından kaçan Priya Shah. Kısa haber metinlerinden, kayıplara karıştığından beri ailesinin endişeden perişan olduğu anlaşılıyor. Biricik kızları kaybolmuş. Başka çocukları da yok.

Habere eşlik eden fotoğrafa bakınca nefesim kesiliyor. Ortaokul ya da ilkokulun sonundan kalma olduğunu tahmin ettiğim bir fotoğraf bu. Dolgun yanakları ve gür siyah saçlarıyla Priya’nın yüzü sağlıklı görünüyor. Bakışları ve tanıdık sırtışı olmasa, onun Priya’nın küçük, sağlıklı yerinde kız kardeşi olduğunu sanabilirdim.

Aradıkları kızın böyle görüldüğünü düşündülse kimse-
nin onu bulamamasına şaşmamalı.

Başka haberlere de bakıyorum ama hepsi eski ve yararlı bir bilgi vermekten uzak. Birilerinin, Shah ailesine yardımcı olur umuduyla açtığı Facebook sayfasında ise bolca temenni ve yanlış ihbar mesajından başka bir şey yok.

Onu Florida’ya giden bir uçakta gördüm.

Dün gece gittiğim bardaydı.

O NYC’de! Times Meydanı’nda!

Ama birkaç gün içinde bu mesajlar da kesilmiş; başka bir kayıp genç kız, dikkatleri Priya’dan uzaklaştırmış kuşkusuz, ai-

lesi de kendi kaderine terk edilmiş.

Peki ya şimdi?

Kimlik bilekliği benim için bırakılan bir ipucu olsa gerek. Öyle olmalı. Onu –yani kendisini– bulmamı istediği için bilekliği bıraktı herhalde. Hastanenin telefonunu bulup arıyorum; hasta bilgi masasına ulaşabilmek için bir dolu tuşa basıyorum.

“Ee, selam, hastaneye yatırılan bir arkadaşım için aramıştım.”

“İsim neydi?”

“Benim adım Matthew Jones.”

Hattın ucundaki adam gülüyor. “Hayır beyefendi, hastanın adını soruyorum.”

Utançtan alev alev yanaklarımla bilekliğin üzerindeki bilgileri okuyorum: Priya’nın tam adını, doğum tarihini, doktorunun ismini. Nasıl görüldüğünü ve en son gördüğümde üzerindeki kıyafetleri bile söyleyerek, onun altı gündür kayıp olduğunu bildiğimi, tüm bu süre boyunca yanımda kaldığını ama şimdi gittiğini ve...

“Evet beyefendi, Bayan Shah bizim hastamız.”

İçim rahatlıyor. Bunun bir ipucu olduğunu biliyordum. Biliyordum işte. Onu bulmamı istedi.

Ancak Philadelphia buradan dört saat uzaklıkta ve arazi motorumla oraya gitmeme imkân yok. Araba bulmalıyım.

Emily telefonu ilk çalışta açıyor. “Beni mi aradın?”

“Em, arabana ihtiyacım var.”

“Efendim?”

Odama koşuyorum, telefonu düşürmemeye çalışarak üstümü başımı ve –hadi yapmışken tam olsun diyerek– iç çamaşırlarımı da değiştiriyorum. “Priya gitti ve bu benim hatam. Philly’ye, yanma gitmem gerek ama benim motorla otoyola çıkmam yasak. Arabanı ödünç almam gerekiyor.”

“Yavaşla. Neler olduğunu anlat.”

Derin bir nefes alıp olan biteni anlatıyorum. Karman çorman konuşuyorum ama umurumda değil.

“Bu neden senin hatan oluyormuş?” diye soruyor Em.

Elimi saçlarımın ve bıyıklarımın üzerinde gezdiriyorum.

Tıraş olmam gerekir mi? “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Konuşma yoksa araba da yok.”

“Peki, tamam. Onu zorladım, tamam mı? Söyledikleriyle alay ettim...”

“Uzaylı olduğunu söylemesiyle mi?” diye lafımı kesiyor Emily.

Göğsüme yayılan sıcaklıkla birlikte nabzım hızlanıyor. “Aptallık ettim. Ona tahtalarının eksik olduğunu söyledim resmen.”

“‘Tahtan eksik’ dememişsindir.”

“‘Tahtan eksik’ demedim ama ona... böyle düşündüğümü hissettirdim.” Nike ayakkabılarımı bulana dek yerdeki giysi yığınının tekmeliyorum. “Em, ona bok gibi davrandım. Ve ben... ben onu resmen kendi kaderine terk ettim.”

Telefonun diğer ucundan, Emily’nin yavaş solukları dışında ses gelmiyor, sonra bana, “Ben kullanırım” diyor.

Tartışmaya kalktıysam da telefonu yüzüme kapadı bile.

Yalnızca kahve ve benzin için durarak, doğruca Philadelphia'ya sürüyoruz. Gözlerini yola dikip Jeep'inin direksiyonunu onu on geçe pozisyonunda tutan Emily görevine odaklanmış. Bacağının tekini yedek lastiğin üzerine atmış olan Brian arka koltukta uyukluyor. Yanımızda gelmesini ben istemedim ama Em ısrar etti.

Philly'nin bir saat kadar dışındaki otoyol girişine vardığımızda nakit gişesinin önünde uzun bir kuyruk olduğunu görüyoruz. Arabanın açık tavanından gelen güneş beynimi kavuruyor.

Neredeyse üç saattir konuşmadan ve korku verici bir kon-santrasyonla yoldayız. Sonunda konuşan Em oluyor.

"Benim hatam" diyor. "Senin değil."

Gözümü kırptıştırıyorum. "Ha?"

"Gölde, onun bir sorunu varmış gibi konuştum..."

"Vardı zaten. Var yani."

"Bunu ortaya çıkarman, onunla yüzleşmen için seni zorladım. Öyle konuşmasaydım belki de..."

"Belki de ne?"

"Belki tek başına çıkıp gitmezdi. Belki sen de onun yanında olurdun şimdi." Alçak sesle konuşuyor, dediklerini etrafımızda vınlayan motorların gürültüsü arasından zar zor duyabiliyorum.

"Belki" diyorum.

Em Jeep'ini ilerletiyor, elini bana uzatıyor. "Para alayım canım."

Ona bir onluk uzatıyorum, o da paranın üstünü cebine atıyor.

Philadelphia'da, hastaneye giden yolu Em'e sokak sokak tarif ediyorum. Önünde süs havuzu, steril görünüşlü bir dolu penceresi olan bina etkileyici. Yeterince güvenli görünen hastaneden Priya'nın fark ettirmeden nasıl kaçtığını düşünmeden edemiyorum.

Ah, ama bu konudaki yeteneğini ben de gördüm. Evimin ve babamın atölyesinin içinde koca bir gün geçirmesine karşın ne annem ne ben onun varlığının farkına varabildik. Boo'yu ararken Aokilerin evinin etrafında da sinsice dolandı. Onun arka merdivenlerden inerek, karşısına çıkan her kişide bir yere sinerek yaptığı kaçıışı gözümde canlandırabiliyorum. Bir nedenden ötürü, o tarlaya ulaşmayı kafasına koymuş ve bunu başarmak için elinden ne geliyorsa yaptığından eminim.

"İşte burası" diyorum Em'e, ön konsola elimi vurarak. Otoparkı bulup merdivenlere yakın bir yere park ediyor.

"Sen de gelecek misin?" diye soruyorum.

"Gelmemi istediğinden emin misin?"

Uyumakta olan Brian'ı işaret ediyorum. "Onu istemem. Ama sen gel."

"Şans verirsen o da desteğini esirgemez aslında." Kaşlarını çatıyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum."

"Evet. Tabii."

Bir anlığına duraksadıysa da anahtarları Brian'ın cebine tıktırıyor. "Tamam. Sorun çıkmaz sanırım."

Yürürken avuçlarını terlemeye başlıyor. Emily'ye dönüyorum. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Bugün başka ne yapacaktım ki?"

“Bilmem. Belki yüzmeye giderdin.”

“Evet, herhalde.”

“Bak Em... Biliyorum o...”

“Git” diye emrediyor. “Git sen.”

Annem nedeniyle hastanelerde çok bulunduğumdan, personelden istekte bulunmak için nasıl davranmam gerektiğini biliyorum. Danışma masasındaki kadına, Priya’nın kimlik bilekliğini gösterip tüm kibarlığımla sevgili arkadaşımızı merak ettiğimizi, onu mümkünse görmek istediğimizi belirtiyorum.

“Tamam, yanına gitmenize izin vereceğim” diyor. “Ama ailesi istemezse yapabileceğim bir şey yok.”

Asansörde yine terlemeye başlıyorum. O sabah, Priya’nın kaybolduğunu fark ettiğimden beri onun ne tür bir sorunu olduğunu düşünmekten bir an bile alamadım kendimi. Son derece kısa olan haberlerde hastalığından pek bahsedilmiyordu çünkü.

Vücudunda bir virüs mü vardı? Bulaşıcı bir hastalığı mı?

İyileşiyor muydu? Bir tedavi sürecinin ortasında mıydı? Ya da...

Ding! Asansör ineceğimiz kata varıyor, ama ben kımıldamıyorum. Emily koluma yapışıp beni indiriyor. “Bir şey yok Matty. Yanındayım.”

Bu katı, eğlenceli bir yermiş gibi göstermeye çalışmışlar: Doktor ve hemşirelerin üzerinde morlu pembeli üniformalar, rengârenk spor ayakkabılar var; yerler çizgili, duvarlar süslemeli. Ama kokuyu gizleyememişler. Hastanelere özgü dezenfektan kokusunu. Hepsi aynı üreticiden alıyor olmalı.

Priya’nın kapısını açan kadın belli ki onun annesi. Aynı parlak gözler, çıkık elmacık kemikleri, yay gibi kaşlar ve gamzeli üst dudak; burnunun üzerindeki elmas hızma bile aynı. Ama o, Priya’nın aksine epey kilolu. Bu kadın seksen kilo civarında olmalı; Priya da orta yaşa ulaşınca böyle görünecek muhtemelen diye geçiriyorum aklımdan.

“Yardım edebilir miyim?” diye soruyor; sesi kaba değil ama doğru yanıt alamazsa bizi tekme tokat dışarı atmaktan çekinmeyecekmiş gibi duruyor.

“Ben, şey, ee, şey Priya’nın bir arkadaşıyım” diyorum. “Matty, ee, Matthew Jones.”

Emily de kadının elini sıkarak kendini tanıtıyor. “Emily Aoki.”

Priya’nın annesi başını bir yana yatırıp bizi inceliyor. “Priya sizi tanıyor mu?”

“Şey, o aslında bizim evin yanındaki tarlada kalıyordu. Ben, şey, bunu orada buldum.” Kimlik bilekliğini çıkarıp kadına uzatıyorum. Sonunda durumu idrak ettiğini belirten bir ifade beliyor yüzünde ve başını sallıyor.

“Ben Priya’nın annesiyim. Doktor Anisha Shah.”

Bekliyorum ama içeri davet edilmeyeceğiz sanırım. “Şey, onu görebilir miyim acaba?” diye soruyorum. “Sadece merhaba diyeceğim. Ve veda edeceğim” diye ekliyorum hızla.

“Şu anda içeride babasıyla” diyor.

Emily’ye bakıyorum, o da başını sallayarak bana cesaret veriyor. “Uzun kalmayacağız Doktor Shah, bunca yolu sırf onu görmek için geldik; bir iki dakikalığına da olsa onu göremez miyiz?”

Dr. Shah ikimizi başka bir niyetimizin olup olmadığını anlamak istercesine süzerken, beynim Priya Shah hakkındaki bu yepyeni bilgilerle daha önceden edindiklerimin içinden çıkmaya çalışıyor. Bir insan ne diye hastaneden kaçıp gezegenine dönmek için gün sayan bir uzaylı olduğunu iddia ederdi ki?

Anlamıyorum bir türlü.

Nihayet Dr. Shah kenara çekilip Priya’nın odasına girmemize izin veriyor. Onu orada, göğsüne kadar çekilmiş beyaz çarşaf ve peruksuz halde yatarken görünce nefessiz kalıyorum. Az miktardaki siyah tutamlar, başında pamuk şeker gibi duruyor. Yatağın yanındaki sandalyede, üzerinde gömlek, kravat ve parlak kahverengi ayakkabılar giyen babası oturuyor, dirseklerini kızının yatağına dayamış. İçeri girdiğimizde bize pek bakmıyor.

“Priya, canım, arkadaşların geldi” diyor Dr. Shah. Gözleri dolmuş, parmağının ucuyla düşmek üzere olan bir damlayı siliyor.

Yatağa yaklaşırken, Emily’nin sessizce konuştuğunu du-

yuyorum: “Matty onun için çok endişelendi Dr. Shah. Tarlada kaldığı sırada onunla ilgilenen oydu; bol bol yemek yiyip doğru düzgün bir yerde uyumasını sağladığını biliyorum. O gerçekten çok iyi çocuktur...”

Bundan sonrasını duymasam da olur. Tüm dikkatimi gözleri hâlâ kapalı duran Priya’ya veriyorum.

“Rohan Shah” diyor babası bana, elini uzatarak.

“Matty Jones” diyorum ben de ağırbaşlı bir tavırla, ama o anda tek yapmak istediğim Priya’ya sıkı sıkı sarılmak.

“Ona göz kulak olduğun için teşekkürler.”

“Şey, pek öyle sayılmaz aslında ama sorun değil” diye salak salak bir şeyler geveliyorum.

Babası nazikçe dürterek kızını uyandırıyor.

“Hımmm?”

“Selam Priya” diyorum ve ancak o zaman beni görüyor. Çok kısa bir an, bana olan kızgınlığının geçip geçmediği konusunda endişelensem de yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

“Matthew!”

Kimliğimiz doğrulanınca Dr. Shah’ın rahat bir nefes aldığını duyuyorum.

“Priya, ben çok... ben pek...” Priya’ya doğru eğiliyorum ama ne ona dokunabilir ne de onu öpebilirim; ailesi ve Emily yanımdayken olmaz. Başının yanında bulunan C şeklindeki yarası görünce kalbim tekliyor. Ah Tanrım, nereden bilebilirdim?

“Seni bırakmak istemezdim” diyor. “Özür dilerim.”

“Hayır, asıl ben özür dilerim. Benim... benim aklım çok meşguldü.”

Arkamda, Priya ile baş başa kalabilelim diye Emily, Priya’nın anne babasına sorular sorarak onları meşgul ediyor. Ona içimden teşekkür ediyorum.

“Köpeğim nasıl?” diye soruyor Priya. “İştahı yerinde mi?”

Köpeğim... kalbim tekliyor. Keşke Ginger’ı da yanımda getirseydim, gerçi onu buraya sokmama izin vermezlerdi. Başımı sallayıp ona güvence veriyorum. “Harika, gerçekten çok iyi.”

Tripodun üzerindeki kimlik bilekliği geliyor aklıma. “Seni bulmama yardım etti.”

“O çok zeki bir köpek. Bana eşlik etmek istedi ama onu buraya getirmem yasak.”

“...anaplastik astrositom...” dediğini duyuyorum Dr. Shah’ın, lafın arasında.

Emily fısıldayarak başka bir soru daha sorunca, annesi yanıtlıyor: “Ameliyat ve radyasyon...”

Priya dirseklerinin üzerinde doğruluyor. “Beni bulduğun için teşekkürler. Tarlaya dönmeye hazırım.”

“Ah, ee, dönebileceğini sanmıyorum.”

“Ne? Neden olmasın?”

“Çünkü... şey... artık buradasın.”

“Ama bu...” Doğru kelimeleri arayarak, birkaç defa gözlerini kırıştırıyor. “Kalıcı olmayan durum mu? Öyle mi denir?”

“Geçici mi demek istiyorsun?”

“Evet. Bu geçici bir durumdu. Artık gidebilirim.”

“İyi de...”

“Buraya bunun için gelmedin mi? Beni tarlaya geri götürmek için?”

“Şey, hayır, ben...”

Priya beni sımsıkı yakalıyor. “Matthew, ne yapacağım ben? Eve nasıl gideceğim?” Gözleri endişeyle kısılrken dudakları bükülüyor. Kolumun üzerindeki soğuk parmaklarını alıp ısıtmak, ona sıkıca sarılıp bir daha bırakmamak geliyor içimden.

“Belki de burada kalman gerekiyordur” diyorum. “Yalnızca bir süre daha.”

“Hayır, hayır. Benim tarlaya dönmem gerek. Beni oraya götürmelisin.”

Omzumun üzerinden, fısıldaşarak konuşmayı sürdüren Dr. Shah ve Emily’ye bakıyorum. “O iş o kadar basit değil...”

“Evet, tabii ki basit! Hem de çok!” Oturmak istemesiyle yatağa yığılması bir oluyor.

Anne babasının ve Emily’nin yanımda olmasına aldırmadan Priya’yı kucaklıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum; ellerini belimde, yanağını yanağımda hissediyorum. Boğazımdan bir hıçkırık yükseliyor.

Yalvaran bakışlarla bakıyor bana. Ne istediğini biliyorum.

Yardım et. Yardımına ihtiyacı var.

Ne yapacaksın Matty? Onu kaçıracak mısın?

Bakışlarım odada geziniyor. Diğer hastane odalarına benzemeyen bir boşluk hissi var diye düşünürken neyin eksik olduğunu anlıyorum: makinelerin vınlaması. Beklenen türde değil içerisi, hani şu televizyonda veya filmlerde gördüğümüz odalara benzemiyor. Tereyağı sarısına boyanmış, pencerelerine gerçek perdeler asılmış ve yatağın yanı başında bir gece lambası olan, gerçek bir oda gibi.

Ailesinin şahin bakışlarına rağmen onu odasından kaçırabilsem bile elimize ne geçecek? Tarlanın ortasında, uzay gemisinin teki tarafından alınmayı bekleyerek geçireceğimiz başka bir gece mi?

“Matthew, başım ağrıyor” diyor birden, beni iterek. Parmaklarıyla başını tutup iki yandan sıkıca bastırıyor. “Burada kalmak istemiyorum!” diye kollarını bana doğru uzatıp, sarsılarak bağırıyama başlıyor.

Kendimi öyle işe yaramaz hissediyorum ki. Orada öylece, aptal gibi oturmuş, boş boş bakıyorum. Yardım edemiyorum. İşe yarayacak hiçbir şey yapamıyorum.

“Matthew, sanırım artık gitseniz iyi olacak” diyor Priya’nın annesi, o ve Priya’nın babası kızlarını yatıştırmak için yatağa doğru giderlerken. Çırpındığı için onlara vurup tekmeler savursa da kızlarını şefkatle yatıştırmaya çalışmayı sürdürüyorlar. Babası onu sakinleştirmek için yumuşacık sesle bir şeyler söylüyor.

Gözümün önünde tam anlamıyla bir çöküş yaşanıyor. Âşık olduğum çılgın-güzel kızın kendini paralamasına tanıklık ediyorum ama elimden bir şey gelmiyor.

Çaresiz. Faydasız. Neden asla bir şey gelmiyor elimden?

Bir saniyeliğine, Priya ile göz göze geliyoruz ve o bakışlarda... korku ve suçlama görüyorum. Ona ihanet ettim. Onu terk ettim.

Priya gözlerini tavana çevirip korkunç bir çığlık attığında, Emily’nin elini elimde hissediyorum. Beni odadan çıkarırken, elini kemiklerini kıracak kadar sıkıyorum.

Bu kadar mı? Onu öylece bıraktınız mı yani?" diye soruyor Brian, Emily eve dönmek için direksiyon başına geçtiğinde.

Avuçlarımı, çıkmadan önce hastanenin kafeteryasından aldığımız kahve bardağının etrafına yerleştiriyorum. "Başka ne yapabilirdik ki?"

"Ama sana ihtiyacı vardı" diyor.

"Nereden biliyorsun? Orada bile değildin. Ayrıca onu tanı-mıyorsun." Ona yan gözle bakıyorum. Öfkelendiğimi bile anlamıyor. Anlamışsa bile bu konuda tek laf etmiyor.

"Kurbağa, sen uyumana bak" diyor Emily. "Sigara falan iç."

"Öncelikle, hiç sigaram kalmadı. Ayrıca..." Ortaparmağını dikiz aynasından görünecek şekilde havaya kaldırıyor.

Em de yanıt olarak kahve bardağını kaldırıyor. "Güzel."

"Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim" diyorum, ikisini de görmezden gelerek.

"Matty, sen ne yapabilirsin ki?" diyor Em. "Onun yardıma ihtiyacı var. Gerçek yardıma. Tıbbi yardıma."

"Annem bir hemşire" diyorum. Kulağa çok saçma geliyor. "Bana onunla konuşmamı söylemiştin ama yapmadım."

"Bunun bir önemi yok. Onun burada olması gerektiği gerçeğini değiştirmezdi. Kullanması gereken ilaçlar falan olmalı."

Priya'nın odasındaki, normalde olması gereken hastane aygıtlarının ve ilaçların eksikliğinden bahsetmiyorum. Anlaşılan Emily bunu fark etmemiş.

"Şu anda rahatı yerinde" diyor Em. "Odasının ne kadar güzel olduğunu sen de gördün. Gördüğüm en güzel hastane oda-

sıydı resmen.”

“Evet.”

“O hasta Matty.”

“Ama ben onun hasta olduğunu bilmiyordum. Ben onun...”

Neye inandığımı ben de bilmiyorum aslında. Ona inanamak istediğim için onun inandığına inanmıştım. Her kimse veya her nereden geldiyse.

Sessizlik uzadıkça uzuyor.

Kafamı geriye yaslayıp gökyüzüne bakıyorum. Güneş bulutların arasında bir görünüp bir kayboluyor; havadaki nemi benimde hissediyorum.

Brian, koca sırtıyla Emily’yi kapatarak kafasını uzatıyor. “Sinirlendiğini biliyorum dostum. Anladım.”

“Boş ver.” Bunun hakkında konuşasım yok. En azından şu an.

“Ne düşündüğümü umursamadığını da biliyorum.”

“Kurbağa...”

“Ama bana soracak olursan... Ona asıl yardım etmesi gereken kişi sensin.”

Kafamı çevirip Brian’a bakıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Ailesi, şey, onlar kızı anlıyormuş gibi gelmedi bana, çaktın mı? Ama sen... sen onu anlıyorsun.”

Beni ele geçirdi de ondan diyorum içimden.

Sessiz kalışımдан, onu onayladığım ya da en azından devam etmesi için ona izin verdiğim izlenimine kapıldığı için sözlerini sürdürüyor. “Uzay tarlasına geldi...”

“Orası yalnızca bir tarla” diye itiraz ediyor Em.

“Ve seni buldu. Sen o konulardan anlıyorsun. Tüm o bilimsel ıvır zıvırdan... Ailesi ise onu doğruca hastaneye tıktı” diyor. “O tarlanın kızları için ne kadar önemli olduğunu kavrayamadılar. Ama sen anladın.”

Anladım mı gerçekten?

Brian omuz silkip arkasına yaslanıyor. “Söylemeden edemedim.”

Sırf onun canını sıkmak için ayaklarını ablasının koltuğuna dayayarak oturan ve ayak parmaklarıyla başlığa vuran arkadaşına bakıyorum.

Kafayı bulmadığı anlarda Brian böyle biridir işte.

Kalbim parça parça olduğunda ben de böyle biriyimdir işte.

“Em, geri dönersin değil mi?” Elimin ayasını ön konsola pat diye indirince Em irkiliyor.

“Ne? Sen neden bahsediyorsun?”

Geri dönmem gerekiyor. Onu bırakmaya hazır değilim. “Beni hastaneye geri götür, olur mu?”

“Ama...”

“Lütfen?”

Diğer sürücülerin kornalarına asılmasına neden olacak şekilde Jeep’i savurarak U dönüşü yaparken bana bakmıyor bile. On uzun dakika sonra, hastaneye geri dönüyoruz.

“Beni beklemeyin. Siz eve dönün.”

“Ne?” Jeep’i kenara çekip kaldırıma çıkıyor. “Nasıl döneceksin?”

“Bir yolunu bulurum.” Dışarı zıplarken Brian’a selam çakıyorum. “Ön koltuk sana kaldı dostum.” Arabanın önünden geçip Em’in yanında duruyorum. “Teşekkürler Em. Sen harika bir dostsun.”

Her zamanki gibi yüzü ifadesiz ama uzanıp bana sıkı sıkı sarılıyor. “Sen iyi bir çocuksun Matty.”

Ben de ona sarılıyorum. Gitmeden önce benim hastaneye girmemi bekliyor.

Priya için bir şey yapamam sanıyordum ama belki de yapabilirim.

Bana ihtiyacı var.

Benim de ona ihtiyacım var.

Akşamüstünün ilk yarısı hızla geçti; Priya'ya yaptığım ziyaret öyle kısaydı ki neler olduğunu bile hayal meyal hatırlıyorum.

Tek hatırladığım küçücük kalmış yüzü; bir anda kocaman gülüp tüm odayı aydınlatan yüzü. Tüy gibi siyah saçlarını da hatırlıyorum.

Ama en çok da orada olmayan ve Emily'nin yokluğunu fark etmediği şeyleri hatırlıyorum.

Hayat kurtaran makineler yok. Onların neye benzediğini bilmek için hemşire çocuğu olmana gerek yok, hastanelerde yerince bulunduysan arka planda çıkardıkları ses kafana yerleşir. Ve onu duyamadığında yokluğunun farkına varırsın.

Priya bakımevinde. Hastanede bulunmasının nedeni tedavi görmesi değil.

Yolun sonunda.

Ya da sonun başlangıcında. Artık olaya nasıl bakıyorsan işte. Tarla –sihirli tarla– Priya'nın başlangıcıydı, yeni macerasıydı. Ve ailesi bunu onun elinden aldı. Ama belki ben geri verebilirim.

Onu aradıktan yirmi dakika sonra babamla hastanenin kafeteryasında buluşuyoruz.

Bana bakınca yüzünde mutlu bir gülümseme beliriyor. Bana seslenerek oturduğum masaya koşuyor resmen.

“Matty, aramana ne kadar sevindim bilemezsin” diyor. “Tanrım, rüya görüyorum falan zannettim.”

Kollarını omuzlarıma dolayıp bana sarıldığında bile soğukluğumu üzerimden atamıyorum. Onu yalnızca birkaç gün-

dür görmüyorum alt tarafı ama aradan yıllar geçmiş gibi geliyor. Üzerinde hâki pantolon ve açık mavi, polo yaka bir gömlek var; her zaman dağınık duran saçları kask takılmış gibi basılmış. Üniversite kampüsünden geliyormuş gibi tek omzuna sırt çantası takmış. Başka bir deyişle, hiç de DJ gibi görünmüyor. Carol'ın etkisi herhalde.

"Bak, bu kız..." Priya'ya kötü laf etmeden nasıl anlatacağım durumu? Babama, onun kendini uzaylı sandığını söylemek istemiyorum. Ona, benim yaptığım gibi, kaçığın teki muamelesi etmesini de. "Tarlânın büyük bir hayranı."

"Yeni bir takipçi mi? Acaba onu tanıyor muyum? Buraya taşındıktan sonra bloğu anca güncelleyebildim." Sesi enerjik ve hevesli çıkıyor. Artık annem ve benle yaşamadığı için yepyeni bir iyimserlikle dolmuş gibi.

Coşkusunu frenlemeye çalışıyorum. "Yalnızca onunla konuşmanı istiyorum, tamam mı? Ona tarladan falan bahset. Saçmalık yok ama. Komplo teorilerinden ya da aptalca şeylerden söz açma."

"Tabii, tabii, bunu yapabilirim" diyor babam. Kafeteryanın girişindeki kahve kısmını işaret ediyor. "Önce birer fincan kahve içelim mi?"

"Ee, tamam, peki. Benimki sade olsun."

"Ve de iki şekerli, biliyorum." Bana sırtıp yerinden zıplıyor, yürürken sırt çantasını düzeltiyor. İlk randevumuzda ondan hoşlanmam için bana büyü yapan birinin tuzağına düşmüşüm gibi hissediyorum.

Geri döndüğünde, her zamanki martavallarına başlıyor yine. Yolda gelirken ne söyleyeceğine çalıştığı belli. "Bugün beni aramana çok sevindim Junior."

Yüzüne bakmadan yanıtlıyorum: "Bana Matty derseni seviyorum. Teşekkürler."

"Öyle aniden çıkıp gitmem biraz garip kaçtı, farkındayım..."

Omuz silkip kahvemi izlemeye devam ediyorum.

"Bunu yapmayı uzun zamandır düşünüyordum. Ama doğru zamanı bulamamıştım."

Merak ediyorum doğrusu, aileni terk etmenin doğru zamanı olabilir mi? “Demek Carol sayesinde o doğru zaman geldi, ha?”

Babamın kaşları sıkıntıyla çatılıyor. Bunu soracağımı düşünemedi mi? “Bunun Carol’la bir ilgisi yok. Biz sadece arkadaştık. O da benim gibi mutsuzdu. Birlikte çıkıp gittik ama aslında birlikte değiliz. O anlamda değil.”

“Seninle yaşamıyor mu yani?”

Somurtuyor. “Nerede olduğunu bilmiyorum.” Kahvesini höpürdetip suratını ekşitiyor. “Şekeri az olmuş.”

“Her zaman iki tane alacaksın” diyorum çokbilmiş bir tavırla.

Aşırı zekiymişim gibi başını sallıyor ve bir anlığına sessiz kalıyoruz.

“Annen muhteşem biri...”

“Annem hakkında konuşmayalım” diye uyarıyorum.

“Her şeyi o yaptı. Faturaları ödedi. Önemli kararları hep o aldı. Uzun zaman önce de benim işe yaramazın teki olduğuma karar verdi. Beni kendi kardeşimin yanında işe sokmaya bile kalktı.”

Hatırlıyorum.

“Ama benim isteklerim başkaydı.” Başını sallıyor. “Matty... özür dilerim.”

Nabzımın hızlandığını hissediyorum. Bir özür. İstedğim bu değil miydi? Numara yaptığını gösteren bir iz arıyorum yüzünde ama bulamıyorum. Onun yerine gördüğüm şey... bir adam.

Sıradan. İnsan.

Bir anlığına duraksadıktan sonra hızla, “Benden nefret etmeni anlarım. Gerçekten, anlıyorum. Ben olsam ben de ederdim” diyor.

Ondan nefret ettiğimi ya da onu affetmek üzere olduğumu falan düşünmek istemiyorum. Şu anda onunla görüşmemin nedeni bu değil.

“Baba? Şimdi bunun sırası değil.”

Kahvemden bir yudum alıyorum ama acele etmişim, da-

mağım haşlanıyor. Neyse. O anda içim bomboş gerçekten. Dramatik bir tavırla boğazımı temizliyorum ve kafamda Yaşanmış Gizemler programını sunan herifin sesi yankılanıyor.

“Onun adı Priya” diyorum. “Ve kendini uzaylı sanıyor...”

Dr. Shah, Priya'nın odasının kapısını açtığında kaşlarını çatıyorsa da babamı fark eder etmez bakışları merakla doluyor. Babam her zamanki sevimli çekiciliğini takınarak elini uzatıyor. "Merhaba Ben DJ Jones, Matthew'un babasıyım. Kızınızın birkaç gün kaldığı çiftliğin sahibiyim."

Kadın ifadesiz bir yüzle babamı incelerken, elini sıkıyor. "Kızımızın yanınızda kalmasına izin verdiğiniz için teşekkürler." Sonrasında ne diyeceğini bulmak için kaşlarını çatıyor. "Kızımız. O...o sizin takipçiniz. İnternette yani."

Babamın yüzünde güller açıyor. Zevkten dört köşe oldu resmen.

"Dr. Shah, birkaç dakika Priya ile görüşmemize izin verir miydiniz?" diye soruyorum. "Babam, Priya'nın kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler biliyor. Bunları duyunca sakinleşebilir. Sanırım ona...yardım edebiliriz."

Odadan, biri boğuluyormuş gibi bir gürültü geliyor, boğuk bir konuşma duyuluyor, ardından da bir şişt sesi.

Dr. Shah arkasına bakıp başını sallıyor ve kapıyı açıyor. Öncesinde emin olmasam bile artık kuşkuym kalmadı: Lambanın yumuşak pembe ışığı, krem rengi duvar kâğıdındaki belli belirsiz desen, yastıklı koltuklar. Orası bir bakımevi.

Priya tarladaki gibi kollarını iki yanına uzatmış, gözlerini tavana dikmiş halde yatakta yatıyor. Kulaklarında beyaz bir kulaklık olduğunu görünce ne dinlediğini merak ediyorum. Onu teknolojik bir aygıt kullanırken görmek öyle garip ki. Onu tanı-

dığım süre boyunca ne telefon ne iPod ne de tablet kullandığını gördüm.

Yaklaşınca başka bir şey daha fark ediyorum: O çok daha... zayıf görünüyor.

Korkunç derecede hem de.

Hastalıklı.

Hâlâ güzel ama. Onun, tarlada ve yatağında, vücudunu vücuduma dayamış, kollarımın arasında yattığı halini anımsıyorum. Gölde çocuklar gibi gülüşünü, köpeğimin yumuşak tüylelerini okşarken aldığı zevki, ağaçların müziğini dinlerkenki halini.

Evet, hâlâ güzel. Başka bir dünyadan olmasa da o özel biri.

Dikkatini çekmek için omzuna dokunuyorum. Kulaklıklarını çıkarınca dinlediği müziği duyuyorum: Kızın tekinin tiz sesinin duyulduğu, pop türü bir şarkı.

Beni görünce neşeyle sırıtıyor. Sanki önceki görüşmemizdeki kriz anı hiç yaşanmamış gibi. Yine her zamanki Priya.

“Matthew!” Kendini oturmaya zorlayıp elini bana uzatıyor. Yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum, yanağından öpüyorum. Ailesi bu yaptığımdan hoşlanmamış olabilir ama umurumda değil.

“Priya, seni babam David Jones’la tanıştırmak istiyorum” diyor, babam öne çıkarken.

“Bana DJ diyebilirsin.”

Priya, benim tutmadığım diğer elini ağzına götürüp kıkırdıyor. “Bu sizsiniz! Uzay gemisinin indiği gece doğan bebek. İnternette ve Matthew’un bana gösterdiği videoda görmüştüm sizi.”

Kız onu tanıdığı için açıkça keyiflenerek başını sallıyor. “Ben orada değilken ziyarete geldiğini duydum.”

“Hayır, hayır, ziyaret değildi. Gemim beni almaya gelecek.” Sesi endişeyle titremeye başlıyor. “Ama artık orada değilim! Şimdi eve nasıl gideceğim?”

Babamın kafasındaki tilkilerin işe koyulmasını izlerken nefesimi tutuyorum. Ona ne söyleyecek? Gerçeği mi? Kimin gerçeğini; kendi gerçeğini mi, dünyanın geri kalanının düşündüğünü mü?

“Geminin ineceği yeri yanlış hesaplamış olabilirsin” diyor

babam sonunda.

Priya'nın kaşları çatılıyor. "Hayır, o tarlaya inecek. Bunu biliyorum."

"Buraya solucan deliğinden geldin, değil mi?"

"Evet, ama solucan delikleri yer değiştirmez. Her iki ucunun da sabit olduğunu bildiğimiz yüz on beş delikten biri."

Bu bilgi babamı şaşırttıysa bile renk vermiyor. Parmağını yukarı kaldırıyor. "Çok doğru, ama Dünya'nın uzaydaki konumunun elli yıl öncesine kıyasla değişeceğini hesaba kattın mı? Solucan deliğinin çıkış noktası sabit kalabilir ama onun Dünya üzerindeki konumu buna göre değişemez mi?"

Kendinden öyle emin görünüyor ki bu anlattıklarının ne kadarının bilimsel, ne kadarının kurgu olduğunu çözemiyordum. Herhangi bir itirazda bulunmayan Shah'lara bakıyorum; sanırım bu noktada, kızlarını mutlu edebilecek herkese kapıları açık.

Babam bu konuda kesin bir otoriteymiş gibi görünmüyorsa ne olayım.

Yavaş da olsa Priya onun ne dediğini anlar gibi oluyor ve gülümsüyor. "Haklısınız! Hesaplamalarımda bunu dikkate almamıştım."

Babam gözle görülür şekilde rahatlıyor. "Şey, o zaman senin şu hesaplara bir göz atalım."

Tarladakinden bile daha coşkulu, yeni bir enerjiyle dolan Priya, "Defterim çantamda" diyor. Odada etrafına bakındıysa da onu ilk gören ben oluyorum ve alıp getiriyorum.

Babam sırt çantasını omzundan çıkarıp kendisinin de bir siyah çantası olduğunu gösteriyor. En müthiş uzay yolcularının hepsinde yok mudur bundan zaten? "Ben de yanımda bir defter taşıyım ama elektronik olanından."

Priya'nın defterini göstermek istemeyeceğini sanıyordum ama hiç çekinmeden onu babama uzatıyor.

Babam sayfaları dikkatle çevirirken, Priya'nın benim yanımdayken yazdığı sayfaları görüyorum. Son sayfalarda el yazısı iyiden iyiye bozuk ve tutarsız; ne yazdığını tahmin yürüterek çözebiliyorum ama şu sözcükler açıkça okunuyor...

Matthew.

Ginger.

Sevgi.

Yanaklarımın kızardığını hissederek babamın da onları okuyup okumadığını merak ediyorum. Gördüyse bile bir şey demiyor. "Tamam, başlayalım. Şu formüle bir bak" diyor, birtakım denklemlere işaret ederek. "Bunu bana açıkla mısınız?"

Priya hevesle hesaplamalarını haklı çıkarmaya çalışırken, Shah ailesine bakıyorum; babamın kızları üzerindeki etkisine hayran kalmışlar resmen.

Babam da Priya da şu anda olmak istedikleri kişiler. Ve bundan dolayı ikisi de çok mutlu.

"Bana tarladan bahseder misiniz DJ?" diye sorduğunu duyuyorum Priya'nın. "Hayatınız boyunca oranın yanında yaşamak nasıl bir histi?"

Babam bana bakıyor, gülümseyerek konuya beni de dahil ediyor. "İstersen bunu sana Matthew anlatsın?"

"Ha, ben mi? İyi de ben..."

"Tarlada teleskoplarımızı nasıl yan yana kurardık, hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Yanımıza sandviçlerimizi, annenin dişlerini çürüteceğini söylediği ve nefret ettiği kutu kolalarımızı alırdık."

"Ah evet, doğru." Hatırlıyorum tabii. "Annem onun yerine daha fazla süt içmemi söyleyip dururdu. Bazen hemşirelik işini çok abartır."

Priya, uykudan önce masalını dinleyen bir çocuk gibi kulak kabartıyor. "Lütfen devam edin."

"Ona tarlanın yıldız gözlemi için neden mükemmel olduğunu açıklamak ister misin?" diye lafa dalıyor babam.

"Etrafında görüşü engelleyecek şeyler yok da ondan. Ne ağaç ne elektrik direği ne yüksek binalar... hatta sokak lambası bile yok" diyorum düşünmeden; sanki babamın yanında tarlada dikiliyorum.

"Göge bakmak için harika bir yerdir."

Babamın çirkin internet sitesindeki bir ekran görüntüsü canlanıyor gözümde. Teleskoplarımızın başında durup poz verdiğimiz fotoğraflar; DJ ve Junior için yirmi dört saatin bi-

limle geçtiği zamanlarda annem çekmişti onları. Her fotoğrafın altında da babamın yazdığı yorumlar vardı:

Matthew Orion'u kendi başına bulmayı öğrendiği için öyle gururluyum ki.

Matthew bir gün harika bir astronom olacak.

Kuyrukluyıldız'ı izleyebilmek için bu gece Matthew ile tarlada uyuyacağız.

Teleskobumun yanı başında, gözlerim parlayarak parmağımı gece göğüne kaldırmış halimle geleceğin astronomu gibi görünüyordum resmen.

"Kuyrukluyıldız!" diyorum. "Hatırlıyor musun?" 2010 yılının Haziran ayıydı. Yeni bir Kuyrukluyıldız bize doğru yaklaşıyordu. Kendisinden önce gelip geçenlerden çok daha parlak ve görünebilir olan, buğulu bir yeşil top.

"Evet!" diyerek başını sallıyor babam. "Şafak vaktinden bir saat önce kalkabilmek için çalar saatlerimizi kurmuştuk."

Işık kirliliğinden uzakta bulunan tarladaki gözlem noktamız neredeyse bir gözlemevi kadar iyiydi. Dürbünle bile görünen çift Kuyrukluyıldız'a teleskoplarımızla baktığımızda, kendi özel yıldızımıza bakıyormuşuz gibi hissetmiştik.

Bunu hatırlamak bile heyecan verici. Tarlamızda bir başımızayken ünlü astronomlar olduğumuzu, gözlemlediğimiz Kuyrukluyıldız'ı bizzat keşfettiğimizi hayal etmiştik.

Priya'nın elimi yakaladığını fark edince ona bakıyorum; sağ eliyle de babamın elini tutuyor. Üçümüz birbirimize bağlıyız.

"O Kuyrukluyıldız'ı hatırlıyorum" diyor Priya.

"O yazdan sonra ortaya çıkmadı" diyor babam. "Güneş sistemimizden çıkıp gitti."

"Bizimkinden de" diyor Priya.

Çıkıp gitti. Ortadan yok oldu. Son uçuşuydu. Bu onu son görüşümüzdü. C2009/R1 adındaki Kuyrukluyıldız bir ışık tortusuyla yanımızdan geçip gitmiş ve bizi sonsuza dek terk etmişti.

"O parlak yeşil kuyruklar" diyor babam. "Hatırlıyor musun Junior?"

"Nasıl unutabilirim? İnanılmazdı!"

"Orijinal bölümlerin en iyi bölümünden bile güzeldi" diye

takılıyor babam. Kaptan Kirk'ü Picard'dan daha çok severdi.

İkimiz de gözünü üzerimizden ayırmayan Priya'ya bakıyoruz. Önce bana, ardından babama bakıyor. "Direnmenin anlamı yok" diyor robotumsu bir sesle. Robot. Gibi. Konuştu. Yani.

Aşırı keyifleniyorum. "Evet! Senin de Yeni Nesil Uzay Yolu hayranı olduğunu biliyordum." Babamın surat asmasına sevinerek Priya'nın elini sıkıyorum.

Bu çocuğun oğlum olduğuna inanamıyorum der gibi dönüp Shah'lara bakıyor babam.

"Uzay Yolu geniş veri koleksiyonumun bir parçasıydı" diyor Priya.

Arkamızdaki kapı açılıyor, bir hemşire tepsiyle içeri giriyor. "Birileri yemek için pizza mı ısmarlamış?" diyerek sırtıyor.

"Sen mi?" diye soruyorum Priya'ya; başını sallıyor.

"Pizzayı çok seviyorum."

Seni çok seviyorum dediğini duyar gibi oluyorum ama böyle demediğini biliyorum tabii.

Priya'nın babası boğazını temizliyor. "Matthew, artık gitse-niz iyi olacak, isterseniz yarın yine gelirsiniz."

"Ziyaret saatleri onda başlıyor" diye ekliyor yardımcı olmak isteyen hemşire de.

"Ah tabii, tabii" diyorum, hiç gitmek istemediğim halde. Kucaklamak için Priya'ya doğru eğiliyorum, o beni dudaklarımdan öpüyor; öyle uzun ve derinden öpüyor ki bunun... son olduğunu anlıyorum.

Parmaklarımı sırtına bastırıp ona sıkıca sarılırken dudaklarını boynumda, kirpiklerini yanağımda hissediyorum. Ağlama Matty, sakın şimdi ağlayayım deme.

"Her şey yoluna girecek." Alçak sesi kulaklarımda. "Buna inanmalısın."

"İnanıyorum" diye fısıldıyorum. "Gerçekten inanıyorum."

Ayrılınca babama gülümsüyor. "Teşekkürler DJ. Hesaplamalarımda bana yardımcı olduğunuz için size minnettarım."

"Benim için zevkti. Bir daha görüşemezsek sana... iyi yolculuklar dilerim." Babam göz kırptıktan sonra kafasını çeviriyor; üzüntüyle yutkunduğuna yemin edebilirim.

Shah'lara iyi geceler dilerken ne kadar minnettar oldukla-
rını hissedebiliyorum. Bunu dillendirmemiş olsalar da.

Yani, bir bakıma, düşüncelerini okuyorum işte.

Sokakta, babamın kamyonetinin yanına gelince elini res-
mi bir tavırla sıkıyorum. "Geldiğin için teşekkürler. Ona çok
yardımın dokundu" diyorum.

"Ah, ee, tabii, ne olacak" diyor. "Hey, sen eve nasıl dönecek-
sin?"

Bunu pek düşünmedim açıkçası. "Otobüsle?"

"Otobüsle mi? Bu gece mi?" Sesi kuşku dolu.

"Şey, evet, sanırım..." Ama kulağa aptalca geliyor, özellikle
de daha o sabah çıkıp geldiğimi düşününce. "Belki gizlice içeri
sıvışıp hastanede uyuklarım" diyorum.

Babam bu aptalca fikrimi dikkate almayıp başka bir öneri-
de bulunuyor: "İstersen önce bir şeyler atıştıralım, eve sonra gi-
dersin?"

Yemek. Yani, kim bedava yemeğe hayır der ki?

"Eve teslimat yapan iyi bir pizzacı biliyorum" diyor babam.
"Yerken Uzay Yolu izleyebiliriz hem."

"Yeni Nesil'i mi?" diye soruyorum.

Ama babam inatçı. "Benim evimde öyle bir şey olamaz.
Kirk'le Spock yoksa ben de yokum."

Karar vermem çok sürmüyor. "Peki. Tamam."

Babamın yüzü, az önce piyangoyu kazanmış gibi aydınla-
nıyor. Ya da kendi Kuyrukluyıldızını keşfetmiş gibi. "Atla baka-
lım. Peynirli ve mantarlı mı istersin?"

"Sosis ve sucuk da olsun."

"Tam ağzıma layık."

Kamyonetin yolcu koltuğuna geçince bu durum bana çok
tanıdık geliyor. Babamla tarladaki gibi, yine yan yanayız. Arka
camdan hastaneye doğru bakıp pizzasını yemekte olan Priya'ya
içimden veda ediyorum.

"Philly'deki gözlemevinde işe girme olasılığım var" diyor
babam, arabayı kaldırımdan yola çıkarırken.

Sonunda yıldızlara doğru yelken açmaya hazırız.

Babamın en sevdiği Carl Sagan sözlerinden biridir bu.

Sonuçta, otobüse binip eve dönmedim. Meğer babamda orijinal dizinin bütün DVD'leri varmış, hepsini izledik. Ayrıca pizza da vardı.

Kamyonetini hastanenin dışındaki kaldırıma çekip park ediyor. Arabadan çıkıyor, aramızdaki gerilimin tırmandığını hissediyorum.

Bana teşekkür edemeden önce atılıyorum: "Senden nefret etmiyorum."

Şaşkınlığı babamın suratından okunuyor. "Peki. İyi."

"Ben... ben şu anda senden pek hoşlanmıyor olabilirim. Yaptıklarını ve bunu yapış tarzını çok sevdiğimi söyleyemem ama yine de..." İstedğim gibi konuşamıyorum. Kelimeler ağızımdan kolayca dökülemiyor. "Seni özledim. Seninle takılmayı da özledim."

Ellerimi ceplerime tıkıyorum. Yüzümün ısındığını hissedince -güneşten olmalı, evet kesinlikle güneşten- kafamı çeviriyorum. "Çocukluğumdaki gibi birlikte takılıp bir şeyler yaptığımız anları özledim."

Priya hayatıma girene dek, babamı -bizi- ne kadar özlediğimi fark edememiştim.

"Evet, ben de öyle. Ama hayat böyle işte. Senin okulun, arkadaşların var. Muhtemelen seni utançtan yerin dibine batırıyorumdur." Gülecek gibi oluyor; ikimiz de bu söylediğinin ne kadar doğru olduğunu biliyoruz.

"Şey, sanırım..." Anlamadım. Bilmiyordum.

Kedi gibi düşün. DJ Jones gibi düşünmeyi hiç beceremiyorum işte. Ben sadece kendim gibi düşünebiliyorum.

Boğazımda bir yumru var yine. “Ben kimsenin gitmesini istemiyorum. Priya’nın, Em’in... senin.”

Hiçbir şey demiyor, karşı çıkmıyor. Geri dönmeyecek. Em de gidecek. Priya da.

Haklıyım. Bir defalığına da olsa ne olacağını önceden biliyorum. Ve bu iğrenç bir his.

Kalbimin sıkıştığını, midemin kasıldığını hissediyorum. Kamyonete yaslanıp kafamı kollarıma dayıyorum; aracın güneşten kızmış tavanı tenimi dağlıyor.

Babam elini sırtıma koyup kulağıma eğilerek, “Doğduğumuz andan itibaren ölmeye de başlarız Matty. Biz de yıldızlar gibiyiz. Bir patlamayla hayata gelir, sonra yavaş yavaş söneriz. Bu ışığın ne kadar uzun ve parlak olacağı ise tamamen sana bağlı” diyor.

Kafamı çevirip babama bakıyorum.

“Doğduğum gece dedenin kulağıma fısıldadığı buydu işte.”

“Bunu hatırlamana imkân yok.”

“Ama onun söylediklerinden yalnızca bunu hatırlıyorum.”

Gözyaşlarımdan arasında gülmeden edemiyorum. “Sen özelsin, anladık.”

Orada dikilip hastaneye bakıyoruz. Priya ile ailesinin birlikte kahve içtiğini hayal etmeye çalışıyorum. Yukarı çıkmadan önce kafeteryadan birkaç çörek alayım diye geçiriyorum içimden.

“Tek başına idare edebilecek misin?” diye soruyor babam.

“Evet, sorun değil.”

Arka cebindeki telefona vurup, “Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun” diyor.

Sarılmıyoruz. Jones ailesi olarak öyle sokulgan tipler değilizdir.

Tam gideceği sırada, babam beni yakalayıp beceriksizce sarılıyor.

Peki, sanırım artık biz de sokulganız.

Hastanenin içinde, linolyum döşemelerin üzerine düşen güneş ışınları yürüdüğüm yolu aydınlatıyor. İçerisi önceki güne oranla çok daha aydınlık ve rahatlatıcı.

Ziyaretçi kartımı almak için gülümseyerek sıraya giriyorum.

“Priya Shah’ı görmek için gelmiştim” diyorum neşeyle. Adı öyle hoş tınılıyor ki. Söylerken gülümsemek elde mi?

Danışmadaki kadının parmakları klavyesinin üzerinde duruyor. Bir anlığına bana bakıp hemen gözlerini kaçırıyor.

“Çok üzgünüm ama...”

Onun hayatta olduğunu hayal ediyorum; başını hep yaptığı gibi bir yana eğerek bana bakıyor. Tabii ki artık burada olmayacak, gitmesi gerekiyor. Neden korktuğumu anlamıyor. Görevini tamamladı. İhtiyacı olan tüm verileri topladı. Ziyareti sona erdi ve artık evine dönmesi gerekiyor.

Beni bırakma, demek istiyorum ona.

Sen olmadan hayatım eskisi gibi olmayacak, demek istiyorum.

Söylemek istediğim başka şeyler de var:

Seni seviyorum, bana kazandırdıkların için.

Seni seviyorum, kaybettiklerimi geri almamı sağladığın için.

Ama gitti işte.

“İyi yolculuklar” diye fısıldıyorum.

Tarlada, teleskop bıraktığım gibi duruyor, çadır da öyle. Yağmur olasılığına karşın ikisini de toplayıp içeri almam gerekiyor oysa. Ama yapamıyorum.

Geri geleceğini düşünüp duruyorum çünkü. Siyah çantası ve beyaz peruğuyla tepede beliriverecek. Ginger onu dışarı çıkarana dek havlayacak ve sonra söğütlere doğru atılıp dereyi geçecek, tombul kafasını Priya'nın elinin altına sokacak.

Bu yüzden onları orada, gece göğünün ve Dünya'nın yirmi ışık yılı ötesindeki Libra yıldız kümesinin derinliklerinde bulunan Gliese 581c'nin yakınındaki minik gezegenin altında bırakmam gerekiyor.

Gözlerimi kapatıp Priya'nın odasına geri dönüyorum; gözlerimi ondan alamadan annesinin Emily ile konuşmasını dinliyorum.

Astrositom. Dr. Shah, tümörlerin o küçük bir kızken oluştuğunu söylemişti. Ameliyat. Radyasyon. Çıkarılması güç yerde.

Babamın dairesinde, o pizza ve Uzak Yolu'na gömülürken ben de onun tabletinde arama yaptım. Astrositom beyin tümörü anlamına geliyor. Şekli yıldızları andırdığı için "astro" takısını almış.

Belirtilerine baktığımda karşıma şunlar çıktı:

El-göz koordinasyonunda zayıflık.

Ginger'ın başını sevmek isterken kuyruğunu tuttuğunda nasıl da ağladığını anımsıyorum.

Ayakta durmakta ve yürümekte zorluk çekmek.

"Ben buranın yerçekimine alışkın değilim" diyordu Priya, dizleri, ağırlığı altında büküldüğünde.

Hafıza kopuklukları.

Defteri. Kırmızı dur demek, benim adım Priya ve böylece sürüp giden “veri koleksiyonu”ndaki tüm bilgiler. Nasıl yüzeceğini unutmuştu. Köpeğin ne olduğunu bilmiyordu. Hatta beni bile tanımadığı olmuştu. Kendi anne babasını unutmuştu.

Onun konuşmakta zorluk çekmesinin nedenini dil bariyeri sanmıştım ama bu aslında hastalığının gittikçe kötüleştiğinin belirtisinden başka bir şey değildi.

Başka bir tıp sitesinde ise, tümörlerin herkeste beynin başka alanlarını baskıladığını ve önceden tahmin edilemeyen tepkilere neden olduğunu yazıyordu. Hastalık hakkında bilinmeyenler çoktu.

Acaba karşısındakinin düşüncelerini okuyabilmesi de bu beklenmedik tepkilerden biri miydi? Priya ile birbirimize bağlıydık. Benim ne düşündüğümü, ne istediğimi, kendimi o an nasıl hissettiğimi biliyordu.

Beni anlamıştı.

Peki ya tarla...

Birden içimde büyük bir öfke yükselip ciğerlerimdeki tüm havayı emerek göğsümü sıkıştırıyor. “Neden uzaydan hoşlanan bir kız değil de bir uzaylı olmak zorundaydı?”

Ama konu bu değildi aslında.

Babam gibi, Priya da o tarlada inanacak bir şeyler bulmuştu. Evrende yalnız olmadığımız düşüncesi bir şekilde içine su serpiyordu.

Astrositom. Bu sözü kafamda döndürüp duruyorum. Uzayı, bilimi seven bir kız için yıldız kümesinin tamamını vücudunda ve ruhunda taşımak kaderdi belki de.

Ölmek istemeyen bir kız için... belki de bir kız olmamanın yolunu bulmuştu böylelikle.

Ayağımın dibinde sabırla bekleyen Ginger, Priya’nın temelli gittiğini biliyormuş gibi inliyor. Eğilip başını okşayınca daha da fazlasını isteyerek burnunu elime sürüyor.

Gözüm teleskopta, gökyüzüne bakıyorum. Bir yıldız mı kaydı şurada? Şuradaki bir KuyrukluYıldız’ın kuyruğu mu yoksa? Ya da bir roketin egzozundan çıkan alev mi? Priya’nın gemi-

siyle, solucan deliğinin içinden hızla geçip yurduna döndüğünü düşünüyorum, bu da bir şekilde bana onun pizza yiyişini hatırlatıyor.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Yıldızlar gökyüzüne mücevher taneleri gibi yayılırken Priya'nın gezegenini gerçekten görebildiğim hissine kapılıyorum. İşte şu, en uzun süre ve en çok parlayan gezegen.

Henüz evime, normal hayatıma dönmeye hazır değilim. Henüz değil. Evrenin etrafımı doldurmasını, beni battaniye gibi sararak benliğimi kaplamasını istiyorum.

Fener uygulamasını çalıştırmak için telefonumun ekranına tıklıyorum. Ama etraf karanlık olduğundan yanlışlıkla kamerayı çalıştırıyorum.

Benim çekmediğim bir video var.

Bir anda ensemdeki tüyler kabarıyor, nabzım hızlanıyor. Priya'yla bu tarlada tanıştığım gece olduğu gibi. Gece yaprakları etrafında uçuşurken, havayla alay edercesine nasıl da gül-müştü. Bu tarlayı sihirli hale getiren oydu aslında.

Telefonumdaki Priya.

"Merhaba Matthew" diyor kameraya. "Telefonunu kullan-dırdığın için teşekkürler."

Ben uyurken mutfak tezgâhından telefonumu aldığı gece.

"Kimseyi aramama gerek yok elbette. Çok yakında beni almaya gelecekler zaten. Ben bu sözleri ederken, onlar da yolda-lar. Beni almak istiyorlar, ben de gitmek istiyorum."

Yüzünü inceleyebilmek için ekrana dokunup videoyu dur-duruyorm. Söylediklerini, yüz ifadesini kaçırmak istemiyorum.

Yeniden oynata basıyorum.

"Lütfen köpeğinle ilgilen. Ona verdiğin sevgiden daha faz-lasına ihtiyacı olduğunu hissediyorum."

Ginger'a bakıyorum. Bunu anlamak pek zor olmasa gerek.

"Bu tarlaya göz kulak olduğun için teşekkürler Matthew. Gittiğimde beni özleyeceğini hissediyorum ama özlememelisin. Bana gereken tüm verileri topladım." Bakışları kameradan uzak-laşıyor, tekrar kameraya -bana- bakmadan önce iç geçirdiğini du-yuyorum. "Dünya'da geçirdiğim zaman boyunca çok eğlendim."

Video birden bitiyor. Yalnızca on beş saniye uzunluğunda. Defalarca izliyorum. Ne süresi artıyor ne de onun söyledikleri.

Dünya'da geçirdiğim zaman. Kısacık süremiz. Kapkaranlık ve devasa büyüklükteki uzayda bir anlığına yanıp sönen kıvılcım.

Babam ve Carol gittiğinde, anneme küstahça, geride kalanların hayatlarına devam etmeleri gerektiğini söylemiştim. Nasıl yapabiliriz ki? Nasıl yapabilirim?

Şu anda geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Ne benim için, ne annem için ne de babam için. Priya bana yalnızca birkaç gün içinde, göremediğimiz şeylere de inanabileceğimizi öğretti. Bu ister başka bir gezegende yaşam, ister göremediğimiz bir Tanrı'ya inanmak ya da yalnızca sevgi olsun; kalbinin var olduğunu bildiği bir şeyi kanıta dökmek zorunda değilsin.

Bizler bu evrenin parçasıyız; bu evrendeyiz, ama belki de bu iki gerçekten çok daha önemlisi, evrenin bizim içimizde olmasıdır.

– Neil deGrasse Tyson

TEŞEKKÜR NOTLARI

Bu kitap benim için son derece önemli ve özel; yazılmasında emeği geçen ve bana destek olan insanlar da öyle.

Editörüm Kristen Pettit: Karakterlerimi daha derinlikli ve dünyaya açık yapmam için beni desteklediğin; ince detaylara dikkatimi çektiğin ve varlığından habersiz olduğum şeyleri beynimin içinde bulup ortaya dökmemi sağladığın için teşekkür ederim.

Temsilcim Adam Peck: Coşkun, detaylı eleştirilerin ve sürüp giden yol göstericiliğin için teşekkürler. Yazdıklarımı sevdiğinde benden mutlusu yok.

HarpenTeen'den Jen Klonsky ve Elisabeth Lynch: Hem gerçek hem sanal dünyada işime ve bana verdiğiniz aralıksız destek için teşekkür ederim. HarperCollins'teki pazarlama ve reklam bölümü çalışanları: Kitabımın dünyanın dört bir yanındaki okurlarla buluşmasına yardım ettiğiniz için teşekkürler.

Deneme okurlarım olan Omaira Galarza, Corey McCullough ve Gwen Owens: Taslak aşamasından sonuna, her adımda beni neşelendirdiğiniz için teşekkür ederim.

Astronom April P. Senjo: Kurgu eserime bilim kattığınız ve yıldızları hizaya sokmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Düzeltenlerim Brenna Franzitta ve Renée Cafiero: Hiçbir detayı gözden kaçırmayan dikkatiniz ve anlatım duruluğu konusundaki yardımlarınız için teşekkür ederim.

Kitabın kapak tasarımcısı Sarah Kaufman: Aklımı aldığın için teşekkür ederim. Muhteşem sanatına hayranım.

Annem ve babam: Kitabımı okuyup beğendiğiniz için te-

şekkür ederim. Bu kitap sizin, bizim, geldiğimiz yer için yazıldı. Sevgiyle yazıldı.

Eşime: Bunu duymaya ihtiyaç duyduğum her an, “Harika bir iş başardın” dediğin için teşekkür ederim.

Ve son olarak da siz, okurlarım: Zaman ayırıp bu kitabı okuduğunuz ve Matty ile Priya’yı bir süreliğine yaşamınıza dahil ettiğiniz için çok teşekkürler.

Hepimiz yıldızız. Hepimiz evreni meydana getiren şeylerden oluştuk.

#inanıyorum

,

**Cat Jordan, Avrupa'da doğdu, Amerika'da büyüdü.
Dansçı, ressam ve film yapımcısı olan Jordan'ın
hayatı sanatla iç içe geçiyor. Bu onun ikinci kitabı!**